

СЛОВОТО МУ
Е ЖИВОТ
Георги Томалевски

Георги Томалевски

СЛОВОТО МУ Е ЖИВОТ
Резюмета от беседи

Георги Томалевски

СЛОВТО МУ Е ЖИВОТ

**Резюмета от беседи на Учителя Беинса Дуно,
представени в есеистична форма**

**Издателство •Бяло Братство•
София, 2009**

Настоящата книга с резюмета от беседи на Учителя е замислена и първоначално поставена като част от отпечатаната през 1997 г. книга на Георги Томалевски „Учителя Беинса Дуно“, издадена по случай стогодишнината от рождението на автора.

По технически причини при издаването ѝ тази част беше отделена като самостоятелен ръкопис за отделно, самостоятелно издание.

Съдържание

Няколко уводни думи.....	7
Божественият Промисъл	8
Страхът	11
Самовъзпитание	18
Концентричните кръгове	27
Живите творчески линии	32
Растете в благодат	38
Действие на силите	43
Що е работа и що е дело Божие	49
Изкуството да даваме	62
Призиваните	74
Благодат и Истина	85
Синове на светлината	97
В сила	101
И рече Исус	106
Господар на съботата	112
Ето Човека	118
Житното зърно	124
Аз и Отец едно сме.....	131
Доведете ми го тук	139
На видело	145
Двете свещени положения	149
На отворено и на затворено	160
Търпение и вяра.....	166
Подпушване на светлината	170
Високият връх.....	181
Живите образи.....	189
Истинската вяра	197
Дето и да идем	201
Късият път	206
Любовта	209

Сънищата на Йосиф	215
Законът на служението	220
Важността на малките неща	225
Мир вам!	228
Необходимост да познаваме Бога	232
Колко по-горе стои човек от овцата	238
Фарисей и митар.....	243
Явлението на Духа	253
Талантите	260
Многоценният бисер	266
Учителите	271
Словесното мляко	275
Стари и нови мехове	278
Свобода на Духа	281
Условията на вечния живот	285
Духът и плътта	294
Новото основание	301
Що е възкресение?	309
Марта и Мария	313
Децата	317
Блажените.....	321
Истината	324
Из житницата на мъдрия.....	327
Природният метод за живота	330
За справедливостта	336
Речник на чужди и остарели думи	344
Обяснителни бележки	346

НЯКОЛКО УВОДНИ ДУМИ

Учителя на Бялото Братство в България Беинса Дуно изнасяше пред своите ученици и слушатели редовно, в определени дни, своите сказки за същината, за Божествените закони и приложението в живота на Учението на Бялото Братство. Поради формата, стила и езика, както и заради любовта, с която говореше Учителя, тези сказки спонтанно придобиха названието „беседи“. Тези беседи, ако не всичките, то една голяма част от тях, излязоха в отделни томове под различни заглавия. В настоящата книга те са дадени в малко по-съкратен вид – резюмирани и със строго съблюдаване да не се промени нищо от първоначалния им дълбок смисъл.

Не бяха малко случаите, когато Учителя при различни поводи – на „Изгрева“ или на планината, изказваше оригинални и мъдри мисли под формата на сентенции. Много от тези мисли се появиха в отделни книжки със заглавие „Свещени думи на Учителя“. Една част от тях под формата на кратки есета се дава тук – в книга, озаглавена „Словото Му е живот“.

За ума, сърцето, волята и напредъка на жадните за духовен живот люде както резюмираните беседи, така и свещените думи са незаменима с нищо друго духовна храна. Това е абсолютна Истина, тъй като Учението на Бялото Братство не е нищо друго освен Учението на Христа, освободено както от догмите, така и от методите на различни явни и окултни школи.

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПРОМИСЪЛ

Лука 12:7

Немалко от съвременните хора желаят да получат посредством редица аргументи и факти от най-различно естество доказателство, че няма Божествен Промисъл. Една погрешна философия, която се е изградила върху безсилието на човека да проумее много истини в света, е станала причина хората да мислят, че в живота всичко е позволено. Те казват, че в тоя свят владее хаос, случайност и произвол, обаче в посочената по-горе глава от Евангелието се казва тъкмо обратното – че и космите върху главата на човека са преброени и че нито едно врабче не пада на земята без волята на Отца.

Какво значат примерите с космите на главата и с врабчето? Примерът с врабчето показва, че нашият духовен живот е под закрилата на Божествения промисъл, а примерът за космите на главата показва, че и физическото ни съществуване е подчинено на същия Божествен Промисъл. Съмнението, което прониква в умовете и сърцата на хората, че няма промисъл, ги отдалечава от правилното разбиране на живота и ги кара да създават свои закони и свой ред, които закони и ред докарват живота до неминуеми и дълбоки конфликти. Като пример за такива конфликти са най-често браковете. Има три вида женитби: едни, които се извършват на Небето, други – на Земята, а трети – в ада. Едните женитби са извършени от Бога, вторите – от хората, а третите – от дявола. И резултатите от тия женитби са много ясни. В едните има хармония, мир, любов; във вторите се пораждат спорове, търкания, докато се изгледят характерите, а в третите има раздори, престъпления и всичко най-лошо.

И хората можем да разделим на три категории: едните, които схващат живота по Божественому, други – по човешки, а трети – по дяволски. Има и такива, които желаят да коригират Божествения порядък, и други, които казват, че Господ ги е забравил. Ще знаете, че Бог никога не забравя Своите. Ако вие поради собственото си движение сте се отдалечили от Бога, никой не е виновен за това. Траекторията на мнозина около Господа прилича на траекторията на Земята около Слънцето. И там има перихелий и афелий – приближаване и отдалечаване до Слънцето. А има дори и такива хора, които се движат по орбита, еднаква с орбитата на кометите: приближават се много, а после с години, с десетилетия или с векове ги няма. Те казват: „Такъв е нашият път.“ Не се знае обаче дали пътят им е такъв, или те са го направили такъв. Техниците, които строят железопътните линии, знаят някои неща повече от духовните хора. Те изчисляват наклона, завоите и всичко останало около построяването на железния път. Те се грижат и да отстранят причините за катастрофи. Духовните хора грижат ли се за това? Ето защо казвам, че духовните хора понякога трябва да се учат от светските, а винаги – от законите на Природата.

Нищо не е случайно. Всичко се ръководи от едно висше Същество, което бди над света. Както всеки влак има машинист, който буден бди над машината, така и нашата Земя, която се движи в пространството, има свой машинист, който бди буден за движението ѝ. Знайте: има Божествен Промисъл. Той е над всичко. Както и да умуват хората, те не могат да го променят. И заради тия, които вярват в Божествения порядък и имат чисти сърца, Господ крепи света. Тоя свят не се крепи в това удивително равновесие и красота заради най-учените и най-знатните, защото най-учени са дяволите. Те познават всички науки на Природата и човека, но те с това свое знание не вършат нищо добро, а гледат да измамат и заблудят човека.

Трупането на научни факти не е знание. Трябва да има цимент, който да сглоби тези факти в едно. Ако съберете милиони овчи влакна и не знаете как да ги съедините, какво ще ви ползват те? Само като ги изпредете и изтъчете по определен начин, можете да скроите дреха, за да се облечете. По същия закон, когато можем да циментираме вътре в себе си нашите мисли и нашите желания чрез Божествения Промисъл, ние ще скроим дрехата, с която ще облечем своята вътрешна голота.

Божественият Промисъл бди над нас!

СТРАХЪТ

Матей 10:28

Страхът е тягостно чувство, което съществува както у човека, така и у животните. Той се е зародил тогава, когато човекът или животното са разбрали, че в окръжаващата среда има същества вражески и злонамерени. Всъщност първият страх се е зародил при грехопадението. Страх се заражда и у всяко дете, което направи погрешка или пакост. Чувството на страх съпътства всяка грешна стъпка в живота.

Страхът е много разнообразно чувство. Понякога човек се бои да не му се запали къщата или да не стане земетресение. Чувството на страх се е заселило в човека в процеса на неговото развитие предимно в органическия свят. Единствената полза от страха е в това, че един негов вариант се е превърнал в умерена бдителност. Всички животни, които имат дълги крака, са страхливи.

Съвременните атеисти казват, че и религията се е образувала от страх, но това не е истина. Религията е съществувала преди да се е появил страхът. Срещу страха Христос е казал следното: „Не бойте се от онези, които могат да убият тялото ви, а душата ви не могат да засегнат. Бойте се от тия, които заедно с тялото погубват и душата.“

Верующите казват, че дяволът е тоя, от когото трябва да се боим. Аз ви казвам пък, че единственото нещо, от което трябва човек да се бои, е да не престъпи Божия закон. Оня, който изпълнява Волята на Бога, няма защо да се бои. Само оня, който престъпва Божия закон, дава място на страха в своето сърце. За безстрашието, което трябва да придобият учениците, на друго място Христос казва следните думи: „Даже и вашите косми на главата са преброени.“

На този свят всичко е разумно и не е произволно. Ако изпълняваме Закона Божий, ние сме под безсъмнено покровителство. Именно в това изпълнение на Божия закон, а не във външния култ, е същността на духовния живот. Истински вярващ и духовен човек е той, който люби Бога и следва Неговия закон. Такъв човек не се бои и от властта, дадена на нечистите духове. В това се състои силата на верующия. Истинският духовен човек не трябва да се стреми да властва над другите, но да стане властник над злите духове. Кога човек може да властва над духовете? Това е един въпрос, който винаги са си задавали верующите люде във всички времена. Има духове, които не се боят от думи, нито от заклинания, нито от нищо. Човек може да стане техен господар само тогава, когато няма нито една от техните слабости. Най-силното оръжие срещу тях е чистотата. Със Своята велика и безпримерна святост и чистота Христос можеше да заповядва на духовете, които Му се подчиняваха. Духовете са, които причиняват болестите, духовете стават причина да се излекува човекът, когато си отидат. Несправедливи са понякога верующите хора. Те допускат дяволът да извърши пакост, а след това викат Господа да ги оправя. Но Господ никога не идва сам. Той хваща понякога дявола и му казва: „Върви и оправя това, което някога развали.“ Ето защо верующите, а най-много учениците, трябва да ревизират сърцата си, както и своя ум, и да се помъчат да извадят слабостите от тях.

Ясновидците са в състояние да видят, че около човека има цели орди от духове. Щом мразите, духовете на омразата идат и отнемат нещо от вас. Успеят ли да сторят това, започват разни болести, тъй като част от вашия капитал е обран. Продължавате ли да ги храните с вашите отрицателни мисли, чувства и дела, те ще ви ограбват, докато ви изпратят в гроба. После Господ наново ви кредитира, защото е благ и милостив.

Запомнете следното: когато у човека се съединят отрицателният елемент на страха с положителния елемент на разсъдъка, ражда се благоразумието. Не бива да разделяте тия два елемента един от друг. Разделите ли ги, отделите ли напълно разсъдъка от чувството на страх, вие не ще може да се контролирате.

Какво означава думата *пъкъл*? Това е място с ограничени условия, където се изживява страдание. Там човек загубва всичко. Срещу това Христос каза на учениците Си: „Не бойте се!“ Това ще рече, че щом положим всичко на Божия закон, страхът изчезва.

Когато слушат за Христа, у някои християни се поражда желание да Го видят. Това желание е хубаво, обаче те не знаят, че всеки ден Го виждат. Зароди ли се у някого чувство на обич към другия, изпълни ли се сърцето му с безкористие, Той е вече при Него. Радостта, която хората изпитват от извършеното безкористно дело, е признак на Неговото присъствие. Пък и Господа може да усетите, когато е близо до вас. Той е наблизко и когато страдате, и когато обичате безкористно и с чистота.

Пътят на ученичеството не е само път на вярване, а път на постижение. Ученикът се отличава от обикновения верующ по това, че е постигнал нещо, колкото и малко да е то. Най-малко той трябва да владее себе си: своето тяло, своите мисли, емоции и дела. Ученикът най-последно трябва да се отличава от обикновените хора по това, че е придобил изкуството да живее спокойно и хармонично. Херберт Спенсър¹ казва на едно място: „Когато външните сили на Природата се уравнишат с вътрешните процеси на човешкия организъм, тогава на Земята можем да живеем, колкото си искаме.“ Някои смятат, че това е легенда, но в анализите на човешкия живот е отбелязано, че са съществували хора, които са живели по свое желание сто, петстотин, хиляда години. Те са напуснали Земята пак по свое желание. Хората, които не се терзаят, имат дълъг живот.

Това го знаят и обикновените светски люде, а колко повече – посветените. Учениците на Божествената наука трябва да достигнат до такава фаза на своето развитие, че когато ще трябва да заминат за другия свят, да тръгват така, както тръгват с влака на едно пътешествие, и при това при близки приятели. Мястото, където отиват душите, е едновременно и много близко, и много далече. „Близо“ и „далече“ са неща относителни. Ако изучавате астрономията, може да получите известни сравнителни методи, и чрез тях, макар и несвършено, но с известно приближение да изработите за себе си понятие за разстоянията. Силата и възможностите на човешкия разум се простират до известни граници. Човекът в своето сегашно развитие не може да получи представа за астрономическите разстояния. Това може да постигнат такива същества, които имат ангелски ум.

Христос се обръща към Своите ученици и казва: „Не бойте се!“ Гледайте да запазите душите си чисти и светли, за да можете да пътувате в необятната Вселена. Телата си ще върнете на Земята, от която сте взели материалите за тяхното изграждане. Тялото на човека е каруца, направена от четирите елемента на Земята.

И тъй, не се стремете да станете господари на вашите братя. Да искаш да властваш над някой друг е престъпление. Ако имаш склонността да заповядваш, тогава заповядвай на лошите духове, а не и на хората. Понякога желанието да заповядвате иде от съмнението, че сте нещо повече от другите. Не се заблуждавайте! Много трудно е човек да узнае кой е по-голям и кой е по-малък. Освен Бог никой друг не знае това. Ако се чувстваш голям и силен, опитай се да управляваш лошите духове. Така ще измериш силата си. Понякога духовете ви измъчват. Вие викате Христа. Христос идва, връзва ги, но вие наново ги отвързвате. Учениците трябва да имат смелостта и силата да хванат тези вълци, лисици и всички други зверове и да

ги турят на работа. Това е пътят, за да постигнете истинско безстрашие.

Нечистите духове се боят от Светлината. Затова обърнете се към Бога, тъй като Той е най-голямата Светлина. Какво правите, когато искате да изтърсите вашата дреха? – Вие я обръщате наопаки и изтърсвате праха отвън и отвътре. Най-главното – отвътре. Така направете и с вашите сърца, и с умовете си. Изтърсете праха! Тогава само можете да познаете Истината и да придобиете сила, защото сте се освободили от „праха“ на заблудата. На второ място, необходимо е да прегледате всичките си „сметки“ и да ликвидирате „вземането“ и „даването“. Какво значи да се покаеш? Някои съвсем повърхностно разбират това понятие. Според Божествената наука да се покаеш, ще рече да направиш сметките си така, че да се получи истинският баланс. Покаяние, прощение, спасение са различни неща. Покаянието предшества прощението, а прощението предшества спасението. Не може да има спасение, докато не простиш на длъжниците си. Щом се покаем пред Христа, Той ще ни даде нов кредит да почнем отново. Следващата стъпка на ученика и на истински верующия човек е възраждането. То прилича на работата на земеделеца, който преработва отново основно своята градина и я насажда с плодни дръвчета. Направи ли това, идва новораждането. Новораждането е стадий в развитието на човека, когато той се освобождава от кармичния закон и става господар, сиреч свободен гражданин на Небесното царство. Следователно най-напред идва **ПОКАЯНИЕТО**, после **ПРОЩЕНИЕТО**, след това идват **СПАСЕНИЕТО**, **ВЪЗРАЖДАНЕТО** и **НОВОРАЖДАНЕТО**. Едва след новораждането човек може да се нарече ученик Христов и може да заповядва на лошите духове.

Учениците трябва да бъдат откровени най-напред пред себе си и после пред другите. Има християни, които се показват отвън повече смирени, отколкото са в действи-

телност, а други се чувстват повече грешни, отколкото са в действителност. И едното, и другото са крайности. Трябва да говорим само истината и да говорим ясно, категорично, положително. Хората обичат ясения и категоричен език и тогава отношенията им към нас ще бъдат добри. Единствено добрите отношения помиряват духовете.

Не бойте се! Нищо не става на този свят, ако не е допуснато от Небето. Дойдат ли изпитанията, трябва да ги издържим. Лошите духове не могат да ти сторят нищо. Веднъж един англичанин бил нападен от четиридесет зли кучета булдози. Той описал около себе си един кръг и нито едно куче не могло да премине през границата на тоя кръг. Така кучетата се разбягали. По същия начин трябва да заповядвате над лошите духове. Метода знаете. Магическият кръг, който те не могат да преминат, е вашата чистота.

Много често хората стават категорични и се хвалят за неща, за които не са сигурни, че могат да ги извършат. Не се хвалете, не се заканвайте, не се препоръчвайте. Не казвайте: „Аз ще посадя дръвчета.“ Първом ги посадете и после ги покажете на вашите приятели. Не правете неосъществими планове. Адът е пълен с много неизпълнени планове. Ето защо, когато намислите нещо добро, кажете: „Господи, ела ми на помощ.“ Когато дърветата във вашата градина пораснат и дадат плод, тогава чак повикайте приятелите си и ги нагостете. Тогава Бог ще ви благослови.

Ние сме пришълци на този свят. Земята, на която живеем, не е наша. Господ иска да я завладеем. Но как? – Когато станем господари над духовете, тъй като всеки елемент от елементите на тази Земя има някакъв дух за свой господар. Христовото учение е Учение на абсолютна Чистота – чистота в помисли, чувства, дела. Вие сте отдавнашни пътници. Вие пътувате през хилядолетията. Време е да издигнете знамето на Истината, без да се боите от тия, които убиват тялото, защото Христос ще ви възкреси.

Бъдете смели, защото страхливите и малодушните не ще наследят Царството Божие. Любовта и страхът са две несъвместими неща. Там, гдето има Любов, страхът изчезва. Любовта е пълнота, а страхът – разединение и липса на вътрешна хармония.

Герой на този свят е безстрашният. Герой на този свят е не жестокият, но благородният човек, който може да понася всичко с великодушие. Това великодушие не го напуска и тогава, когато е поставен на позорния стълб. Такъв човек има винаги своята опора в Любовта си към Бога. Той от нищо не се бои. Не се бои и от тия, които убиват тялото, защото знае, че Господ ще му подари истинския живот.

Истинският герой на този свят призовава Любовта, както детето призовава своята майка, и казва: „За тебе, която си ме родила, аз жертвам всичко. С тебе, моя Любов, и в живота, и в смъртта има смисъл. Ти си светлият венец на моя дух.“

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Човекът е една малка вселена, защото всичко, каквото има във Вселената, има го и у него. В неограничената природа на цялата Вселена владеят два закона – законът за веществото и законът за енергията. Във Вселената има явления и процеси, които са все още неизяснени. Човекът още не е смогнал да ги обхване със своя разум. Това, което съвременната наука е смогнала да изучи, ни дава повод да кажем, че колкото повече превръщения претърпяват веществото и енергията в дадена формация на Вселената, толкова животът в разглежданата формация е поинтензивен. Изучавайки живота на Земята, ние се натъкваме на непрестанните промени на веществото, с което е изграден физическият материал, дял от нейния живот съгласно със Закона на Лавоазие². Успоредно с това ние наблюдаваме и вечните промени на енергията съгласно законите на Роберт Майер³, Хелмхолц⁴ и Ломоносов⁵.

Тези непрестанни промени понякога ни изкушават да помислим, че в нашия свят не съществува нищо устойчиво и реално, тъй като променчивото ние трудно бихме могли да приемем за реално. Хората, които са склонни да наблюдават повърхностно явленията, може да кажат, че живеем в един хаотично непостоянен свят. В този свят липсва постоянното, направляващо начало, което би заслужило истинска адмирация и което ще ни позволи да кажем, че в живота има някакъв смисъл. Какъв смисъл може да намери такъв повърхностен наблюдател в един свят, у който всичко възниква случайно, съществува известно време и после загива. Тъкмо този вид размисъл е породила безнадеждността, която е един псевдологичен резултат, легнал в основата на материалистическата философия.

Ние обаче не бива да бъдем като повърхностния наблюдател. Нашият поглед в развиващите се явления от-

крива в тях нещо целесъобразно и закономерно. Разбира се, и материалистите признават закономерността, но погрешно я тълкуват. Те приписват тая закономерност като свойство на веществото. Не е ли логично да приемем, че съществува един център, който направлява тези промени? Може ли закономерността да се самосъздава и няма ли тя да стане някаква „хаотична закономерност“? Щом веднъж закономерността е установена и щом като в Природата не стават грешки, тогава зад нея трябва да подирим някакво направляващо начало. Ако влезем в един дом, нареден добре, логично ли е да допуснем, че тази наредба е станала сама по себе си? Не сме ли в правото да дирим господаря на този дом, макар че в момента той не е въщи и за нас е невидим?

Допуснем ли, че съществува причина, която направлява закономерната променливост в света, тази причина следва да не е от света на веществото и енергията, тъй като вече установихме, че няма вещество, което да не се променя, и няма енергия, която да не преминава от един вид в друг. От това излиза, че началото, което направлява промените, трябва да е в един свят над нашия и да представлява реалност, която не претърпява промени. С други думи, ако съществува такава реалност, тя трябва да е нематериална, невеществена и с измерения, по-различни и по-високи от нашата триизмерност.

На пръв поглед трудно е да се приеме, че реално може да бъде и нематериалното. Истината обаче е друга: дори и нашата мисъл е реалност. Мисълта създава в едно специфично поле форми, каквито съществуват и в материалния свят. И електромагнитните вълни имат строго определени форми в своето поле, макар че те за нас са невидими. Форми съществуват и в световите с повече измерения. Те са също недостъпни за физическите ни сетива, но това още не значи, че не съществуват. Ние знаем, че има очи, които могат да ги видят, и за тези очи те са такава реалност, каквато реалност за нашите сетива са физическите форми.

От казаното следва, че съществуват различни полета, които се отличават едно от друго с различна интензивност и фреквенция. В тях реалното е за нас недостъпно. За такива светове се казва, че са невидими.

За хората, които живеят ден за ден и преминават със затворени очи през великото училище на живота, всичко това е без значение. Но оня, който е решил да бъде съзнателен ученик на този живот, трябва да разбере изтъкнатите преди малко истини. Те са необходими за ученика не за да блесне пред другите със своите знания, а за самия него. Има случаи, когато знанието за някои неща може да послужи да се представим пред обществото или да бъдем приети в някакъв научен институт, но знанията в духовната наука са от по-друго естество: те не са представителни знания, а такива, които трябва да ни послужат както за развитието ни, така и в трудни моменти от нашия живот.

Съзнателният човек разчита на собствените си сили. Той не уповава изключително на хората, а само на ръководството, което иде от Бога. Постигнал ли е това, такъв човек е вече ученик на Живота и е почнал да се самовъзпитава. Самовъзпитанието е най-важната работа при ученичеството. Чрез самовъзпитанието ученикът се подготвя за живота така, както морякът се подготвя за далечно плаване. Не може морякът да тръгне на далечен път, ако не познава своя кораб, ако не се ориентира лесно за страните на света по Слънцето и звездите, ако не познава ветровете, и най-после, ако не знае да плува.

Животът е също такава море, в което всеки ще бъде подложен на най-различни изненади. Ето защо чрез самовъзпитанието ученикът се подготвя да бъде разумен и устойчив. Учителите на човечеството не биха предавали своите знания на учениците си, ако не ги готвеха за суровия изпит на живота, който изисква от всекиго да бъде любещ, мъдър и устойчив.

Хората не познават себе си, но у всеки човек има всичко необходимо, за да преплува той успешно океана на живота и да стигне до „Великия пристан“. У човека са скрити огромни сили, които трябва да се пробудят, но учителите никога няма да сторят това за никой ученик, ако той не направи първата самостоятелна стъпка. Тази стъпка ще го приближи до Истината. Няма организация, няма общество, религия или църква, които могат да дадат Истината наготово. До нея се стига само със знанията, които получаваме от живота и от нашите учители. До чертозите на тази Истина се стига само с лични усилия, чрез преодоляване на пречки и противоречия, и най-главното, с готовността да ѝ станем служители. Истината, която търсим, не е само външна достоверност, не е и само установяване на факти. Нашата Истина е такова проникване и осветляване на явленията в живота на човека, Природата и обществото, което ни освобождава от всяка заблуда, от всяко робство, от всяко суеверие, страх и измама.

Един от враговете на хората от нашата съвременност е натрупаната в тяхното съзнание психологическа утайка от неверни, извратени и отрицателни мисли. Чрез неправилна и неовладяна мисъл ние създаваме психологически „ями“ в нашия път, отваряме рани в душата си или пък забиваме трън, който ни пречи да се движим. Такъв трън например може да бъде някаква чувствена омраза, обида, неудовлетворено желание. Трънчето може да е малко, но то боли и е непоносимо като незначителна пращинка в окото, която ти пречи да гледаш. Трънчето в крака пречи на свободния вървеж, а трънчето в съзнанието пречи на развитието. Щом някой е решил да бъде съзнателен ученик на Светлината, да не чака. Да вземе иглата и колкото да е болезнено, да извади този трън.

На учениците препоръчвам да вярват в Доброто. Да ви измамят е по-добро, отколкото вие да сте измамникът, тъй като всяка измама е ръжда в душата. Този, който ще

ви измами, той е измамил преди всичко себе си. Отстранявайте съмненията своевременно. Кажете ли ви някой, че няма Господ на Небето, че няма правда и разум, тогава си помислете за хармонията и за закономерността в Природата и за нейната красота. Така ще изгоните неверието, което би ви довело до безсмислие.

Каквото и да правите, не забравяйте, че самовъзпитанието е най-главната работа в живота. Непрекъснато бъдете скулптор на себе си, с което ще помогнете на Оня скулптор, който с по-енергични средства трябва да работи върху вас. Изправи с търпение и любов някоя погрешна черта в своя характер, за да не предизвикваш длетото на страданието, което често ни поучава.

На всички съзнателни ученици, тръгнали по пътя на Великата Наука, казвам: не гледайте със зло чувство на успеха на другите. Ако някой е станал учен, той е работил много и системно в науката. Ако друг е станал знаменит певец, освен дарбата, вложена в него, той е упражнявал много своя глас. Ако някой е отличен общественик, той внимателно е проучвал историята, нравите и психологията на своя народ. Не преставайте да мислите за труда, упоритостта и трудностите на успешните хора. По такъв начин вие ще прогоните смъртния дух на завистта.

Ако искате да станете умни, свържете се с мислите на мъдрите. Ако искате да добиете сръчност, учете се от сръчните. Искате ли да познаете Великата и Безсмъртна любов, свържете се с Бога.

И тялото, което ви е дадено от Природата, трябва да ви послужи за вашето себевъзпитание. Научете се да владеете този временен инструмент на духа. Чрез него вие ще се свържете с Космоса, защото човешкото тяло е както великото тяло на Всемира. Считайте тялото си като скъп инструмент, който ви е даден с любов. Мислете, че тялото ви е една цигулка „Страдивариус“ или едно пиано от най-високо качество. То, разбира се, е милиарди пъти

по-ценно от тези музикални инструменти, но примера давам само като илюстрация. Ако на един добър музикант е дадена най-скъпата цигулка, той няма да я подхвърля невнимателно. След като даде своя концерт, той ще я положи в кутията със съсредоточеност и уважение. Също така ще се отнесе и добрият пианист към пианото, на което ще свири. Той ще се докосва до него с чисти ръце. Вашето тяло следователно ви е дадено да учите уроците на себевъзпитанието чрез неговото пълно овладяване.

Но как бихме могли да владеем тялото си, щом се управлява от толкова много физиологически закони, на които то е подчинено? Такъв въпрос ще зададат мнозина, а особено тези, които вярват, че материалното начало у човека е единственото. Всеки притежава дадени склонности, които се диктуват от унаследената физика, но с известни упражнения и със съзнателна работа върху себе си човекът е властен да промени много от това, което счита за непроменимо. Чрез методите за самовъзпитание той може да намали до голяма степен лошите аспекти на своя живот и да усилва добрите. Не е само приумица това, което казват знаещите, че звездите управляват съдбините, а Любовта управлява и звездите. Само невежиите твърди, че условията на Земята са толкова лоши, че да прояви доброто му е невъзможно. Няма толкова лоши условия в живота, които да ти попречат да обичаш хората.

Това, на което ви поучавам, го зная от опит. Изминал съм всички пътища, по които минава човекът. Зная, че то не е лесно, но твърдя, че не е невъзможно. Ние всякога можем да респектираме слабостите си и да усилваме добрите си качества. Самовъзпитанието е най-достойният път за човека. Когато той се заеме с тази благородна задача, Природата го оставя свободен, но щом се изостави, тогава тя влиза в своята роля. И в единия, и в другия случай човек ще бъде принуден да тръгне по пътя на развитието. Страданията, които следват след всяка неправилна стъпка

в живота, са онази корекция, която идва да ни върне на истинския път, от който сме се отклонили.

Хората никога не бива да забравят, че разумният свят притежава начини за постигане на своите задачи и за най-своенравните люде. И най-заядливото куче, като го хванеш за опашката и го завъртиш няколко пъти, ще се укроти. За човека, разбира се, тя има методи, по-достойни за неговото развитие. Ето защо човек трябва сам да изправя своите погрешки, за да не става нужда те да бъдат изправяни по някои от тези методи.

Понякога при самовъзпитанието човек изпада в неочаквани, дори смешни положения. Да предположим, че някой реши да се обяви решително против някоя своя черта или привичка, която смята за отрицателна. Той почва да се готви за война с нея и дори се гневи, че тази привичка често става господар над неговия живот. Но случва се така, че когато се приближи до корена на тази причина, той се уплашва. Обхваща го обезсърчение, че не ще бъде в състояние да я преодолее. Такъв човек заприличва на един, който е вървял из гората и срещнал мечка. Като съгледал мечката отдалече, разгневил се, грабнал едно дърво и решил да се бие с нея, но когато я наближил, тя му се видяла страшна. Тогава той захвърлил тоягата и бързо се покатерил на едно дърво. Питам: каква полза от неговия гняв и закана да се бие с мечката, щом като те не му помогнали за нищо?

Ако някога решите да воювате срещу някаква мечка във вашето естество или характер, и ако прецените, че трябва да се срещнете лице с лице с нея, не захвърляйте тоягата и не се покатервайте на дървото. Не се плашете! Дръжте в мисълта си увереността, че имате достатъчно сили за борба. Не мислете, че сте толкова грешни, защото няма грешка, която да не може да се изправи. Истинският ученик на Великото Знание ще трябва да забрави думата *обезсърчение*. Веднъж завинаги трябва да разберете, че

развитието е възможно и при най-лошите условия. Този, който подлежи на развитие в дадения момент, ще върви нагоре и при най-тежките условия. За спящия духовно и най-добрите условия нищо не ще помогнат. Велики учени са откривали истини при оскъдни мъчителни обстоятелства. Какво обаче може да направи един дивак и в най-отлично наредената лаборатория и библиотека?

Да бъде човек колеблив и плах е свойство на материята, а да бъде устойчив и смел е свойство на Духа. Нали още в началото се спомена, че материята е вечно променливата същност, а Духът е устойчив и постоянен. Затова не се уеднаквявайте с променчивото, а с онова, което е вечно и неизменно. За да не грешите, давайте предимство на духа у вас, а не на променчивата материална същност. Човек не може да не греша, щом е стъпил върху такава подвижна и неустойчива база, каквато е материалната му същина. Също така не може да греша, щом като е положил живота си върху яката канара на Духа.

Ако бихме анализирали коя да е грешка, направена от човека, непременно ще установим, че тя е дошла в момент, когато този, който я е извършил, е бил в илюзорното царство на вещественото битие. Този човек е послушал гласа на измамата и е тръгнал по законите на смъртното *себе*.

И всеки от вас, като е дошъл в това царство на твърдата физическа материя, бездруго ще направи някоя грешка. Но ако считаме този свят като училище и ако учите своите уроци с любов, вие наново ще придобиете онова, което сте загубили. Човекът на Любовта не губи нищо. Това, което губите в Любовта, е временно, а това, което печелите, е вечно. Каквото и да ви се случи, приемете го с радост. Отнесете се съзнателно към мъчнотиите, за да откриете ценностите, които ви носят те. Във всичко виждайте проявите на Великата Божия Любов, Мъдрост и Истина.

Това ние наричаме самовъзпитание.

КОНЦЕНТРИЧНИТЕ КРЪГОВЕ

Отделните светове на цялостния живот – на видимото и невидимото битие, може да се представят като концентрични окръжности с различни радиуси. Всъщност те не са окръжности, а кръгове, защото всеки по-горен свят, който има и по-голям радиус, владее площта на по-долния.

Ако си послужим вместо с равнинна представа с пространствена, тогава вместо кръгове можем да вземем концентрични сфери. По аналогия на горното, всяка сфера с по-голям радиус владее обема и на по-малката сфера. Това ще рече, че един по-горен свят познава включените в него светове. Въпрос е сега по какво се различават тези светове? Дали само поради по-големия си обсег по-горният свят има преимущество над по-долния? – Не. Най-главната отлика в тези светове е различната им гъстота.

Казахме вече, че законите в материалния и духовния свят са аналогични. Устройството на духовната йерархия в общи черти прилича на устройството на физическите светове. Обратно: ако вземем за основа физическия триизмерен свят, непременно ще трябва да подирим аналогични неща и в устройството на по-висшите от нас светове. Например знае се, че обемът и гъстотата на дадена маса газ са в обратна пропорционалност. Някога Слънцето е имало огромен обем и се е състояло от много рядка материя. С постепенното сгъстяване на веществото радиусът на Слънцето намалявал. Неговата маса обаче, както и неговата притегателна сила, останали непроменени.

Около Слънцето се движат планетите. Това са небесни тела, които се намират под негово влияние. Поради различната си отдалеченост от централното светило планетите се движат с различна скорост. Те, както е известно,

имат и различни маси. И в човешкия, и в духовния свят имаме подобно явление. И там има слънца, под влиянието на които се намират различните хора или същества. Едни от тях имат по-интензивен живот, което отговаря на по-бързото движение на планетите, а други живеят „побавно“.

Никой не може да отрече, че се намира под някакво влияние. То е неминуемо в живота както в макро-, така и в микрокосмоса. Не съществува такава абсолютна свобода за отделната монада, която да не е под влиянието на някой по-значителен център. Човекът не може да се отдели и изолира така, че да отбегне влиянието на другите. Погледнете как е устроен светът. Хиляди и хиляди събития по лицето на Земята, някои от които са донасяли истински катастрофи за човешкия род, са били възможни поради влиянието, под което са изпадали цели общества и народи. В живота на Земята има случаи и на положителни влияния, но най-често, както това става в политическия живот на обществата и народите, влиянията са били от лошо качество. Човекът търси свобода, но налита на ново робство. Да не си свободен от едно положително влияние, което помага за духовното ти растене, е благословение. Да се търси някаква фиктивна свобода, която те отделя от животодателния център, е фатална глупост. И планетите нямат свобода да се отделят от централното светило, защото те са негови рожби и защото такава едно отделяне е гибелно за тях. Защо е необходима и за човека такава свобода, която би го отвлякла към гибел?

Да бъдеш свързан от Божествения закон, който те издига в твоето развитие, е истинска благодат. И детето е свързано с любовта на майката и бащата, които го хранят и се грижат за него. Какво ще донесе на това дете свободата, която то би пожелало? Ако някога у човека се появи желание да добие свобода, тази свобода би трябвало да бъде бунт срещу някое отрицателно и гибелно желание,

независимо дали се е породило в самия човек, или е придобито отвън. Освобождение от нисшите желания, от греховете, от лъжата и жестокостта е истинската свобода.

II

Ако се вслушаме в думите, с които различните хора дават преценка на живота, ще се натъкнем на най-противоречиви неща. Едни казват, че животът е лош, мъчителен, а други казват, че е добър и че е радост да се живее.

Грешат и едните, и другите. Животът не е нито добър, нито лош. Той само представя условие за проява на доброто и злото. И доброто, и злото растат в живота като в една градина, но разликата между тях е, че доброто дава семе, расте и се умножава, а злото не оставя семе след себе си. Злото е като бомба, която щом експлодира, престава да съществува – изчезва. Злото няма развитие. То няма генезис. То и не съществува само по себе си. То е само анти-теза на доброто. Злото се създава отведнъж като някакъв градоносен облак, който руши, отминава и изчезва. След облака и бурята остава пак хубавото време, в което отново се гради.

Няма по-лошо за човека от това, да експлодира у него една лоша мисъл, едно лошо чувство, или пък да извърши като градоносния облак една лоша постъпка. Този човек губи светлината на своето съзнание. Лицето му се покрива с тъмен воал, който пречи да се видят последиците от постъпката. Такъв воал има и пред неговото съзнание. В такъв един момент Каин уби брата си Авел. От завист той се помрачи и стана годен да извърши престъплението.

Когато говорим на хората за тези неща, те казват, че нямат време да се занимават с тях. Та какво друго е по-важно от това? Кое нещо в живота изисква да му се отдели повече внимание, освен това? Не се ли дължат всички катастрофи в живота на отделния човек и на народите на

моменти, когато тъмният облак на гнева и безлюбието е покривал човешкото съзнание и не е давал да се прояви Божественото начало?

Ученичеството във Великата Школа на живота е под погледа на Учителите на човечеството и се свежда тъкмо до овладяване на себе си. Не борци за някаква външна свобода са учениците, но борци за придобиване на вътрешна свобода, която е резултат от познаване на Истината. Ученикът освен това трябва да научи изкуството да понася страдания. Страданията не идват напразно. Те са метод за каляване на моралната устойчивост. Ако човек не се е научил да понася ударите и напрежението на страданията, той не би могъл да понася и напрежението на доброто, тъй като и доброто има интензитет, който в много случаи е по-голям от интензитета на страданията.

Великата наука е за здрави хора. Болният трябва да стане здрав, а това ще стане, когато той стане господар на своите мисли, чувства и постъпки. Здравият човек в този смисъл, в който го разбираме ние от гледището на Великата Божествена Наука, е свободен от закона за отрицателното внушение и от всички кармически връзки. Той е развързал своите връзки чрез двата закона – закона на Истината и закона на Любовта. Законът на Истината е закон за освобождение, а законът на Любовта е закон за възкресение.

Учениците трябва да си служат с положителното внушение. Каквото и да почнете, кажете: „Аз мога да свърша тази работа и мога да я свърша отлично. Аз мога да бъда добър, силен, разумен и търпелив. Аз мога да изправа всички свои погрешки.“ Не казвайте, че условията ви са лоши, но кажете, че за сегашното ви развитие по-добри условия от тия, които имате, не може да очаквате. Любовта, която ще приемете като едничко начало и закон във вашия живот, ще ви донесе по-добри условия.

До такова съзнание може да дойде само такъв човек, който е излязъл вече от сферата на материалния живот и е навлязъл в друг един по-висш свят. Измеренията на този свят ще му позволят да види реалността на живота, разширена много повече... Той няма да отрече реалността и на този свят, в който е бил досега, но ще види, че както човешкото, така и Целокупното битие, не се свършват с него. Само по-голямата гъстота на материалния свят му е пречела да види и другата реалност, която като земно същество е отричал.

Понякога учениците на Великата Школа, недостатъчно укрепнали в знанията си, бързат да отрекат важността и необходимостта от материалното съществуване, като казват, че истинският живот е в „отвъдния свят“. Това е погрешно. Този свят е също така част от пътя на развитието. Законите му са разумни и зад тях стои Божествената премъдрост. В този свят се придобиват малки, но важни добродетели, които никъде другаде не могат да се придобият. И ако една човешка монада е vyplътена в материалния свят, сигурно има защо.

Вашата първа и най-важна задача следователно е да придобивате тези малки добродетели. Радвайте се на тях. Радвайте се, когато можете да овладявате бавно себе си и да ставате господари над вашите недостатъци и привички. Това са упражнения и уроци. Не ламтете за големи неща. Като решавате правилно задачите на този свят, вие ставате годни за „по-висок клас“ в училището на живота. Без придобитите добродетели на този свят трудно е да влезете в сферата с по-големия радиус. Там веществото е по-рядко и относителното ви тегло ще бъде твърде голямо, за да се задържите в него.

И тъй, радвайте се на малките придобивки. Както от малкия жълд става голям величествен дъб, така един ден малките ви добродетели и малките блага ще се превърнат в голямо духовно богатство.

ЖИВИТЕ ТВОРЧЕСКИ ЛИНИИ

Какво значи думата *ученик*? Това е човек, който непрекъснато се учи. От какво? От всичко. Най-напред ученикът се учи от себе си. Той наблюдава себе си, своите състояния, и търси техните причини. Като се казва *себенаблюдение*, то не ще рече, че човек трябва да се заравя в погрешките си и да се обяви за грешник, но да счита, че всяка допуснатата погрешка трябва да се поправи. Човек не трябва да поставя звънци на своите добродетели, нито пък да издига надгробни паметници на своите грешки.

Освен себе си ученикът има за обект неорганичната и органичната природа. Природата може да се изучава по най-различни начини, тъй като тя е необятна, но на това място искам да обърна внимание на линиите, които тя чертае и чрез които оформя своите творби. Да изучава линиите в Природата, или така наречената жива геометрия, е много полезно занимание за ученика. Посоките на линиите или това от какъв порядък са те не е случайно явление. Тези линии показват пътищата на силите, които са действали в различни времена при устрояването на видимия материален свят.

Вгледайте се в земните пластове. По тях ще видите как са действали силите в различните геологични епохи при устройството на земната кора. Чрез внимателни наблюдения ние търсим и откриваме навсякъде връзка между явленията. Ние никога не изпускаме от вниманието си единството, което съществува в света. Това единство ни дава основания да считаме, че и при устройството на човека, както при устройството на минералното, растителното и животинското царство, действат аналогични сили и принципи, които са общи за цялото видимо и невидимо битие и които според степента на развитието се проявяват с по-груба или по-фина интензивност.

Както може да се чете по линиите на природните форми, така може да се чете и по движенията, които извършват живите организми. По тези форми и по тези движения се разпознават мислите, желанията, стремежите у човека, както инстинктите, жестокостта, плахостта, хитростта и всичко останало у животните. Този закон е валиден и за растителното царство, както и за минералите, но малцина са хората, които се съгласяват с това, и още по-малко са тези, които могат да четат по тях.

Ако наблюдавате движенията на един човек и ако вашата наблюдателност е остра, вие ще разберете твърде много за него. Ще се уверите, че в неговите движения действат както съзнателни, така и несъзнателни подбуди и сили. Нищо не е случайно, нищо не е произволно. Когато едно посадено дърво расте при неблагоприятни условия, то върши при своя растеж най-различни и незабележими за окото на човека движения. С тези движения то преодолява препятствията, които среща при растенето си. Чак когато порасте, тогава човек може да види „мъката“ на това дърво, с която то се е издигнало над земята. Ако се вгледате внимателно в стеблото на дървото, расло на камениста почва, вие ще видите белези и следи от борбата, която скритият в това дърво живот е водил с неблагоприятната среда.

И човекът има белези, които показват дали животът, който е водил досега, е бил труден и дали този човек е притежавал воля да преодолява трудностите, които са го пресрещали на пътя. Трудностите от външно и трудностите от вътрешно естество са различни и силите, както и белезите на тия сили, са различни. Вещото око на този, който се е учил да наблюдава, знае и вижда всичко така, като че разчита написана книга.

Много от нетърпеливите хора, които не обичат да учат и да наблюдават, искат да им се дадат наготово всички неща. Те обаче трябва да научат изкуството да наблюдават

света около тях. Всичкото знание в света иде от наблюдение и опит. Правете наблюдения върху движенията на близките си хора, сравнявайте тези движения с някои характерни прояви на техния характер и ще откриете закономерността. Ако видите, че в движенията на някой човек има неща, които се отклоняват от обикновените нормални движения, тогава у този човек има нещо изопачено. То може да иде като наследство от родовете или пък е придобито вследствие неправилен живот.

Наблюдавайте например носа у човека, който има отношение към мисълта. Вие може да срещнете много умни, много начетени хора, които имат сплескани, къси и деформирани носове. Богатството на познания, което те показват, е придобито с доста упорита воля, но то не е винаги собствено просветление и творческо проникване в проблемите. Дори и да е такова в някои изключителни случаи, то все пак е дошло по пътя на емоционалните течения у този човек. Не забравяйте, че има емоционално мислене. Това е един доста сложен и интересен процес. У човек с емоционална мисъл заниманията идат по интуитивен, понякога по емоционален път – като хрумване и вдъхновение, и после стават обект на размисъл. Има световно известни писатели, чиито имена сега не споменаваме, творчеството у които не е рожба на чиста мисловност, а е чувствен изблик, облечен впоследствие във форма.

Дори като наблюдавателините и изразана собственото си лице и като знаете отчасти своите склонности и навици, вие вече имате едно полезно упражнение. Това ще ви помогне да усилите волята си в изправянето на някои лоши черти у вас. Може би ще си помислите, че нямате какво да изправяте. Не се лъжете! Ако беше така, нямаше за какво да ви пращат на този свят и в такова училище.

Какво придобива ученикът от изучаването на тези неща? Преди всичко той научава, че посредством мисълта ние се натъкваме на всякакви мъчнотии и пак чрез мисълта

излизаме от тях. Няма мъчнотия, от която човек да не може да излезе. Във всеки лабиринт от противоречия има изход, който търпеливият може да намери.

Когато наблюдавате човека, вие ще познаете дали той страда. Вие ще научите изкуството да познаете качеството на неговото страдание и тогава ще знаете как да му помогнете. Най-малкото, което ще направите, е да му кажете, че на Земята е невъзможно без страдания. Както тази Земя не е гладка топка, така и животът на нея не е възможен без препятствия. Какъв живот е този и какво училище е той без мъчнотии, които трябва да се преодоляват!?

Да се върнем пак към живите линии на човешкото лице. Има хора, които без да знаят законите за развитието, само като видят някого, казват: „Този е добър човек, а този – зъл.“ По какво познават това? Лицето на човека е карта за неговото състояние и характер. Разбира се, състоянието е много по-съществено за даден момент от морфологията, но все пак и морфологичните устойчиви форми са резултат на някои устойчиви форми на състоянието. Ако вземем като втори пример устата на човека, ще видим, че хората имат различно очертание на устните си. Горната устна със своите извивки и възвишения показва порядъка на мисълта и чувствата у индивида. Ако линията се изправя и удължава, ще знаете, че този човек бързо решава и бързо действа. Кривите линии в горната устна показват, че този човек изчаква събитията и действа, след като добре прецени времето и обстоятелствата.

Линиите по лицето на човека се явяват и в неговия почерк. Почеркът е графично изобразяване на състоянията, на духовните склонности и на цялостния натюрел на един индивид. Почеркът е един несъзнателен осцилограф за физическите и душевните процеси и който знае да чете почерка, ще види всичко за човека. По този път се е появила и науката за почерка – графологията.

В тези беседи се подчертава мисълта, че един истински ученик на Божествената наука не бива да отминава мимоходом явленията, особеностите и белезите на заобикалящия го живот. Той трябва да научи писмото на Природата. Линиите, с които си служи тя при изграждането на своите форми, говорят твърде много, или по-право казват всичко за този, който е научил нейната азбука. Затова тези линии наричаме „живи творчески линии“.

Хората не са еднакви. Те различно разбират това, което виждат. Има такива, които нищо не биха разбрали от това, което един архитект е начертал върху листа, но има други, които в начертаното виждат вече готовата постройка. В тяхното съзнание къщата е вече изградена. Ще настъпят времена в развитието на човешките раси, когато ще станат съвсем излишни препоръчителните документи и характеристиките за хората, които ще трябва да заемат отговорни постове в държавата. Чувствителността и тънкото интуитивно домогване на бъдещия човек до същността на нещата ще бъдат достатъчни, за да може той по един само поглед да познае напълно онзи, който е застанал пред него. В някои по-напреднали индивиди и в наши дни тази способност е вече развита. До известна степен тя съществува и у всеки човек, но времената, в които живеем, не ни способстват да се доверим на нея.

За много хора днес нашите твърдения изглеждат като легенди и фантастични сказания, но ние говорим за съвсем реални неща. Човек носи със себе си три документа, които съдържат, и при това най-изчерпателно, всичката негова характеристика. Това са лицето на първо място и двете му ръце. Написаното върху тях не е измама. Като прибавим към това движенията, походката, гласа и израза в дадения момент, който е белег за душевната нагласа, ние можем да сме сигурни, че познаваме вече всичко, което трябва да знаем за човека. Ако по една кост, намерена при някакви разкопки, опитният палеонтолог може да възстанови

целия скелет на едно животно, защо по един белег на човешкото лице да не може да се възстанови цялостната психологическа картина на един жив човек?

С казаното дотук не се дават готови рецепти. Това не е позволено, тъй като не се знае къде ще попаднат тези рецепти. Същественото е ученикът да работи върху себе си, да наблюдава, да прави изводи и да учи старателно и усърдно великото писмо на живота.

РАСТЕТЕ В БЛАГОДАТ

Но растете в благодат и познаване на Господа нашего и Спасителя Исуса Христа.

Второ Петрово послание 3:18

Какво значи растене? – Растенето е процес на развитие. Растат дърветата, листата, плодовете. В цитирания погоре стих става дума за растенето на човешката душа. Човешката душа расте, а духът у нас се стреми да познае Божествената Мъдрост.

Земята, за която се говори в свещените книги, или „обетованата земя“, е голяма. Върху нея могат да живеят безброй хора. В сравнение с нея Земята, на която ние живеем, е много малка. Апостол Павел казва, че тази Земя ще мине през огън. Огънят понякога гради, а друг път разрушава. Огънят на Слънцето е изградил нашата Земя, а огънят, който носи нещастията на човечеството, са страстите и нашите щения.

Съвременната наука обяснява механическата страна на явленията, а тези явления имат и дълбока скрита същност. Учените говорят за елементите, от които е съставено Слънцето, но какво всъщност представлява то, никой не знае. Причината за това е, че нашата съвременна наука изучава явленията не направо, а чрез изучаване на техните отражения. И тъй като в отраженията всякога има грешки, те се отразяват и в начините, по които обясняваме явленията. Всъщност и вие така се познавате помежду си – външно, условно, чрез редица отражения, без да сте познали реалната същност. Много от нещата, които виждате, са сенки, и науката ви е наука на сенките, на преходните, на илюзорните неща. За да познае човек нещата в тяхната същност, за да познае и хората, с които

общува, в тяхната същност, трябва да мине от временното към вечното, с други думи – да тръгне по пътя, който се нарича път за познаване на Бога.

И недоволството на хората в този свят обяснявам с това, че в сенките, които наблюдавате, няма никаква реалност. Единствено реално е растенето, а останалото е сянка – илюзия. Ако някога дойде на човека една неприятна лоша мисъл, той трябва да знае, че тази мисъл идва от света на сенките. Ако намразиш някого – това също е сянка. Сенките са необходими, защото те ни помагат да изпъкне реалното. И страданията ви са една сянка. И смъртта е сянка. Всичко се допуска, за да се осъществи едничката реалност – растенето на човешката душа. Някои ще запитат: „Защо е необходимо това растение?“ Отговорът, който дава Божественото учение е, че страданията и противоречията, както и смъртта, които идат от света на сенките, са необходими, за да се изгради нашето духовно тяло. Физическото ни тяло е изградено като една скеля. И както скелята служи, за да се създаде истинската сграда, така и нашият живот във физическото тяло ще изгради върху тази скеля духовното ни тяло.

Мойсей каза, че след шестия ден, в който Бог направи човека, настъпи седмият ден, в който Бог си почива. След Мойсей дойде Христос, а Той каза: „Отец Ми работи.“ И ние трябва да работим. Тази работа има една-едничка цел, която постигаме чрез нашата дейност. А тази цел е нашето растение и изграждане на духовното ни естество. Ние изграждаме себе си, но същевременно участваме в изграждането на общото, тъй като между нас и Цялото не съществува бездна. Всичко, което съществува, като почнете от галактиките и свършите с най-дребните буболечки, съставлява Цялото. Всяко живо същество, на което Бог е позволил да се появи в Битието, трябва да премине през процесите на растенето, да цъфне и да даде плод. В седем светове човекът трябва да расте, да цъфти и да даде плод.

Тази велика тайна познават тия, които са проникнали в дълбините на Божествената наука.

Задарастете, трябва да обичате. Във вашата душа живеят едновременно Небето и Земята. По някакво неизвестно за нас споразумение във вас живеят едновременно и добри, и лоши духове. Понякога те вършат своята работа и мимо вашата воля. В такъв случай вашето съзнание, вашето аз трябва да остане настрана и да не се меси в работата им. Тези духове са учители по своите науки. Те имат поръчение и това, което вършат, няма защо да бъде контролирано от ученика. Щом те ви учат на нещо, вие сте техни ученици, а на ученика е забранено да се меси в работата на своя учител. На ученика е забранено да се меси в злото. То не е за него. Когато дойдете в съприкосновение със злото, трябва да мълчите. Един от признаците, че ученикът е придобил някакви знания, е неговото мълчание. В мълчанието се осъществява растежът. Ученикът на окултната наука не трябва да прилича на кокошките, които щом снесат едно яйце, проглушават махалата.

Понякога в съзнанието на ученика изниква въпросът за свободата. Щом като той е приел да бъде служител на Бога и да върви в пътя на Светлината, той е вече свободен, тъй като няма друга свобода, освен свободата да служим на Бога. Никога не пропускайте ония случаи, когато бихте могли да бъдете помощници на доброто и светлината. Сам Господ винаги намира време да посети някого, да остави една добра мисъл и да даде Своята подкрепа. Хората много трудно разбират това, но самата истина е, че животът на Земята придобива смисъл и вкус само когато се извършва едно благородно и безкористно дело. Смисълът се крие във великото изкуство да понесеш едно чуждо страдание, да утетиш един безутешен, да помогнеш на един страдащ.

Разказват, че руският император Александър Първи, за да изкупи една своя вина, търсел форма за това изкупление. Един ден той видял, че бият един наказан войник,

а войникът страшно изнемогвал от болки. Александър, преоблечен във войнишки дрехи, пожелал и помолил той да понесе остатъка от ударите, предвидени за войника. И ги понесъл. Това е може би най-великото му дело като император. Колко хора съществуват днес на нашата Земя, които биха могли да понесат едно чуждо страдание. Много малко. Но много малко са тия, които са освободили душата си от робството на сенките.

Знайте, че Господ е почнал преустройството на света. Божественият огън ще стопи твърдото вещество и материята ще се префини. Един нов свят ще бъде създаден и в него ще има друг порядък. Не се спъвайте от мисълта, че за да извършиш Божията работа, трябва да имаш някаква специална служба. Ти може да си математик, химик, лекар или да имаш каквато и да е друга професия. Същественото е дали в своята работа осветяваш Името Божие и изпълняваш Божията воля чрез това, което работиш. Този, който иска да бъде силен, трябва да държи за три неща: за Името Божие, което е най-висшето благо, за Царството Божие по отношение на човешката душа, и за Волята Божия по отношение на земния живот.

Истинският ученик на Божественото учение трябва да познава страданията, но не трябва да живее в страха. Страхът е също една от илюзиите. И той е излязъл от света на сенките. Когато ученикът е с Бога, за него няма невъзможни и страшни неща. Той трябва да каже като Елисей: „Тези, които са с нас, са повече, отколкото тези, които са против нас.“ А кои са против нас? – Това са нашите мисли и сенките, които сами създаваме. Ние се боим от образи, които сме сътворили в нашето въображение. Там живеят вълците, мечките и всички зверове. Страхуваш ли се, Господ не е с тебе. Мразиш ли – Господ не е с тебе. Ученикът трябва да бъде герой. Той трябва да влезе между своите лъвове, тигри, вълци и змии и да ги респектира. Той трябва дори да ги помилва. Понякога трябва да се упражня-

вате да милвате животните, от които се боите. Вземете пример от Даниил, който беше между лъвовете. Той не пострада, защото каза: „Господ, Който е с мене, ще укроти лъвовете.“

Повтарям: Господ иде на света да тури новия ред и порядък. Подайте си ръце и с вътрешно участие, с любов и с юначество пригответе се да свършите работата, която е определена за вас. Призовете Господа, освещавайте Името Му и вътре в себе си прославете Неговия Дух. Учениците често решават да бъдат добри. Решението обаче не е достатъчно. Да кажеш само, че искаш да бъдеш добър, е едно нещо, а да работиш за това, е друго нещо. Доброто, справедливостта, Любовта, Мъдростта са велики науки. Една непозната за вас математика регулира тия неща. Вие се мъчите, правите усилие, но не успявате, защото сте затворили прозорците и не пущате Божествената светлина през тях.

Да станеш слуга на Господа е най-голямото благо и най-висшата привилегия. И за да ви направи Творецът на света слуги, всяка сутрин, като се събудите, кажете: „Благослови, Господи, душата ми. Благодаря ти, че съм станал, за да свърша работата, която ми е определена.“ Не се мислете за недостоен. Представяйте си, че Господ, Който се е заел с този свят, ще очисти Земята с огън и вие ще станете служител на тоя нов почистен свят. Когато се събудите, не отплесвайте мисълта си към непотребни и неважни неща, а изговорете тази формула: „Благодаря Ти, Боже, за голямата благодат, която имаш към мене. Ние Те познаваме, че си добър, всемилостив, всеистинен и всемъдър.“

Това, което казвам тук, всеки може да опита и да види резултатите. Всеки народ, всяко общество, всеки дом и всеки човек, който работи така, ще бъде благословен.

Това, което ви казвам сега, е Учението на Христа – Божия Син – учение, което Той донесе за обновление на човечеството.

ДЕЙСТВИЕ НА СИЛИТЕ

В Природата действат различни сили. Цялата Природа всъщност е средище, в което се проявяват сили. Те крепят както неорганичния, така и органичния свят в равновесие и порядък. Човек е непрекъснато в съприкосновение с тези сили и според своето устройство, според степента на развитието си едни от тях го привличат, а други го отблъскват.

Доброто, в каквато и форма да го срещнем, представлява положителна сила. Има дълбоки причини, поради които това добро ни привлича, а злото ни отблъсква. За да се изяви доброто или злото, потребни са специфични условия. Доброто вирее в по-рядка и по-фина среда. Грубостта, животинската и недуховна атмосфера не благоприятстват за проявление на доброто. Затова Природата понякога си служи с методи, които изтъняват до известна степен загрубялата чувствителност на човека. Това са болестите, които идат като резултат от нехармоничен живот и които правят човека по-отзивчив и по-малко взискателен.

Самото понятие сила не е напълно изяснено в механиката. В нашия физически свят силата винаги е свързана с веществото. Но тъй като веществото не създава, а само извява силата, излиза, че силата е нещо извън нашите рационални определителности. Ние казваме, че има „силен“ поглед, но не знаем къде е силата, а само това, че един поглед може да предизвика понижение или повдигане на духа. Затова е казано да не се влага отрицателно съдържание в погледа. Същото важи и за мислите, и за чувствата. Никой не е безотговорен за съдържанието, което влага в своите мисли и чувства, както не е безотговорен за ония постъпки, които увреждат ближния. Ако за обществения ред съществуват органи, които дирят сметка за това, че си

повредил нечие имущество или си причинил страдание на някой гражданин, така в по-горните светове има индикатори, които отбелязват качеството на твоите мисли, добронамереността на чувствата ти и доколко ти с тях си увредил развитието на този, към когото си ги отправил.

В духовния живот на хората съществуват закони, които се покриват аналогично със законите на физическия свят. Понякога между еднаквите психични елементи се поражда оттласквателна сила, каквата има в електричните и магнитните феномени. Много рядко е двама учени да се търпят, рядко явление е да се обичат двама певци или двама юнаци. Българинът, макар и грубичко, е изразил този закон с поговорката: „Два петела не пеят на едно и също бунище.“

Доброто и злото са положителни и отрицателни сили в живота. Понякога дори е трудно да ги различим, защото мъдростта на тези, които ръководят еволюцията, ги облича в най-разнообразни форми. Повърхностно доловените неща не са още Истината. Хората знаят, че има добро и зло, но те не са вникнали в една подробност, а именно, че има положително и отрицателно добро и положително и отрицателно зло.

Един пример: има случаи, когато като направите едно добро, вие повдигате човека, но има и случаи, когато едно направено добро го смъква надолу. Не правете добро на престъпника и не го улеснявайте в намерението му да извърши злодеяние. Това добро е отрицателно добро, то е привидно добро, защото истинското, положителното добро никога не носи лоши резултати. Също така има и зло, което е привидно, защото носи положителни резултати. То е положително зло. Един човек ви пречи да минете по моста, до който сте стигнали. Той дори ви набива, защото вие настоявате да минете през моста. Този човек обаче знае, че мостът е зареден с взрив и след няколко секунди ще бъде вдигнат във въздуха. Злото, което ви се причи-

нява, е едно маскирано добро, което може да се приложи към вас само по един начин. Преоблеченото агне във вълча кожа не е зло. Зло е, когато вълкът наметне агнешка кожа. Положителното добро е несъмненото добро. Отрицателното зло е несъмненото зло.

Силите в Природата трябва да се уравниават. Ако не се постигне такова уравниаване, получават се взривове и революции, тъй като доброто и злото в света са „полета“ – състояния, атмосфери и обстановка, в която духовете воюват. Злото е оставено да възпитава човека, за да расте, но в края на краищата доброто излиза победител. Разумният човек се познава по това, че еднакво използва и доброто, и злото все за добро.

И Природата си служи еднакво и с едните, и с другите сили. Често тя впряга злото, за да извърши с него някоя добра работа, а друг път впряга доброто, за да извърши някакво привидно зло, което ще съдейства за развитието. Затова често в живота радостта се превръща в скръб и скръбта – в радост.

Ние, хората, не знаем какво всъщност са Доброто и злото. Те са резултат на сили, които стоят над тях и чертаят пътищата и съдбите на развиващата се душа. Сиромашията е зло, но тя е скрито богатство за този, който знае как да го използва. Мнозина ще помислят, че това е залъгалка или успокоение за бедняка. Да се мисли така е невежество. Кой беден, като се е борил със съдбата си, е станал богат? И кой богат, събрал богатството си с насилие, е прокопсал?

Сиромашията отвън е отрицателно, неблагоприятно, трудно поносимо положение, но отвътре е положително. Тя може да крие много богатство. Богатството пък отвън е положително, благоприятно, лесно, но често крие в себе си голяма беднотия и опасности. Истински богат е този, който не разчита на богатството си, а истински сиромаш е този, който е осиромашал в своята душа.

Полезно знание притежава такъв човек, който умее да си служи разумно със силите на Природата. Съвременната техника е поставила тези сили в служба на човека, но все още човекът не е господар на тези сили. Той щеше да бъде техен владетел тогава, когато паралелно с използването на лоста в механиката, човек би изработил и лоста на своя духовен живот, защото моралният гръбнак е лостът, с който човек повдига тежестите на живота.

Работата на всеки човек, дошъл на тази Земя, е да намери онази неизвестна величина *хикс*, която представлява неговия морален гръбнак. Той е необходим, защото всеки човек носи както физическо, така и морално тегло. Както физическите, така и душевните морални терзания притискат човека, но в борбата за тяхното преодоляване се крие възможността за неговото издигане. Хората на този свят имат задача да се издигнат над гъстата материя, в която ги е натикало злото, и да излязат в светлината и рядката материя чрез силите на доброто начало.

Всички люде произлизат от Адам, но се отличават по качеството на действащите в тях сили. Ние можем да изброим много единици, например Един Господ, едно Слънце, едно дърво, една ябълка, едно цвете. Това са все единици, но различни по същество. Многообразието е едно от най-отличителните качества на творческата сила в Природата и цялото Битие. Хората, които срещаме в арената на живота, са при това на различно равнище в своето развитие. На всички не може да се говори с един и същ език. На един човек, който е завършил първо отделение в училището, трябва да говорите с един език, що се отнася до научните проблеми; на един гимназист – с друг, на един академик – с трети. Към всеки от тях ние трябва да имаме еднакво уважение като към човешко същество, влязло в пътя на развитието и създадено от Бога, но езикът, с който ще се разбираме, е различен. Истините на духовния живот могат да се разбират само от такива, които са дошли до

тях по най-различни, но свои пътища. Те имат изработена вече чувствителност към тях, с други думи – резонират на тях. Турците имат една пословица, която казва: „На този, който може да слуша, и комар да му свирне, ще го усети. Но на този, който не знае да слуша, и с даул и със зурла да му блъскаш до ухото, пак не ще те чуе и разбере.“

Различните хора имат различни идеи. Те съставляват цел и смисъл в живота им, но най-хубави са тези идеи, които могат да се приложат и от чието приложение не следва разочарование. На възвишените идеи винаги трябва да се дава ход. Това изисква човек да не подпушва Божественото в себе си и да му даде възможност да се прояви.

Когато на един човек е дадено нещо ценно от разумната творческа Природа, той ще трябва един ден да се отчете пред нея за начина, по който си е послужил с него. Природата нищо не дава даром и нищо не взема даром. Силите на Природата се дават, за да се извърши определена работа. С тези сили не бива да стават експлозии, а да се изразходват системно и мъдро за развитието на човека като единица и на обществото като цяло. Ако силите, които са дадени на човека за разумно ползване, се изразходват нехайно и неправилно, Природата ще задържи твоята сметка и ти ще ги платиш, когато и да е.

Като е така, да се запомни, че знание без прилагане е мъртво знание. То е незавършен процес, който предизвиква ферментация – вкисване, а следователно – страдание и недоволство. Всички започнати дела на Земята трябва да се завършат. Не се грижете за големите, за световните дела. Тях има кой да следи и завърши. Вие свършете онази работа, която е възложена на вас. Вършете добре и ония работи, които наричате *земни* и които невинаги са ви приятни, ако покрай тях успеете да спечелите за себе си и за Божието дело поне един приятел.

Дали пишете с писалка, или копаете на лозето или на нивата, вие трябва винаги да държите в съзнанието

си мисълта, че вършите Неговото дело. От значение е не толкова външният облик на работата, но съдържанието, което вие влагате в нея. Прекрасно е самочувствието ти, че всичко, каквото предприемаш, вършиш го като служител на Светлината. В каквито и времена да се намирате, реализирайте вашите идеи в малки дела, които никой не може да ви забрани. Няма пречка в света, която би ви отнела възможността да направите едно малко, микроскопическо добро.

Над всичко трябва да знаете, че едно от най-съществените условия, за да живеете като ученик, е чистотата. Чистота физическа и чистота духовна. Човешкото тяло има около 7 милиона пори, които трябва да бъдат отворени. Астралното и умственото тяло също имат нужда от чистота, за да бъдат и там „порите“ отворени. В това отношение истински здрав човек е този, който има всичките органи на физическото си тяло здрави, който държи в идеална чистота тялото си, който може да храни своя ум и своите емоции със здрави мисли и чувства. Това състояние е постижимо. И младите, и старите могат да живеят в такава чистота.

Обикновено хората, които не желаят да си дадат труд и да поработят съзнателно за своето развитие, казват: „Бог ще промисли за всичко. Няма за какво да се безпокоим.“ Че Господ промисля за всичко, това е вярно, но знаете ли как Той мисли за човека? Той, Който ни е дал всичко, праща при нас един вестител, който ни казва: „Стани и почни да работиш!“ Така е, защото онзи, който е решил да стане съзнателен ученик на Светлината, сам трябва да решава своите задачи.

Желая на всички ученици, на всички хора, да чуят гласа на ангела, който ще ви събуди тихо, но настойчиво с изречената дума: „Стани!“

ЩО Е РАБОТА И ЩО Е ДЕЛО БОЖИЕ

Една дума, която много често се употребява в живота, това е думата *работа*. Всеки казва: „Бързам, имам важна работа.“ Ако обаче проследим това, което съставлява „работата“ на този човек, ще видим, че извършеното е нещо, което съвсем не покрива истинското съдържание на думата *работа*. В механиката под думата *работа* се разбира едно, в обикновения живот – друго, в духовния живот – трето. В механиката под *работа* се разбира произведението от дадена сила и едно определено разстояние. Например когато повикате един носач да пренесе въглищата ви, вие ще се уверите как той несъзнателно ще произнесе двата множителя, които съставляват израза на работата. Най-напред той ще запита колко тона са въглищата, и на второ място – на кой етаж ще трябва да ги изнесе. Тонове – това е силата, която той ще преодолее, а пътят е височината на етажа.

В науката за електричеството извършената работа на тока се измерва с произведението на електрическият товар и потенциалната разлика между двете точки, които създават напрежението. В обикновения живот ние казваме, че имаме бърза „работа“, когато трябва да посетим някой наш приятел и да уговорим някоя търговска или друга сделка. Друг бърза да не закъснее за срещата със своя любим човек и казва, че има бърза работа. Дори когато човек е намислил да набие някого, казва, че има „работа“.

В духовния живот обаче под „работа“, се разбира нещо съвсем друго. Работа там е онова, за което човек е дошъл на Земята. Работа върши само този, който е проумял своето предназначение като човек, намерил е мястото си в грамадния лабиринт на живота и върши съзнателно дела, които способстват за неговото духовно издигане и за

издигането на неговите ближни. Накратко казано, работа върши оня, който върши Делата Божии. Всичко останало е или обикновен труд, или обикновено мъчение.

Как ще различим работата от труда и мъчението? – Вместо да се впускаме в дълги анализи, трябва да разглеждаме техните резултати, както и състоянието на човека, който ги извършва. От мъчението човек става или физически, или духовен инвалид. От труда обикновено става недоволен, а от работата човек научава смисъла на живота. След извършена работа човек не съжالياва за времето, което е употребил, и не го нарича „загубено време“. Всички възвишени и благородни постъпки в живота, които ни дават сили и кураж да вървим напред, които укрепват в нас вярата в доброто и изпълват душата ни с радост, са резултат на извършена „работа“. Може би ще запитате: „Какъв е методът за работа?“ Не задавайте такъв въпрос. Не питайте как да се храните, не питайте как да помагате, не питайте как да обичате. Всеки знае това, стига да е решил да върви по Божиите пътища, стига да е решил да стане работник на Божествената нива. Ако патенцето, което току-що се е излюпило, знае да плува, и човек знае как да обича и как да извърши волята на своя Баща. На човеците не липсват толкова методи, колкото добра воля.

Работа може да се върши във всички полета на живота. Ние, които се намираме на Земята, облечени в плът, трябва да научим методите за работа, които са най-подходящи за този свят. На нас е даден живот. Този живот иде от Великия Извор и Той обладава всички форми във всички полета. Той обладава следователно и земните форми. Тялото, което ние притежаваме, е инструмент на живота във физическия свят. То е обиталище на безсмъртната монада и в неговото устройство е вложена Мъдростта в целия Космос, в неговите необхватни за нашия разум измерения. Без тяло ние не можем да вършим работата си на Земята и затова трябва да поддържаме жизнеността на това тяло

с енергиите, които вземаме от Природата. Те се намират в чистата и животоносна храна, във водата и въздуха.

И тъй, за да вършим своята работа на Земята, която е част от работата във всички полета, трябва да установим такъв живот на физическото поле, който да съдейства както на нашето духовно развитие, така и на това на нашите ближни. Физическите сили и енергиите, които придобиваме от Природата, трябва да бъдат употребени така, че ние да не носим отговорност за тяхното напразно изразходване. Това значи да съдействаме за развитието, което се ръководи и контролира от висши йерархии, тъй като то не е произволно.

Много хора заявяват, че искат да живеят така, както те намират за добре, тъй като имат свободна воля. На пръв поглед е така, обаче ако проследим живота на тези, които са живели, както са разбирали, и са пречили на Божествения порядък, ще видим, че това те не са могли да вършат дълго време. Не съществуват неограничени срокове за тези, които съзнателно спъват Божествения план. Разумните регулиращи сили намират начин да изправят всяко съдбоносно отклонение от пътя както на отделната личност, така и на обществата. „Това изглежда като принуда“ – ще кажат някои философи. Не, това е всъщност истинското благо за тях. Няма друго по-добро благо за нас, освен да сме в пътя на Божественото течение. И бащата с всичката си любов и добронамереност така регулира живота и постъпките на своето дете, докато то проумее, че това, което казва той, е най-доброто за него.

Следователно да вършим Делата Божии е истинската наша работа и който ги върши, прави най-доброто за себе си. Човекът, на когото мисълта, чувствата и постъпките му следват Божия Път, макар и скромен на вид, макар и незабелязан, върши нещо, което го прави несравнимо по-голям от суетните люде, които вдигат шум около себе си, но фактически не са извървели нито стъпка напред в

своето развитие и не са дали нищо за делото на духовния прогрес.

Истинската работа, за която се спомена в началото, започва от мисълта. Инструментът на човешката мисъл е главният мозък. Той е най-устойчивото вещество и най-големият капитал, даден на човека, с който той идва на Земята. Мозъкът е златната валута в живота му. С него човек върши работа в истинския смисъл на думата само тогава, когато всяка мисъл, която минава през него, трябва да бъде преценена и да бъде пусната в обръщение, само тогава, когато тя е в съгласие с Любовта, Мъдростта и Истината. Само такава мисъл, вдъхновена от Любовта, не ще причини пакост, защото няма да увеличи безлюбието, безнадеждността и суровия егоизъм на живота.

На второ място идват човешките чувства. Чувствата са също фактори, които оформят човека и неговото отношение към другите. Особено силно въздействие упражняват те върху натури с предимно емоционален строеж. Такива хора са повече склонни на промени и у тях действията се ръководят от тези промени. Рисковано е за такива хора да се поддават на своята чувственост! И колко фатално е за техния живот, ако тези чувства са недоброкачествени, родени в низините или пък избликнали като горещ вулкан около възбудената им себичност. Такъв вид хора са обидчиви, тщеславни, себелюбиви. Такива натури, потопени в своята емоционална аура, би трябвало да се възпитават в благородни, пожертвувателни чувства, с което те вече стават годни за голямата работа на ученичеството. Такива хора в света се явяват от категорията на добрите, милостивите, отзивчивите. Тяхното развитие върви по линията на сърцето и те най-бързо могат да направят сърцето си „храм на живия Бог“.

Третият фактор у човека е волята, или способността да се минава в дело. Най-доброкачествената воля е тази, която е вдъхновена от чисти мисли и благородни, добронамерени

чувства. Волята е преодоляване инерцията на веществото, от което сме изградени, и способността бързо да се привеждат мислите и добрите намерения в действие.

Следователно, за да се върши работа в духовния живот, или както казваме, да се вършат Делата Божии, трябва сериозна вътрешна подготовка и хармония между разум, чувства и воля. Необходимо е учениците да обърнат внимание и на едно обстоятелство, което е характерно за човека. Това е неговото бавно и трудно развитие. Човекът изминава дълъг път, докато стане годен за самостоятелен живот. При птичките бащата и майката имат грижа за малкото, докато му израснат крилца. Явят ли се крилцата, родителите се освобождават от всякакво задължение. Природата дава топла, подходяща и красива дрешка на малкото птиче и то веднага става самостоятелен жител на въздушния океан и тръгва да си търси храна. За човека грижата на родителите е най-малко и при най-добрия случай до двадесет години.

Човек, като по-висше същество, трябва да изчака не само „крилцата и перушинката“, но той трябва да оформи и своя вътрешен живот. Той трябва да има свое разбиране за всичко. В това отношение у човека се оформя един основен недъг. Привикнал да очаква всичко от своите родители, той очаква и като ученик пак друг да разреши основните му въпроси и противоречия. У човека има един необясним страх, който не му позволява да литне сам в света на Мъдростта, нито да изработи устойчива мисъл за Истината. Такъв човек се явява най-често с необлагородени чувства и с некалена воля. Тази е причината, че голяма част от хората стават печални герои на масовата психология – възприемат наготово чужди възгледи, движат се по най-лесните пътища, не мислят със собствения си ум и поради малката интензивност на тяхната мисловност те винаги се съпротивляват с невежествена упоритост на мисълта, че има Ръководен Всемирен Дух, че има Небе

и световен порядък. Човекът много трудно вижда около себе си всекидневните чудеса на Божията премъдрост, а се приобщава към възгледи, които остават дълго време като един печален дар на тяхната леност. Такова нещо не е позволено на оня, който иска да бъде ученик на Божественото учение. Той трябва да разработи вложените у него способности, да мисли, да наблюдава, да изучава, да не се плъзга по повърхността на фактите. Така ще избегне доста от страданията, които неминуемо идват от поучителната пръчка на живота.

За хората, които са вървели по свои пътища и са разработили своите вродени способности, ние казваме, че са силни. Такива трябва да бъдат учениците. Те не могат да живеят в непрестанни съмнения и житейското море да ги люшка като ладия с изгървани гребла и счупено кормило. Случайните повей в живота – модата в мисловността – не заличават техните възгледи, защото те не са написани на пясък, а са издълбани на яка канара. На такива хора може да се разчита. Тях наричат „Синове на Светлината“. У тях се променя само телесната природа, която и без това е винаги променлива, но възгледите им и вечната младост на душата им – никога.

Мъчно е да намери човек между хората – особено в нашата съвременност, такива, които добре знаят предназначението на своя живот. А такова без съмнение има. Не може премъдрата разпоредителност на Небето да изпрати човешко същество на Земята, без да му е дадена известна задача. Разбира се, човек трудно проумява каква е тя, защото задачата не се разкрива наготово, но той неминуемо ще дойде до нея. Освен кармическите връзки, които се изявяват на Земята и които човек изплаща, той има и нещо лично свое, което трябва да открие и извърши. На него е възложена частица от Божието дело, с която той

влиза между работниците на Божията нива и така подготвя бъдещото си развитие. Ако запитате някой религиозен, но недейтелен човек за неговото предназначение, той ще каже, че най-главното е да вярва в Бога. Хубаво е да вярваш, но какво следва от това? Какво вършиш с тази вяра? И каква вяра е тази, която непрестанно се колебае и мени? Вярата на истински веруюция прилича на здрав конец, с който е зашита дрехата на неговия живот. Какви верующи хора срещаме днес? – Най-често такива, от които висят парцали.

Добре е да вярваш в Бога, но твоето вярване трябва да те направи такъв, че всеки да пожелае да приеме нещо от тебе. С конците на твоята вяра ти трябва да зашиеш раздрипаните възгледи на твоите близки. Трябва да умееш да разрешаваш противоречията им, да разгонваш отчаянието им, да ги лекуваш, когато страдат, и да им показваш пътя в гъстата мрачина на човешкото невежество. Иначе твоята вяра ще заприлича на застояла вода, която не може да завърти колелото дори на една воденица. Твоята вяра не трябва да бъде нещо небулозно и неопределено, а пътеводител, който ще ти посочи твоето предназначение и ще те научи какво точно ще трябва да извършиш, за да станеш съучастник във великото дело.

За да върши Делата Божии, ученикът трябва да има познания за всичко онова, което го заобикаля, и не само повърхностни познания, но солидни, задълбочени. Например мнозина знаят – учили са, че бялата светлина е сложна и е съставена от седем цвята. Те знаят това, но знаят ли, че тези седем цвята на светлинния спектър отговарят на спектъра на човека, т.е. на неговите познавателни възможности, знаят ли, че за човешката еволюция е определено познанието на още пет цвята от простите цветове – съставки на бялата светлина? Колцина знаят, че целият спектър се състои от дванадесет съставни цветове, пет от които са все още скрити за възможностите на човешкото

око? „Какви са тези цветове?“ – ще запитате вие. Но как може да ви се обясни това, щом вие нямате никакви сигнали за тях? Може ли да се назове с думи това, което е още невидимо?

Всеки цвят от светлината ръководи у човека известни същности на неговото битие. Без да се спираме на всички цветове, да споменем само първия от цветовете на спектъра – червения цвят. Той внася у човека живот. Той управлява активността и движението. Хората, които обичат червения цвят и са го избрали за свой символ, са делови, активни. Загуби ли човек този цвят в себе си, махне ли се той като трептение в неговия живот, този човек се превръща в пасивен философ. Най-често между хората, които мислят, че животът им няма смисъл, са такива, които са загубили в себе си червения цвят. Те казват, че хората не заслужават да бъдат обичани. Те обаче не знаят, че колкото те обичат хората, толкова и те ще бъдат обичани. Колкото даваш, толкова и ще получиш. Така гласи законът. Това иска да каже и евангелският стих: „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се премери.“ Ето защо за човека е необходимо разширение. Да разшириш своята мисъл, чувствата си, да преумножиш добрите си дела, ще рече да станеш годен за Делата Божии.

И тук ще кажем нещо за Любовта. Макар че най-често хората приказват за нея, тя остава все неразбрана. Всичките ѝ определения са произволни. Любовта е винаги една и съща, но различията, които хората виждат, произлизат от това как я възприемат и как я предават. Всяко същество внася в нея свой елемент и я оцветява по различни начини. Безспорното и вярното за всички случаи е, че тя е необходима за всяко начинание, тъй като нищо добро не може да се извърши, ако не започне с любов. Хората много често се заблуждават, като търсят Любовта

в някакви отвлечени висши сфери. Това е погрешно. Понякога и привидно най-скромната дейност в живота, и най-обикновеното занятие, може да получи великолепен облик, щом е наситено с любовта на този, който го върши. Любовта, възприета порочно от тоя, към когото е отправена, губи своята претворяваща сила, но има случаи, когато Любовта може да превърне грешника в светия. Не говорете следователно за святост и за чистота на Любовта. Не говорете за порочна или възвишена любов, защото Любовта е една, а хората са такива, каквито са.

Ученикът, който е призван да работи за пробуждането на душите, трябва да казва само следните думи: „Аз живея в Божията Любов и всичко, което пожелаю в името на тая Любов, е постижимо.“ Щом някой е в мъчението – ще се мъчи; щом е в труда – ще живее в него и ще бъде недоволен; а щом е в работата – ще я върши с любов. И обратното е вярно: ако ставаме духовни инвалиди, ние се мъчим. Ако живеем във вечно недоволство, ние се трудим. Ако обаче вършим всичко с любов, ние работим. И тъй, чрез Любовта ние превръщаме мъчението в труд, труда в работа, и ставаме съучастници в Божиите дела.

Едно важно нещо, което трябва да споменем тук, макар и привидно далече от темата, е изкуството да дишаме. Неведнъж е ставало дума за дишането като за съществено важен фактор при духовното и физическото развитие. Връщаме се при него наново, защото дишането е във връзка с живота, който ние трябва да пазим, тъй като той е най-великият ни дар. Тоя живот ни е даден веднъж от вечния, от непресъхващия извор – от Бога. Да имаш живот, това ще рече да си съучастник във великото дело на целокупното развитие. За човека няма по-могъщо доказателство за съществуването на Бога от това, че има

живот. Откъде е дошъл той? – От Любовта на Бога. Нека следователно не се види чудно на никого, че посредством съзнателното дишане ние влизаме в ритъма както на физическия, така и на духовния живот. А да влезеш в тоя ритъм, ще рече, че се приближаваш към великия извор – към великата Любов.

Полезно е да се диша съзнателно, макар в началото в кратки интервали от времето, с което разполагаме. Когато човек диша съзнателно, той свиква да мисли и да живее съзнателно, а само в съзнателния живот и в правата мисъл могат да се вършат Божиите дела. На хората от нашата съвременност може да се види странно това, че се отдава такова значение на дишането, но ако те знаеха какво значи да се диша съзнателно и да се приема с любов жизнената енергия от въздуха, тогава нямаше да звучи като наивен парадокс твърдението, че всички трудни въпроси на човечеството могат да се решат тогава, когато хората се научат правилно да мислят и правилно да дишат.

Между физическото и духовното тяло съществува връзка. Ако физическото тяло не е здраво, неговото състояние се отразява и на духовното. Обратно – липсата на хармония в духовния живот на човека неминуемо се отразява и на неговата физика. Тази е причината, че съвременната медицина не постига напълно своите задачи. Лекарите лекуват само физическото тяло и го лекуват с медикаменти и химикали, без с това да достигнат причините на болезненото състояние, които най-често са в духовното тяло на човека. Ето защо Божествената наука препоръчва лечението да става едновременно. Чистата оптимистична мисъл, красивите чувства, които страдащият би успял да изработи заедно с ритмичното дълбоко дишане при чист въздух, ще се превърнат във фактори за неговото оздравяване. Както човек може да заболее от нечиста отровна храна, така може да заболее от нечисти, неправилни, пессимистични мисли или чувства на омраза, недоволство,

неудовлетворени амбиции, завист, страх и ред други отрицателни състояния на своите емоции. Лошите мисли и чувства не се лекуват с химикали, а с широта, търпение, оптимизъм и с любов към хората, заедно с редовно провеждане два до три пъти през деня на дълбоко съзнателно дишане.

Да вземем като пример едно от характерните отрицателни състояния на хората във всички времена – страха. Вместо да изчезва с развитието на културата, страхът се увеличава. От какво се страхуват хората? Днес всеки подозра всекиго. На вратата има ключове, защото има крадци. Пътниците се боят от разбойници, други се боят от самота, а трети – от множеството. Мъжът се бои да не му вземат жената, жената се бои да не ѝ отнемат мъжа. Има и такива, които не се боят от живота, но пък се страхуват от смъртта.

Страх изпитват и самите религиозни общества, боят се различните обществени класи, страхуват се народите. Целият свят се намира в едно болезнено състояние на страх. Истинският ученик не се бои от нищо, защото великият закон на Любовта е несъвместим със страха. Истинският ученик се бои единствено от греха и престъплението.

Не може да се нарече верующ, а още по-малко ученик на Божественото учение оня, който живее в непрестанни страхове. Махне ли човек страха от себе си, сам ще се убеди, че като е получил от Бога най-големия дар – живота, няма от какво да се бои. Не е беден човекът, защото има живота, който е най-голямото богатство. Когато си с Бога, и в ада да влезеш, пак не трябва да се боиш от нищо. Където е Бог, там няма дяволи. Хората сами са си създали и рай, и ад. Огнярите, които подклаждат огъня в ада, са хората. Те помежду си се пекат на този огън. Човекът сам е измислил ада и вечното мъчение, сам е създал страха от него. Религиозните хора само се вайкат над своите грехове, без обаче да се запретнат да изправят грешките си.

Ученикът не живее със съзнанието, че трябва да се готви за рая или пък че ще влезе в ада. Той живее със съзнанието на един музикант, който ще трябва да изчисти тоновете на своя инструмент, като един художник, който работи, за да достигне най-съвършените линии и багри, или като поета, който усъвършенства своя език, за да получи най-хубавия и най-музикален стих. Не се плашете от нищо, не се считайте за сиромаси, не се считайте за грешници, защото имате най-великото благо – живота, и всички скрити в него възможности.

Как мислите вие? Евангелският разказ за петте хляба и двете риби дали е само фантазия като в приказките, или е самата истина? Христос, Който нямаше свой дом и нямаше къде глава да подслони, беше всъщност най-богатият от всички богати, които са се раждали на Земята. Той притежаваше най-могъщите алхимични сили за превръщане на веществото. На Неговата молитва и чистота, на Неговите могъщи знания се подчиняваше Природата, тъй като Той беше господар на нейните закони. Той можеше да заповядва на бурята в морето, изцеляваше прокажени и беснуеми, можеше да вдъхне сили у немощния умирающ при къпалнята. Христос можа да каже на починалото момиче „Талита куми!“ и да го върне в живота. С богатството на Своите знания Той нахрани петте хиляди души народ, защото елементите Му се подчиняваха и се свързваха във вещество, каквото Той пожелаеше. Христос нямаше друга воля, освен Волята на Отца. Той нямаше друго занимание, освен да върши Делата Му. Той не беше индиферентен към човека, а имаше за него безкрайна Любов. Затова всичко, каквото можеше Всеомогъщият, можеше и Неговият възлюблен Син.

Христос, Който дойде на Земята и Който ни каза: „Синове Божии сте“, ни подсети, че всеки човек може да върши Делата Божии, като развие у себе си вложеното семе на Вечността. А за това, че човек сега е слаб, виновен

е грехът. Когато Бог създаде човека, Той го постави да живее в райската градина. Под *райска градина* трябва да разбираме ония условия, при които човек беше господар над растенията и над животните. Но той прояви непослушание и в тая велика лаборатория стана нещо, което върна човека назад. Библейският разказ обвинява жената Ева, но Адам трябваше да познава добре своята задача и не трябваше да прояви непослушание. Защо ще обвинява жената, която е един принцип в живота, без който ще настъпи смърт? Жената е носител на живота и на Адам не е позволено да отрича това, което Бог е създал. Адам трябва да научи послушанието и безкористната любов. Христос дойде да коригира грешката на Адам. И днес хората очакват Неговото второ идване, но се заблуждават, защото Христос е вече дошъл и живее в човека като още непознат и ненапълно изявен принцип. Божественото начало у нас не е нищо друго, освен Христос. Ако хората започнат да обичат, както Христос обичаше, те ще Го познаят в себе си. Не познавате ли Бога в себе си, отвън трудно ще Го познаете.

Ученици, почнете да вършите малките Божии дела и ще познаете Бога и Христа. Ще познаете какво е новораждането, за което се говори в Писанието. Новораждането е вътрешен процес. Има в света религиозни общества, в които се говори така: „Повярвай – и ще имаш всичко, повярвай – и спасен ще бъдеш!“ Работите обаче не стоят така. Ако ти нямаш Любов, каква ще бъде твоята вяра? Човек не може нито да вярва, нито да се надява, ако не обича. Любовта е изворът на всички дарби.

Любовта носи живот и човек, който има в себе си Божествената Любов, носи живот и за себе си, и за своите близки. Любовта е над всичко в света. Започнете с нея и с нея вършете Делата Божии. Тогава вие сте работници на Божията нива, избрани синове на Всемогъщия, Благия и Любящия Баща.

ИЗКУСТВОТО ДА ДАВАМЕ

Йоан 14:27

Има много хора, между които и духовни, от най-различни църкви и общества, на които не е изяснен въпросът за разликата между Закона и Благодатта. С други думи, те не могат да намерят оня елемент, който отличава света, в който живеем, от Небето, и не долавят разликата между учителите на строгия закон и Учението на Христа. В посочения стих от Евангелието на Йоана Христос сравнява начина, по който светът дава, и начина, по който Той дава. С други думи – прави паралел между справедливостта и Любовта. Основен принцип на даването при нашия свят е лихварството в най-широк смисъл на тая дума. Който получи десет, ще трябва да върне двадесет. По този закон, ако получиш някакви блага в света, ще трябва да платиш техните лихви. Всеки големец на тая Земя, всеки забележителен управник е платил лихвите на получения от него земен дар. Родителите, които са получили като дар на своята земна любов своето дете, ще платят доста за него. Светът дава едно и взема две. Само Бог е, Който дава и нищо не взема. Само Христос, Който е Любов, е дал и дава, без да взема. Някои ще възразят, че Господ, Който дава живота, пак си го взема. Това обаче не е истина. Никога Бог не взема живота, който веднъж ни е дал. Смъртта, която взема привидно нашия земен живот, се е появила поради това, че човекът сам разрушава живота си. Голяма е загадката на смъртта. Дали сега, или някога в миналото – това е все едно – човекът е станал причина за всяка печалба, за всяка загуба, за всеки успех или поражение. Човекът е творец на своята съдба.

В счетоводството на земния закон всякога има даване и вземане. В човека е вродено чувството на егоизъм, според което всеки се стреми да получи обратно и дори увеличено онова, което е дал. Човекът в своето духовно развитие още не е дошъл в пълна мярка до безкористието и затова животът на Земята е все още труден и представлява борба за надмощие. Виждате как човек се грижи за животните: създава им условия за развитие, дава им подслон, храни ги, но прави всичко това, защото ще вземе от тях много – или труда им, или вълната им, или най-после кожата. С голямо внимание той полага яйцата в полога, за да бъдат измътени. Храни малките пиленца, чисти кокошарника, но един ден взема ножа, отваря вратата и хваща тлъстичката кокошка, за да си направи едно приятно угощение. Скъпо плащат домашните животни за грижите на своя покровител. Често и към хората се полагат такива „грижи“ и затова Христос, Който познава човешкия нрав, казва: „Аз не ви давам, както светът дава.“

Тъкмо тук се крие разгадката на оня въпрос за благодатта, който все още трудно се проумява от хората. Благодат, или закон на Любовта, наричаме онова даване, след което не иде като неминуемо следствие вземането. Христовото учение е положено върху този Божествен принцип – принципа на пълното безкористие. Само когато в душата на човека се роди безкористната любов, само тогава той като кредитор може да унищожи полицата на своя длъжник и да го освободи от повелята на закона. Това се нарича благодат.

В човешкия живот са се вмъкнали редица примеси и заблуждения като резултат на това, че при своя ръст на развитие човекът е лишен от възможността да вижда ясно Истината. Някои от тези примеси той е взел за реалност, свързал се е с тях, държи фанатично за тях и им плаща скъп данък. На грамадна част от хората на нашата Земя животът отива напразно – в служба на илюзии, в служба на

второстепенни и съвсем неважни неща. Никак не са малко хората, които изхабяват цялото си земно съществуване да служат на илюзията, че трябва да бъдат богати; други – че трябва да станат прочути; трети – да величаят своята националност, а някои – формата на религиозното си изповядване. Немалко хора са пожертвали живота си за защита на своя класов и съсловен произход, а други – за запазване честта на своята благородна титла. Вярно е, че човек не може да мине живота си без нито една от тия определености, но да им служи така, че нито веднъж в целия си живот да не се докосне до най-същественото и най-реалното – своя Божествен произход – е жалко и изхабено съществуване.

Човекът, чиято душа е събудена от фаталния унес на тия примеси, трябва да бъде смел. Той трябва да излезе от ограничените си рамки, да се освободи от калъпите, защото животът му ще отиде напусто. Ако за един кон е необходимо да бъде стегнат в хамутите и впрегнат в колата, ако за домашното животно е необходима кочината, за човека това е недостойно. И както за прасето няколко дни преди Коледа ще дойде ножът, който ще тури край на съществуванието му, както за коня ще настъпи ден, когато, негоден и измършавял, ще бъде изгонен да скита или ще му бъде одрана кожата, така и за човека, който не е опознал своето Божествено начало, ще настъпи денят и часът на края, придружени с безкрайно съжаление, че е изхабил времето на земното си съществуване за една илюзия.

Тук няма да търсим причините защо в живота има такива примеси, тъй като учениците, както и учителите в Школата на светлината, не разискват въпросите за злото. Да протестираме, че има зло в живота, то е все едно да протестираме, че по пътя има камъни. Примесите, спънките в човешкия живот са камъните по пътя. Няма защо да питаме кой ги е поставил, но да внимаваме, когато се

движим, или най-много да се наведем и да отстраним ония от тях, върху които е вероятно да се спънем. Всеки трябва да бъде разумният пътник, който отмества камъка от пътя си. Всеки ученик може да очисти живота си от тия примеси, които затрудняват движението му.

„Аз не ви давам, както светът дава“ – казва Христос, Който прощава дълговете на тия, които са сгрешили, с което съкращава дългата процедура на закона, който по начало отнема сили и време. Когато хората се съдят и водят дълги нескончаеми дела, те изразходват много повече средства – както материални, така и духовни. Непрестанната и напрегната мисъл за отмъщение изисква сили и време и същевременно задържа човека в неговото развитие. Любовта и опрощението, които препоръчва Христос, са най-икономичният път, който при това освобождава човешката душа от тежките и ръждиви вериги на омразата. При Христовия път човек привидно се лишава от нещо, но придобива друго с много по-голяма стойност.

Интересно е да се запитаме защо човеците постъпват неправилно в живота си? Обяснението е в това, че те уеднаквяват себе си със своето физическо битие. За тях няма друга реалност, освен тяхната физика, без да знаят и без да държат сметка за „икономиката“ и на другата ни същина. Но имаме ли наистина безсмъртна душа, която трябва да държим във вниманието си, щом като дойде ред да разрешаваме житейските си задачи? – Отговорът безсъмнено е положителен. Душата е онова начало у човека, което ни кара да се стремим, тя е, която страда, която се радва. Душата всъщност е истинският човек. Умът и сърцето са нейни спътници – инструменти, които я придружават и я обслужват в нейното развитие. Те са оръдие на безсмъртното начало у човека. Духът пък е онова велико и могъщо начало, което прониква във всичко и с което душата идва в досег. Духът ръководи и показва пътя на пробудения човек – истинския Божествен път.

Никак не е чудно, че повечето от хората в сегашния стадий на своето развитие се изявяват много често по един крайно груб, дори и животински начин. Такива хора трябва да се считат още незавършени модели. Макар да е казано, че човекът е създаден по образ и подобие на Бога, това нещо не е истина за всички, а за човека в неговия завършен вид. Тези думи се отнасят до бъдещия, а не до сегашния човек. Ще чуете как хората казват на децата си: „Ние ви родихме.“ Така казват те, защото не се съобразяват с думите на Христа, Който казва: „Роденото от Духа, Дух е, роденото от плътта, плът е.“

Историята за създаването на Адам, така както се разказва в „Битие“, е дадено в разказ, който често се разбира по детински. Вярно е, че в началото човек е имал телесна дреха – пръстта, но това е животинското му начало. Бог му вдъхна живата душа и той разбра, че е нещо повече от веществото. Следователно правилното осъзнаване на себе си е осъзнаването като жива душа. Човек прилича на цигулка, върху която още никой не свири, от която не е изтръгната никаква мелодия. Ако се вгледате в хората, които срещате във вашето всекидневие, ще се уверите, че между тях има такива, които наистина приличат на прашни, захвърлени цигулки. Докато човек не заработи върху себе си, с други думи – не засвири върху своята цигулка, което ще рече да събуди вложените в него възможности, той не може да стане наследник на Бога. Как ще станеш наследник на Тогова, Когото не си познал? Може ли една овца да стане наследник на нечие материално или духовно богатство? Докато е овца, тя ще бъде всякога далече от човека, макар и физически да е много близо до него. И както всички ангели във всички йерархии, както всички възвишени същества могат да създадат нови вселени, така и хората ще трябва да създадат своите духовни тела, за да станат граждани и наследници на Небето. Не се ли променят, не променят ли дрехата на своя вътрешен живот, съществуването им е

напрасно. Те ще умират не само физически, но и духовно, и князът на този свят ще ги обере, ще им вземе всичко, защото ги счита за свои поданици. Не се заблуждавайте да мислите, че всички заминали за другия свят отиват при Бога. Кое ви дава основание да мислите така? Как може човек да отиде при някого, когото нито е познал, нито е обичал? В света и в цялото Битие съществува закон за подобие, според който разумното привлича към себе си само разумното. Любовта, Мъдростта и Истината привличат само това, което е живяло и което е копняло в Любов, Мъдрост и Истина.

„Аз не давам, както светът дава“ – казва Христос. Какво може да ви даде Христос? – Живот. А какво може да ви даде князът на този свят? – Той може само да ви отнеме живота. Внимавайте какво ви дава този свят и какво вие давате нему в замяна на това, което получавате. Внимавайте лихвите, които плащате, да не надхвърлят вашите възможности. Този свят е лихвар, който може да обере цялото ви богатство.

Всеки, който слуша или чете тези думи, би могъл да зададе въпрос: „Толкова ли е сложен животът, че е необходимо да се познават всички тия неща? Родил си се – ще живееш, ще изпълняваш основните изисквания на биологичните закони – и толкова.“ Но не е така. Животът е голямо изкуство. И малкото дете, което тръгва на училище, би могло да се запита защо е тази мъка, която го настигна? Не е ли достатъчно това – да се наспи, да закуси и свободно да си играе из двора? Защо са тези мъки с буквите, с цифрите? Защо е тази таблица за умножение? Да се живее, ще рече да се върви между редица препятствия и заблуди и да се подбира път, като се различава истината от измамата. Животът изисква от всекиго лично усилие, заслуга, за да стане той гражданин на Битието и помощник на основния закон – закона на развитието. Родил ли си се веднъж, ти не можеш да избегнеш това развитие.

Доброволно или принудително, ти ще станеш съучастник в него. Побързайте да се хванете за канарата на живота, за да избегнете разочарованията. Коя е тази канара? – Това е Любовта. Щом не си в Любовта, ти ще бъдеш недоволен, разочарован, а разочарованието идва от туй, че не си разрешил добре своите задачи.

Животът се движи между два полюса – добро и зло, тъмнина и светлина. Ученикът трябва съзнателно да се стреми към светлината, без да пита защо има мрак. Без него той нямаше възможност да избира. От него се иска да тръгне в пътя, който сочи Христос, защото по този път никой нищо не ще му отнеме и посятото едно зърно ще даде сто. Ако всички вие почнете да разбирате живота по този начин, ще почувствате, че сте съпили на канара, и няма да губите своята самоувереност. Ще разберете, че Вселената, която ви заобикаля, не е пустиня, а е населена с разумни същества. Развиващият се наоколо живот и събитията в него няма да посрещате като мъчителни изненади, а ще разбирате всички явления като последица на неизвестни или известни причини. Само по Христовия път ще разберете какво е благодат. Тя ще ви посети само когато вие проявите спрямо ближните си милост и всеопрощение. Не само с философски размишления, а чрез проявена милост и всеопрощение ще проумеете Духа на Христа – най-лъчезарния Слънчев Дух, най-светлото vyplъщение на Словото. Изповядването на Христа да не бъде култ, а живо дело във всяка минута на живота ви. И така, нека остане дълбоко врязана във вашата памет мисълта, че може да очаквате благодат, милост и всеопрощение само когато вие сте проявили милост и всеопрощение спрямо някого. Този велик принцип е даден и в едно от изреченията на Господнята молитва.

Има сторонници на Закона, които не искат да допуснат, че само геният на злото пречи на хората да повярват, че Любовта на Бога е в състояние да заличи и да не по-

мене греха на този, който сам го е осъзнал, разкалял се е и по някакъв начин вътре в себе си, в разкалянието си, се е самонаказал. Такъв човек няма да го засегне изправителната сила на кармата. Истина е, че Христос е казал думите: „Всичко ще се изплати до последния кодрант“, но това се отнася за тия, които признават единствено Закона и никога не са усетили нуждата от спасяващото разкаяние.

Йоан Кръстител беше Предтеча на Словото – на Христа, но не тръгна след Него, а остана със своите ученици в пустинята. Той дори се усъмни, когато беше в тъмницата, и изпрати да попитат Христа Той ли е, Който имаше да дойде? Христос изпроводи да му кажат, че хромии прохаждат, слепи проглеждат и беснуеми се укротяват, но Йоан си остана строг пустинник в своето съзнание, без да е уверен напълно, че именно Този е, за Когото казваше, че е недостоен да развърже и ремъка на обувката Му. Йоан се откъсна от благодатта на Христа и предизвика Закона, пред който бе длъжен заради изкланите пророци, тъй като той е Илия, и прие повелята на Закона – посичането чрез Ирод.

Човек е построен по вида на своите вътрешни сили. Тия сили изграждат, както при кристалите, пространствено-физическия му облик. Същите сили изграждат и психологическата му структура. Има хора, построени да бъдат само законници, но има и такива, които проумяват и благодатта. Има хора, които са стомни, други са резервоари, а трети – извори. „Аз не давам, както светът дава“ – казва Христос, защото е Слънце, защото е Син Божий – възплътено Слово, непресекващ огромен благодатен Извор.

Задачата на всеки човек, влязъл в Учението на Христа, е да научи изкуството да дава така, както дава Христос. Порано или по-късно, всеки трябва да постигне това. Ето защо Учението на Христа, изказано с привидно прости слова, е най-великата философия и най-големият подвиг. Какви последователи на това Учение сме ние, ако не се стремим

да постъпваме така, както постъпва Той? Ще кажете, че хората нямат мощта на Христа. Това е така, но всеки може да люби и винаги има възможност да се упражнява в безкористие. Резултатите от това упражнение съставят новораждането, за което се говори в Писанието. По този начин ние ставаме нови хора, влезли в светлината на новия живот и подмладени, защото да се подмлади човек, ще рече да мине от егоизъм в обич, от мрак във виделина и от временното във вечното. Само в този път човек престава да се страхува и да мисли, че е в кошарата на оня стопанин, който ще вземе ножа, за да си направи угощение.

Хората на Земята най-трудно научават изкуството да дават. Те познават изкуството на вземането и го познават добре. Радостта от даването им е неизвестна, защото са бедни. Човеците приличат на децата, които нищо не могат да дадат, защото са безпомощни и нямат нищо в себе си. Дава само богатият, силният – оня, който живее в закона на преизобилието. Може да дава такъв, който живее в Бога и е станал наследник на безчетните Му богатства. Знаете ли как изглежда човекът, който живее в Бога? Той има всичко: здраве, сила, любов и всички балга. Той може да напълни торбата ти с плодовете от своята градина. Какво ще даде оня, който няма нищо? Какво ще ти даде човек, който живее в сухата пустиня на безлюбието? Не е ли ясно сега защо Христос казва: „Аз давам не както светът.“ Христос, за да каже това, е знаел, че е наследник на безкрайната небесна съкровищница. И може ли да има съмнение, че съществува благодат, щом като Христос е най-богатият от всички?

Новата раса, която иде в света и за която говори тайната наука, ще бъде съставена от човеци, които ще разбират великия закон на даването. В Писанието е казано, че Бог създава Ново Небе и Нова Земя. Хората на това „Ново Небе“ и „Нова Земя“ ще се различават от тях, които сега срещаме. За тях се отнася стихът, в който се казва: „Ако

се не родите отново, не можете да влезете в Царството Божие.“

Всеки човек, дошъл на Земята, е облечен в материя, взета от специфичната биологическа смес на народа, в който се е родил. Ние не поддържаме мисълта, че съществува биологически расизъм, но твърдим, че материята на всеки народ носи и флуидите на дадени качества, характерни за този народ. Ако си се родил в Англия, независимо от твоите лични кармически и свойствени за твоя род елементи, ти носиш и едно качество – една компонента, характерна за англичанина. Психологическата среда на англичаните напоява веществото с тоя характерен елемент и ти не можеш да не го считаеш като компонента при изграждането и на твоя личен натюрел. Така е за французите, русите, българите и т.н. Ученикът в своето развитие и упражнение трябва да работи съзнателно и да се освобождава от тоя характерен национален елемент, тъй като за Божественото съзнание на оня, който се нарича ученик, те са съвсем ненужни украси. След като се освободи от тях, на него предстои задачата да се освободи и от всичко, което е свойствено на нисшата човешка природа. Да не си правим илюзии. Не се постигат наготово качества, необходими, за да достигнеш висшето съзнание. Това е въпрос на еволюция, на дълга съзнателна работа. Човекът, тръгнал в пътя на ученичеството, прилича на химик, на когото е дадено известно количество вещество, което той трябва да почисти и преработи. Вътрешният живот на такъв ученик става лаборатория, където той работи усърдно над себе си в областта на мисълта, чувствата, делата. Той трябва да изчисти своя организъм и да организира материята така, че да поправи в самия себе си както недостатъците на своя род, така и на своята нация. Това е скрита, но всъщност единствено истинска работа.

„С това ли ще се занимавам?“ – ще каже такъв, времето на когото от сутрин до вечер отива в грижи за храна,

облекло, за слава, богатство и още много други суети. „Аз ли съм избраният да оправям собствените си и чужди недъзи? Какво съм виновен аз, че съм се родил такъв?“ И това е заблуждение. За да се родиш такъв, има дълбоки причини. За всичко мислят хората, за всичко изразходват сили и време, но най-главното изоставят. Те считат за излишна работа да огледат своя живот от неговата духовна страна. Остават при старите си разбирания, натрупват нова, неблагоприятна карма и после се гневят на Господа, че е така индиферентен към техните страдания. Най-често те казват, че не съществува Бог, но когато в даден момент приемат Неговото съществуване, почват да Го обвиняват, че е жесток и е позволил да стават на Земята такива неща. То е все едно ленивият ученик, който не е учил цяла година, бягал е от училище, разкървавявал е главите на своите другари, трошил е стъклата на съседите си и е крал плодовете от градините, да обвинява училището и учителите, че в края на учебната година не е получил свидетелство с отличие. Той счита, че това училище и неговите възпитатели са жестоки към него. Ще възразите, и с право, че между хората, които страдат, много често има добри. Вярно е това, но вие с вашите ограничени възможности не знаете тайната на тяхното страдание. Те са сега добри, но познавате ли вие живота им през миналите съществувания? Такива хора, ако осъзнаят това и протегнат ръка към великото и всемилостиво сърце на света, могат да получат ликвидация на своите дългове. Ръката на Любовта, която дава така, както Христос дава, ще ги освободи от тяхната мъка.

Ако един човек се грижи за своите близки само от чувство на дълг, който често тежи, тогава тази грижа не е любов – нито майчинска, нито бащина. Заедно със земните грижи по тях ти трябва да им дадеш своите добродетели, да им покажеш своето безкористие, и не ще им стоварваш своите недъзи. Внимавайте, когато свързвате живота

си с някого. Свържи се с такъв, когото можеш вечно да обичаш. Някога в миналото, преди да се женят, хората се допитвали до знахари и астролози. Това сега може да се види смешно, но не са ли по-смешни и по-тъжни нещастията и недоразуменията, които срещаме на всяка крачка? Вярно е твърдението на астролозите, че всичко в главни линии е определено за човека. Определено е кога ще се роди, кои ще му бъдат родители, кои ще са учителите му, какъв ще стане и дори кога ще завърши живота си, но в развитието има неща, които зависят напълно от нас. Има един дял от това развитие, който е предоставен на човека, на свободната му воля. Човек може да промени възгледите си за живота. Всеки от вас може да промени начина, по който преценява хората. Почнете да се считате души, излезли от Бога и поели пътя на своето развитие. И на животните гледайте като на същества, създадени от Твореца. Ако наистина придобиете това качество, свирепите животни ще ви отминат и не ще ви нападат. Колко примери има за това!

Светът има нужда от добрите хора. Те в човечеството са както жлезите в организма с полезните вътрешни секрети. Добрият човек е елемент в живота, който поддържа правата посока в мисълта и осмисля човешкото съществуване. Без Доброто и без добрите хора ще изгасне свещеният огън. Ще изчезне той и в Космоса, защото в Космоса, в цялото мироздание, най-великото нещо е Любовта, от която произлиза Доброто. Какъвто и да бъде човек, неговата служба е да прояви това добро, което носи в себе си. Такъв човек става наследник на Христа – най-светлият Учител на човечеството.

Така ще се научим да даваме, както Христос дава, и ще чакаме идването на новата раса – расата на Любовта.

ПРИЗВАНИТЕ

*И тъй, идете на кръстопътищата
и колкото намерите, призовете ги на сватба.*

Матей 22:9

Човек представлява един триъгълник, едната страна на който е неговата мисъл, другата – неговите чувства, а третата – волята му, с която осъществява на дело своите идеи. Затози триъгълник се говори често в окултната наука. Да спрем за малко при първата страна на триъгълника – мисълта, независимо от туй, че за хармоничното развитие на човека трите страни трябва да бъдат еднакви, с други думи, триъгълникът трябва да е равностранен.

Каква трябва да бъде мисълта на човека? Преди всичко светла, после оригинална и творческа. Мисълта на ученика във великата наука за живота не трябва да бъде адвокатска. Нека прощават юристите, но адвокатът търси всички пътища и пътечки, за да може на всяка цена и с всички средства да обори противната страна. Такава е професията му. Мисълта на юриста, а в много случаи и на широк кръг от съвременните хора, се провира между обстоятелствата, без оглед дали е права, или не.

Мисълта на истинския ученик не отеготява, не лавира, не приема нищо наготово и е годна да разреши всички появили се противоречия. Какво е да разрешиш едно противоречие? – То е като да разчистваш пътя от тръни и бурени, които пречат на движението. А кой е този път? Това е развитието на човека, който е тръгнал от тъмнина в знание, от безлюбие към Любов, от смърт към безсмъртие. Както детето не може да остане в началното училище, а минава в прогимназия, в гимназия и университет, така и човек не може да остане замръзнал на едно и също място в духовния си растеж.

С идването на Христа и пътят, и развитието се улесняват, защото „сватбата“, за която говори Христос, е Новата епоха, която ще настъпи след Него. Сватбата не се състои само в яденето и пиенето, а е съединение на две същества или два принципа, чрез които ще се изяви великият смисъл на Живота. „Сватбата“, за която говори Христос, е съединение на Живота, даден по начало от Бога, с Любовта, която Той донесе на човечеството, тъй като по Божия план на това човечество предстои да мине в Новата епоха на Любовта. Новото, за което се споменава тук, не бива да си го представяме като някаква нова чудновата обстановка или като магическо чудо. Да се стремиш към новото, не значи да се отречеш отведнъж и напълно от стария живот, а всеки ден да придобиваш по нещо в себе си, което да те издига нагоре. Да влезеш в новия живот, то е все едно, ако си майстор в някой занаят, да усъвършенстваш своето майсторство. Един пример: ако на двама майстори дадат по една дъска от най-хубав материал, единият ще направи от дъската обикновена цигулка от тия, които струват най-много до петстотин лева, а другият ще направи цигулка „Страдивариус“, която се оценява на милиони. Първият майстор трябва да достигне майсторството на втория. Всичко друго е измама. Употреби ли той достатъчно усилие, воля и постоянство, тогава той е живял достойно – прибавил е нещо в своето изкуство и е влязъл в света на един посъвършен живот.

Новият живот, за който споменаваме, това е „сватбата“, за която говори Христос. Но възможно ли е това за всеки човек? – Възможно е. Най-напред ще влязат в него тия, на които е ударил часът, тия, които са стигнали прага, а за останалите Вечността крие в себе си още много възможности. Това, което изглежда непостижимо за интервала на онова време, с което ние мерим събитията, е постижимо за Вечността.

Засега в света съществуват два метода, с които се възпитават поколенията. Единият е Законът, който наказва, а другият – религиите, които обикновено заплашват. Човешкият закон слага „грешниците“ в затвора, а религиозните водачи ги заплашват с вечния ад. И едните, и другите грешат. Никое наказание не е изправило човека, а приказките за вечния ад са измислени легенди. На човека трябва да се изясни законът за развитието, според който и най-коравият злодей ще бъде обработен от живота така, че да стане достоен гражданин на Небето, което ще рече – на вечния Божествен свят.

„Призовете ги на сватба“ – казва Христос. Това значи: отворете вратата към Светлината, изведете човека от мрака на невежеството и го направете знаещ. Някои от учениците мислят, че в даден момент от времето всички хора ще се пробудят и затова проявяват излишно старание веднага да ги „вкарат в пътя“. Не стоят работите така. Ако нещо стане преждевременно, то не ползва. Дори е вредно да се разкриват истините на такива, които не са готови за тях. Ако в Божествения свят влезе неподготвен човек, той ще се натъкне на нови нещастия. Затова от страна на учениците е потребно голямо внимание и усет за хората.

Ако някой от тръгналите в пътя научи езика на животните, които стоят по-долу от човека, или пък очите му се отворят за светове, по-високи от човешкия свят, той трябва да бъде подготвен да посрещне всичко с мъдрост и нравствен кураж. Не е ли подготвен, ще се озове пред мъчнотии. Не е лесно да видиш нисшето и да го понесеш, а за висшето се иска съвсем устойчив характер, който ще държи човека буден и не ще му позволи да злоупотреби със своето положение. Човекът е поставен на особено място в развитието. Той има свободна воля в известни граници и може да избира между добро и зло, но по-важно от всичко е да придобие устойчивост, която ще го предпази от калта на нисшето и от гордостта, ако си помисли, че е

пораснал много. Съществено важно е човек да придобие съзнание, което ще му помогне да види истинския облик както на себе си, така и на всичко около него. Той трябва да познае вечното и непроменливо начало в себе си, което осъзнава промените, но не участва в тях.

Какво е човекът? По начало той е съставен от много елементи, но той не е нито един от тях. Например водата съдържа кислород и водород, но тя не прилича нито на кислорода, нито на водорода. Никой не знае защо съединенията не приличат на своите съставки. И за човека казваме, че е тяло, разум, чувства, душа, дух, но той е все пак нещо по-друго от тях. Когато едно дете се погледне в огледалото, то казва: „Аз съм“; когато се погледне като юноша, пак казва: „Аз съм.“ Като се погледне като възрастен човек, и тогава произнася думите „аз съм“. Същото е и когато се погледне като старец. Кое е следователно това у нас, което констатира промените, но не участва в тях? Кое е това, което във всички случаи казва: „Аз съм“? Тъкмо това е човекът – вечното, безсмъртното и непроменливото Божествено зърно.

Един материалист би отговорил, че човекът е тялото – веществената същност, която е съставена от елементите на мъртвата материя. Тази мъртва материя, според съвременната материалистична наука, притежава свойството да усеща, да мисли, да се вълнува и да се развива. Материята, за която знаем, че е съставена от елементи, които достигат дори до неуловими дребни частици, за материалиста представлява най-чудотворния източник на всички свойства, и тъй като той фанатично държи на нея, с всеки нов ден ѝ прибавя все нови и нови качества, които дори надхвърлят качества на духа. За духовния човек същината на човека е душата. Но ако го попитате какво е душа, и той не може да отвърне. Духовният човек казва: „Аз вярвам в Бога и Бог ще ме научи.“ Това е така, но Бог ще те научи, когато ти пожелаеш да се учиш. Ленивият

остава на едно място. Ето защо вярата в Бога не трябва да бъде само мъртъв ритуал, а стимул за развитие – стимул за търсене на Истината. Вярата в Бога трябва да се превърне в знание и сила, която може да ни помогне в труден момент на живота. Този, който има истинска вяра, а не обикновено вярване, ако пожелае да стане музикант – ще стане. И голям поет може да стане със своята вяра. „Но как така?“ – ще запитат хората. Истинската вяра в Бога прави човека силен. Той, като вярва във Великата съграждаща причина, ще повярва и в себе си – ще повярва и ще се докосне до скритите в себе си възможности и сили, ще ги пробуди и ще успее. Истински вярващият е здрав човек във всяко отношение. Той отстранява от себе си вредните рушители на тялото и душата. Болестите не са нищо друго, освен война на човека с нисшите същества. Вярващият човек е при това чист и силен. Не знатните, а тия, които имат връзка с Великата причина, са Христовите хора. Тях Христос призова на сватбата на Новата ера.

„Как да отстраним от себе си вредните рушители на нашето здраве?“ – запитват всички, които се борят с различни недъзи в живота. Как да победим тази огромна, невидима войска? Средствата, които препоръчва съвременната медицина, невинаги се оказват достатъчни. Ние изстребваме едни врагове, но се явяват други. През различните периоди на човешкото развитие се появяват все нови и различни болести. Христос за тях казва: „Този род не може да излезе освен с пост и молитва.“ А какво е молитвата? – Това е връзката с Първата Причина, която дава на човека издръжливост и грамадни сили. Тези сили не позволяват на рушителите да нападат човека, тъй като молитвата е състояние на много повишени вибрации на организма. Тия вибрации не могат да бъдат преодолені от микроорганизмите, тъй като те се усещат от нисшите организми като електрични токове. Ако хората на новата култура са научили великото изкуство да се молят и са

отстранили от себе си старите възгледи и старите навици, ще могат да влязат в „сватбата“, която не е нищо друго, освен новата култура на Любовта.

Кои са избраните, за които се говори в цитирания стих? Кои са готовите, които ще станат основа на новата раса? Всички хора, принадлежащи на различни общества, църкви и групировки смятат, че животът ще се развива така, че ще се осъществи техният идеал. Вероятно е мнозина от тях да се лъжат. Бъдещото човечество ще принадлежи на тия, които не употребяват дори и най-малкото насилие. Бъдещото човечество ще има нов закон, който ще бъде Любов между човеците – чиста, безкористна братска и сестринска любов, която ще стане извор и вдъхновение за всички дела. Такива хора само ще могат да живеят в атмосферата на новото време. Грубостта ще изчезне, защото силният огън на Любовта ще я стопи. Вярванията ще отпаднат, ще отпадне суеверието и външният безсъдържателен култ. Ще остане вярата във Великия универсален творчески Дух, който ражда и ръководи живота и неговото развитие.

За да дойде това време, човекът ще трябва да изработи своите тела. Апостол Павел казва: „Имаме тяло естествено, има и тяло духовно.“ Нашата съвременност не познава още духовното тяло и затова живеем в един свят, все още негоден и мъртъв за най-висшите феномени. Една цигулка се състои от дървена част, от струни, и най-последно от една невидима мелодия, която да бъде изтръгната от цигуларя. Докато не дойде цигуларят, цигулката не представлява нищо. Ето защо грижата, която справедливо полагаме за нашето тяло, е толкова оправдана, доколкото ние трябва да станем чист и годен инструмент за възвишения живот на Духа.

Векове са изминали, през които човечеството е мечтало за един свършен живот, а този живот все още не е постигнат. Защо? – Защото вниманието на хората, на поли-

тиците и реформаторите е бивало насочено изключително във външния живот, а не в преустрояване на вътрешния, на духовния човек. Докато хората твърдят, че човек е произлязъл само от клетката, а отричат духовното му рождение, дотогава все така ще бъде. „Човекът от клетката“ ще живее все по този начин, защото не е познал „човека на Духа“. Тежко и горко томува, който полага надеждите си върху клетъчното начало на другите. Няма по-променливо от материята и няма по-лъжовно от това, че тая материя може да стане източник на нечие щастие. Ако двамата, които се обичат, не полагат взаимно основите на тая своя обич в ума, сърцето и възвишените стремежи на другия, те скоро ще се разочароват в материално-клетъчното си начало, законът на което е груб егоизъм.

На Земята много често се говори за щастие. Различните хора си го представят по различен начин, а то се състои в абсолютната и пълна хармония, в абсолютната и пълна преданост и връзка с Бога. Ако се заемем да изброим всичко онова, което днес хората търсят, за да се нарекат щастливи, то е неизбримо. Съставките на щастието за съвременния човек са в съвършеното здраве: здраве на мозъка, сърцето, стомаха, дробовете, както и на всички останали органи. След това идва добър материален живот – богатство, обилна и хубава храна, елегантно модно облекло, благородна красива жена, способен грижовен мъж, послушни деца, учтиви роднини и приятели, слава и почести. Освен това има още много други неща, които могат да се изброят като необходими условия за щастието на един съвременен човек. Е, може ли всичко това да се осъществи едновременно? Ето защо не само в материалния порядък на света трябва да се дири щастието. То се намира в човека – в неговата *светая светих*, където живее Господ.

„Поканете ги на сватба“ – се казва в евангелския разказ. Кой са тези, които ще бъдат поканени? Това са хората, които не търсят щастието си в преизобилието на благата

и само в добрите условия на външния живот, а го търсят и го намират в себе си – там, където е осъществена връзката между човешката душа и Божественото начало. Такива хора привидно може да са бедни, но всъщност са най-богати, тъй като никой не може да отнеме тяхното съкровище. Христовото учение дава всички условия за пълното щастие. Христос учи човека да изостави ония преходни неща, които всеки може да му отнеме, и да се свърже с вечните, които „нито крадец може да отнеме, нито пък молец може да изяде“. Успее ли да добие такова съзнание, човек е вече в нирвана, или казано с езика на западната езотерика – в блаженството.

Обикновено хората на този свят се делят на вярващи и невярващи. И това не отговаря на истината, защото всъщност няма невярващи. Да вярва в нещо е вродено качество на човека. Тези, които не вярват в Бога, вярват в нещо друго. Между известните неверници – между така наречените атеисти, се срещат често суеверни люде. В Бога не вярват, но вярват, че работите им ще вървят в определени дни, вярват в предмети, талисмани, вярват в срещи и в ред още неща. Естествената склонност у човека да вярва, която се дирижира от специален мозъчен център, ще направи официалния безверник да вярва фанатично в някои учения, в някоя доктрина, в някоя обществена сила. И между религиозните, и между атеистите има вярвания, които подлежат на сериозна корекция. Качеството на вярата е винаги във връзка с културното и главно с духовното ниво на човека. Между религиозните хора е разпространено вярването, че човек, който се мъчи на Земята, ще намери блаженство в другия свят. Това е заблуждение. Най-напред не е вярно, че човек идва на Земята непременно да се мъчи. Мъките на Земята са последица от наши грешки. На второ място, никой не гарантира блаженство в другия свят, ако тук на Земята човек не е разрешил правилно своите задачи. И този, и онзи свят, са в единството на Божествения

закон за развитието. Ако съществува такова заблуждение и такова невежество, какво ще ни ползва такава вяра?

Както в земния, така и в Божествения свят има логика. Ако човек яде гнили, развалени плодове, ще получи разстройство в стомаха. Много от страданията на хората са резултат на „гнилите плодове на нашето време“. Кой е виновен за това? „Такава е била волята на Бога“, ще кажат религиозните, които имат навика да джиросват всичко на Неговата воля. Това не е вяра, а вярване, което не почива на никаква здрава основа. Ако непредвидливият търговец фалира поради грешките, които е направил, няма основание да обвинява Господа за това. Ето какви са изопачените схващания на света за Бога и за духовния живот.

Днес в света има над 500 милиона християни, по-голямата част от които враждуват помежду си. Защо е така? Защо последователите на най-великото учение живеят по този начин? – Не защото нямат вяра, но защото нямат Любов. Силата на човека седи в Любовта, а не във вярата, тъй като колкото и от високо качество и да е вярата, тя все пак произлиза от Любовта. Човек може да вярва в нещо и да не го люби, но няма случай, когато човек да люби истински някого и да не му вярва. Христос не казва: „Ако Ми вярвате, ще опазите Моите заповеди“, а казва: „Ако Ме любите, ще опазите Моите заповеди.“ Преди Христа е имало много пророци и учители на вярата. Но Христос – Синът Божий, е носител на Любовта. Тези, които ще бъдат повикани на „сватба“, ще бъдат не верующите, а такива, които любят Бога.

Ако се направи основен анализ на несполуките на християнските народи за живота, който те водят много столетия – живот, пълен с противоречия и омраза, резултатът, който ще се получи, ще ни покаже, че всичкото зло иде от това, че те не любят Бога. Църквите и християнските апологети са си поставили задача да преследват без-

верниците, но не са си поставили задача да насаждат Любов към Бога. Човекът, който люби Бога, не е способен на лоши дела. Любовта разрешава всички лични, семейни, обществени, класови, научни и общочовешки въпроси. Срецнали ли сте човек, който да люби Бога с всичката си душа? Този човек е направо светец. Той разнася навсякъде виделина и където влезе, настъпва мир, здраве, радост и въодушевление. Човекът, който люби Бога с всичката си душа, не носи смърт, а живот.

Хората на Земята се делят на мъже и жени. Това деление е станало поради формата, която Природата е дала поотделно на човешките същества, но то е неправилно. Може да има мъжки и женски принцип в Природата, но това не значи, че ние можем да делим душите, които са неделими. И докато хората на Земята не почнат да виждат само души, дотогава все още човечеството ще живее в старите заблуждения. Първоначално Бог създаде човек, у когото са съществували двата принципа. Отделянето – поляризирането, е станало по-късно. В библейския разказ това е дадено символично и съвсем образно. Това деление е валидно за Земята, за триизмерния материален свят, но в Божествения свят „мъжът“ и „жената“ са съединени в едно. Мъжът взема принципа на жената и жената взема принципа на мъжа – и отново стават като първия човек, създаден от Бога.

Докато са на Земята в плът, мъжът и жената търсят смисъл във временните наслади. Прекаленото угодничество и всичко, което съставлява грижа за материята, са създали гробищата. Много малко от хората, които са в тия гробища, са завършили земния си път, защото е дошло тяхното време. Най-големият процент от тези, които лежат под надгробните знаци, са си отишли заради временните наслади. Ако не беше така, ние не бихме имали тази статистика, според която годишно умират по 40 милиона души, ежедневно – 109 589, всеки час – по 4 566, всяка ми-

нута – по 76, а всяка секунда – по двама или трима души. Тези, които са тръгнали в пътя на Светлината, сигурно са опитали човешката любов, знаят всички наслади на Земята, и затова са тръгнали по пътя да се родят изново „във вода и дух“, което ще рече – в Новата култура на Любовта.

Може би това ще се види някому като принудително самоотричане. Не, това е всъщност истинският живот на ученика, защото Христос каза: „Ако не се отречете от себе си, не може да бъдете Мои ученици.“

„Поканете ги на сватба“ – се казва в евангелския разказ. Къде е сватбата? – Тя ще бъде тук, при нас, и се нарича живот във великата Любов на Бога. Сватбарите са тия, които любят Бога. За тях са открити широки хоризонти, безпределни възможности. Цялата Природа, безкрайните светове в Космоса, всичкото великолепие на звездните небеса стават тяхна родина. Поканените на сватба са милионите, пръснати по всички точки на Земята и в другите светове, без оглед на произход, нация, вяра, раса и съсловие. Те са служители на Светлината – знайни и незнайни Синове Божии, които съставляват армията на **ВСЕМИРНОТО И ВЕЛИКО БЯЛО БРАТСТВО**.

Не се плашете да дадете израз на Божественото в себе си. Страхът е невежество. Който обича своя Баща, не се страхува да говори за Него. Започнете смело да работите за Новата култура на Любовта, която иде на Земята.

БЛАГОДАТ И ИСТИНА

Пълен с благодат и истина.

Йоан 1:14

Колкото и да се стараят хората да убеждават себе си и другите, че смисълът на живота се крие единствено в материалното благополучие, те не могат да скрият дори пред собственото си самонаблюдение, че най-главното в целия им живот е бил някакъв по-рано или по-късно осъзнат вътрешен подтик. За да стане човек последовател на дадено учение, доктрина, философия, подтиктът е дошъл отвътре. Нека проверят себе си тези, които са дори убедени материалисти, и ще видят, че не само литературата, която са прочели, не само външните въздействия, които са получили, са причина да поемат този път. Съдбовният момент да тръгнат в една или друга посока е дошъл от дълбините на съзнанието им, където те са решили това. Ако не беше така, хората биха възприели и всяко друго външно въздействие и биха приели всякакви други идеи, тъй като животът им дава достатъчно сигнали за тях. Ако това е вярно за човек, който няма никакво отношение към реалността на духовното начало, колко по-вярно е за тия, които го признават като единствена реалност. За да се убедим във високата стойност и значение на този вътрешен подтик, нека си отговорим на въпроса: кога хората са по-нещастни? Когато загубят външното си богатство или когато загубят вътрешната си увереност? При външната загуба и при запазен вътрешен ентусиазъм всичко лесно се оправя. По-тежко е, когато изчезне вярата – вътрешният подтик. Тогава животът се обезсмисля.

Не е без значение да се анализира кога се губи вътрешният импулс. Има хора, у които това става много бързо. Една несполука едно затруднение в работите им може да бъде причина за разочарование и да ги накара да дойдат до идеята за безсмислието на всичко. Хората от тази категория не познават закона за смяната на противоположните състояния, които понякога са необходими за еволюцията на индивида. Животът на Земята изисква това. Ако на едно място има радост, на друго има скръб. Ако двама души се явят на някакъв конкурс, единият ще спечели и ще се радва, а другият ще скърби. И чрез радостта, и чрез скръбта се расте. Има хора, които са живели повърхностно. Те не познават никаква скръб и затова изглеждат лекомислени и празни. Когато човек е изцапан, той се измива с вода, но водата става нечиста. След това, по закона за вечния кръговрат, водата се изчиства, а човекът пак може да се замърси.

Има на този свят красиви, но има и грозни хора. Вие не знаете причината както на красотата, така и на грозотата. Има случаи, когато грозотата става хубост, а красотата може да донесе нещастие. Светът е пълен с привидни и преходни неща. Нищо от това, което се губи и което могат да ви отнемат, не е ваша собственост. Ваша собственост е само това, с което се раждате и което след всички промени и при всички условия остава у вас. Ако човек в живота си успее да стане учен, тая ученост е присадка в неговия живот. Присадката не е основно качество на дървото. Щом се отчупи присадката, дървото проявява своето първично естество. Един учен, вследствие на някакви произшествия в живота, може да загуби своето знание. У него обаче ще останат първични и вродени качества. Има случаи, когато вследствие на натрупвания в кръвоносните съдове, големи учени, световни капацитети са забравяли своите знания – присадената си стойност. Много неща от живота и цивилизацията,

от обредите, от етикецията, са такива присадки. Те не са елементи на човешкото аз.

В процеса на развитието всеки индивид, всяка отделна монада трябва да се стреми да разгърне своите основни качества. Вниманието и грижата за тяхното усъвършенстване не трябва да е по-малка, отколкото грижата за развитие на присадките. И друго нещо: човек не бива да е доволен от това, което е, а да се стреми към по-високите стъпала на духовния прогрес. Волът не трябва да е доволен от своите рога, конят – от своите копита. Как например изглежда за човека доволството на едно прасе? Това е унижително и нечисто доволство. Така изглежда и нашето доволство в гъстата материална среда, така изглежда нашата алчност и похот за един поглед от високо, за един поглед от световите на напредналите същества. Когато човек напусне този свят, тогава чак ще види ясно състоянието, в което се е намирал на Земята. Имало е случаи, когато душите на някои починали са могли да наблюдават излишните и суетни почести, както и надгробните слова, произнесени над мъртвия труп, но те са изпитвали твърде голямо огорчение, когато са успявали да видят огромната разлика между този шумен церемониал и истинското състояние на душата.

„Пълен с благодат и истина.“ Човек все пак трябва да е пълен с нещо. С какво? Някои ще кажат: „Със знание, със сила, с известност или богатство.“ Как изглежда човекът, пълен само със знание? Той прилича на енциклопедия, на справочна книга или на картотека с класифицирани факти. Това е човек без душа, без духовно битие, горделив и хладен. Човекът, пълен само със сила, ще прилича на бомба, която всеки момент може да експлодира. Пълен ли е само с богатство, заради което хората ще му оказват лицемерно почитание, той ще представлява едно нищо, облечен в дрехата на преходно и смешно великолепие. Тогава какво ще рече да си пълен с благодат и Истина?

– То значи да си създал вътрешна връзка с Бога. А какво повече може да пожелае човек от това? – Такъв, който е осъществил тази връзка, той има всичко. Това е най-голямата пълнота и най-възвишеното щастие, за което можем да помечтаем. Човекът, който има връзка с Бога, живее в Любовта, а Любовта, която изпълва живота ни, е вече самото щастие. То се съдържа в нея.

Когато хората слушат да се говори за Любовта, те си мислят, че познават що е любов, но си мислят, че все пак не са щастливи. Необходимо е следователно да се разберем за коя любов става дума. Има любов, която прилича на пукната стомна. Водата от нея изтича и свършва. Има любов, която може да се уподоби на здрава стомна, но и тя се изпива. Любовта, за която става реч, прилича на обилен извор с преизобилно бликаща вода, която, като слиза надолу в долините на живота, напоява всичко да расте и да даде плод. Нека всеки човек да бъде откровен пред себе си и да уподоби любовта, която е опитал, с един от посочените по-горе образи.

Никой обаче не трябва да прави упрек на другите заради това, как те са познали любовта в своя живот. Ние трябва да знаем, че животът на Земята е сериозен и труден. Тази Земя е сурово училище и хората непрекъснато се намират на изпит. Да не бъдем самонадеяни, а да се уповаваме на Бога. Познати са случаи, когато в мисълта и в убежденията на хора, посветили живота си на Бога и достигнали до високи върхове на своето развитие, са ставали големи пертурбации и огъвания. Големи учени са напускали орбитите на своята научна мисъл, увлечени от някоя земна примамка. Имало е случаи, когато светии са съкращавали времето на своята молитва, за да съзерцават мярнало се пред очите им изкушение. На Земята има и ангели, които се разхождат из пътищата като изискани господа, забравили задачата, с която са били натоварени, преди да слязат тук. Затова не бързайте да се произнасяте

за процеси, които са незавършени. Вие не сте в състояние да знаете нито причините за това, което става, нито пък как ще се развият нещата занапред. Ние често грешим, когато искаме да дадем точна преценка кой е добър и кой не е добър. Вие не знаете дори коя от вашите постъпки е добра. Някога направите нещо лошо и се чудите защо след него идва второ лошо. Може да се случи да направите добро и да последва лошо.

Един светия помогнал да се излекува една красива девойка. Когато оздравяла, тя се влюбила в него и светията напуснал своя път. Друг път дадете пари на беден човек, а той се напие и извърши престъпление. Така са неизяснени постъпките на хората, че някога вие на добрия казвате, че е лош, и обратно. Ето едно правило. Запомнете го. Правете добро на такъв, у когото живее Бог. Правете добро на живия, а не на мъртвия – на вас е предоставено да разберете кой е жив и кой е мъртъв. Аз говоря на всички, а вие ме разбирате, доколкото можете, и постъпвайте според това, което сте разбрали. По резултатите, които ще получите, ще разберете дали сте вървели по правите пътища. Човек не може да има благодат и не може да живее в Истината, докато не събуди Божественото начало у себе си. Луцифер някога бе решил да се състезава с Бога, но той и досега не може да се върне на Небето. Всяко нещо, извършено против Божията воля, е лишено от благодат и Истина. Такова нещо завършва с катастрофа. Тя иде не от това, че Бог е жесток, а защото пътят на тъмнината води неминуемо до нея.

На това място мнозина от вас, които живеят съзнателно и наблюдават събитията, може да поставят въпрос: „Какво направиха християнските народи, които вървяха уж по Божиите пътища и по Учението на Христа?“ – Народите, които са живели в омраза и войни, не са вървели в Божиите пътища. В това отношение трябва да бъдем абсолютни и да не се самоизмамваме. Тези народи са се наричали

християнски, но са служили на друг бог, който ги е учил да вършат престъпления. Ние говорим за Бога на Любовта. Който е стъпил на Неговия път, не може да върши злина. Този Бог не е богът, за когото се казва, че се е разкажал, защото е създал човека. Това е човешко схващане. Бог, Който е Любов, никога не променя Своето отношение към човека. При всички случаи и при всички условия Той люби и винаги се притичва за помощ към оня, който Го е призовал с всичката си душа, сърце и ум. Бог изпраща на такъв човек утешител. Утешителят е светецният човек. Когато те посети такъв, всичко става ясно и разбрано. Противоречията изчезват и нуждаещият се заживява в хармонията на Всемира. Чуete ли някой да казва, че е тъмно в съзнанието му, ще знаете, че светецният човек го е напуснал. Страшна е тъмнината, когато отсъства от някого оня, който носи Светлина. Ако при вас се намира един от тия Божии служители, вие се чувствате изпълнени с благодат и Истина. Тогава у вас не прониква отрицателна мисъл, чувствата ви са от висш порядък и от душата ви изчезва всякакъв страх.

И тъй, всичко се свежда до Любовта. И самата благодат произлиза от Любов. Хората, които не разбират благодатта, живеят в безлюбие. Те никога не са направили нещо по любов, а само поради закон. Тайната на благодатта, която е над закона, се крие в едно от изреченията на Господнята молитва. Там се казва: „И прости дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“ Не може да очакваш опрощение и благодат, ако ти не си простил някому неговите прегрешения. Ако ученикът не притежава в себе си духовен строй, ще бъде трудно за него да разбере благодатта. Няма да я разбере, защото не резонира в нейните трептения. Ако не резонира, то е защото не е изработил у себе си качеството да е любящ и милостив.

Една голяма част от хората на тази Земя са се ограничили сами поради страха от закона. Какво е закон?

– Той дава насоки, но той не може да бъде причина да не проявиш любов. Законът за някои хора е като тънкия конец, с който е бил вързан един слон. Слонът не смеел да се помръдне, защото бил убеден, че този конец е толкова здрав, че не може да се освободи от него. Когато обаче веднъж той пожелал да направи едно добро дело – да качи с хобота си едно малко дете на гърба си, конецът се скъсал и слонът видял, че не е така невъзможно да се направи едно по-смело движение. Много хора като този слон не вярват в благодатта на Любовта, защото се боят от закона. Да се боиш от нещо, ще рече да нямаш вяра. А нямаш ли вяра, значи, че нямаш Любов. И още друго важно нещо трябва да научите. Благодатта, за която става дума в Писанието, благодатта, за която се правят тук тези разсъждения, не е за ленивците, които чакат всичко да им падне наготово в ръцете. Небето дори и да е определило да даде някому нещо по благодат, той все пак трябва да направи усилия да го намери. На ленивия никой не ще турне в ръцете това, което търси. Ако си тръгнал да дириш това, което много желаеш, и ако на едно място ти откажат да ти го дадат, ти ще трябва да опиташ деветдесет и девет места, докато го получиш. Ти ще трябва да намериш оня, на когото е поръчано да ти го даде. Ето защо никога не се обезсърчавайте във вашите усилия.

Благодатта и Истината всъщност са у самия човек. Ако смогнем да излезем от пътя на илюзиите и примамките на този свят – примамки, които са ни лишили от възможността да виждаме ясно всичко, ние ще пробудим заспалите сили в себе си, които сили са най-големият наш дар. Много магическа сила се крие у човека, но тя стои неразбрана и неизползвана. Пробуди ли се нейната могъща власт, неразбраното става разбрано и привидно непостижимото става постижимо. Ето как благодатта е вътре в самия човек.

Ако в живота ви се е случило да направите едно добро, благородно и безкористно дело, знайте, че причината за това се крие във вашето разположение. Вие сте били в резонанс с великите сили на Доброто и те са въздействали върху вас да извършите това дело. Случва се някога само с едно ръкуване да промените състоянието на човека и да го направите друг. От низходящо неговото вътрешно движение може да стане възходящо. Вие не знаете още тайната на ръкуването. То е и предаване, и приемане. Сегашните хора се ръкуват, но не се променят. Хората минават за учени, мислят си, че имат много знания, но истинските учени люде са тези, които живеят в Божествената благодат и Истина.

Човек не може да познае какво е благодат, ако това, което притежава, е спечелено по нечестен път. Може хората да не вярват, но проверена истина е, че от богатство, придобито по нечестен начин, никога не може да се очаква добро. Спечеленото с чест има друга валутна стойност. Монетата, която си спечелил по закона на Правдата, ще ти даде много повече блага, отколкото същата монета, спечелена с несправда. Всяка монета, излязла без позволение и без добра воля от кесията, се връща обратно. Бог излива Своето благословение и Своята благодат над тези, които не ходят по пътищата на нечестивите. Запомнете: вашето богатство не трябва да изкушава хората. Ако ти си взел по нечестен път част от труда на някого, това, което си спечелил, няма да ти донесе благословение. То не попада в Божията благодат. Валутата на тия пари е ниска.

Хората на Земята често повтарят пословицата: „Човек за човека е вълк.“ Тази пословица е резултат на един процес в Природата, за който сега не ще приказвам. На този въпрос може да се даде светлина само ако се върнем много назад в живота, когато е станало нещо дисхармонично. Защо вълкът е станал вълк, мечката – мечка, и змията – змия? Дълбоки причини има за това. Ако казвате, че въл-

кът е вълк, мечката – мечка, и змията – змия, то е разбрано и в реда на нещата. Но защо ще казвате, че човек за човека е вълк? Има следователно между хората един остатък от ония далечни дисхармонични процеси. Вълк е този, който изяжда човека; змия е оня, който троши костите. А каква е задачата на човека? – Да надвие тия зверове у себе си и да издигне това, което е характерно за човешкото ниво и което на популярен език се нарича „човещина“.

Човекът, който е получил благодатта на висшите сили, не се отличава с никакъв вълшебен блясък. Той живее незабелязано, но присъствието му носи мир, радост и веселие. Той е като извор, който безшумно блика и напоява всичко около себе си. Този човек понякога може да страда за свои и чужди неволи, но у него има нещо, което прави смислени страданията му, защото разбира, че те не са дошли случайно. Този човек е познал Любовта – най-висшето състояние, до което може да достигне човешката душа. Тази Любов е самата абсолютна пълнота, която може да усетим в себе си. Пред тая пълнота, която е достойние на истински духовните хора, всички наслади и всичката слава на Земята изглеждат дребни и суетни. И най-голямото постижение на Земята, и най-високата титла, както и най-приемливото обществено и материално положение, са нищо пред званието „Син Божий“, което е звание не земно, а небесно, и се дава на такъв, който непрестанно живее в Любовта на Бога.

За да има между хората и дори между учениците на различните школи, общества и църкви нееднакво разбиране на думата *благодат*, причината се крие в това, че хората влагат в нея различно, а понякога и твърде лично свое съдържание. За един човек, който счита яденето и пиенето за най-блажено състояние, благодат е винаги да седи на пълна трапеза. За друг човек благодат е някоя друга наслада, която животът му поднася. За славолюбивия благодат е славата. Благодатта обаче не е нито едно от тия

състояния. Тя е възвишено състояние, което е неподатливо на описание с човешка реч. Благодатта се усеща, когато душата на човека е посетена от една радост, изворите на която се намират в царството на Универсалния Дух. Благодатта не освобождава човека от страданията, но го прави такъв, че той да ги понася с радост. Най-надареният с благодат небесна е Христос – Синът Божий, Който издъхна най-мъченически на кръста. Христос обаче знаеше защо е всичко това, Той не промени нищо в Себе Си, не се разколеба в делата Си.

Вие, които искате да познаете що е благодат и Истина, не си правете илюзии, че Христос ще дойде с колесница да ви вземе в Своето царство. Преди всичко вие трябва да се научите да носите своя кръст. Вие живеете във вечен страх и гледате да прехвърлите другиму страданията си, а човек, който не желае да носи своите страдания и не иска да приеме Любовта като основен закон на живота, е грозен, а грозните не могат да влязат в Царството Божие. Сега ви идва мисълта: „Къде е благодатта, щом трябва да си носим кръста?“ – Благодатта е в това, че когато поемеш съзнателно с любов своя кръст, ти имаш вече възможност да познаеш Истината, а Истината ще те направи свободен. Благодатта е в туй, че Небето те включва като свой поданик и душата ти се възвисява до места, до които ти не би никога достигнал по пътя на себичността. Вие непрестанно тичате из друмищата на живота и задъхани търсите някакво щастие. Жените се, разженват се и все не го намирате. Ако видите, че някой се е „оженил“ за своята чистота, вие бързате да го разведете от нея и бързате да го свържете с друг, който ще му донесе хиляди страдания. Знайте, че никоя жена не е направила щастлив никой мъж и никой мъж не е направил щастлива никоя жена. Ако през съвместния си живот те са били щастливи, щастие то е дошло от Бога. Не смогнат ли хората, които се събират, да се обикнат предимно като души, те са във

от благодатта и за такива хора не е отредено никакво щастие, тъй като щастие може да има само при вечните неща. Ето защо съвместният живот на хората не трябва да се полага върху променливите и преходни неща, а върху вечните. Опитайте се да откривате великото и красивото в човека, както един бижутер различава скъпоценните камъни от обикновените. Един хубав проблясък в душата на твоя приятел, една хубава черта в характера му, са скъпоценни камъни. Отдавайте им съответното значение и положете основите на вашето приятелство върху тях. Не се занимавайте с обикновените стъкълца и не разчитайте на тях. Ще се разочаровате! Ако вие се научите да търсите и да намирате добрата страна в характера на ближните си и мислите за тях, вие ги повдигате.

Не е важно дали сме само верующи и дали официално се обявяваме за такива. Не е само до вярването, но до възможностите да се получат плодовете на една вяра, която може да промени живота. Вярването, че на планината има един обилен извор с кристална вода, не е достатъчно. Човек трябва да иде при този извор и да утоли своята жажда. Вярването в плодната градина не те ползва, ако не отидеш и не вкусиш от нейното преизобилие. Ние искаме да създадем новия тип на верующ човек, който да бъде в състояние да промени своето тяло, своя ум, сърце и воля. Новият човек трябва да се откаже от всякакво насилие, от всяка лъжа и користолюбие. Стане ли това, тогава чак ще дойде спасението, за което се приказва толкова много. То не ще дойде отвън, а от Бога, Който е вътре в човека. Един вътрешен преврат трябва да стане в хората, за да минат от смърт към живот.

„Къде е Господ? Къде е Великият извор – да идем при Него?“ – Така се запитвате вие, когато пожелаете да тръгнете в пътя на благодатта и Истината. Нашият отговор е, че Той е навсякъде и никъде. Под думата *навсякъде* ние разбираме цялото пространство и всички

измерения на всички светове. Под *никъде* разбираме, че не е на определено място. И за Христос има спор. Как ще дойде Христос? Откъде ще дойде? Има едни, които казват, че Христос живее в тая или оная страна и ред още неща. Не, Христос ще дойде като Светлина. Той ще говори чрез всички хора, които са разтворили сърцата и душите си за Него. Търсете Христа в себе си! Търсете благодатта и Истината и не се занимавайте с това, че има добри и лоши хора по света. Всеки е на своето място. И мъчнотиите, противоречията са на своето място. Те са задачи, разрешаването на които ще ни помогне да познаем Бога в себе си. На Земята има състояния на ад и рай. Кога сме в рая? – Когато живеем с Бога в себе си. А кога е ад? – Адът са нашите страдания, които идат от неправилното себепознаване.

Древните философи са казали: „Познай себе си.“ В тази повеля не е обяснено кое *себе* да познаеш. Да познаеш *Божественото себе* и да му служиш е рай, а да познаеш *себето*, ограничено в материалния свят, е адът. Това, гдето Земята е покрита с кости, кръв, създи и безчестия, е от неправилното себепознаване. Истинското себепознаване се крие в думите: „Това е живот вечен, да познаят Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Исуса Христа, Когото си проводил на Земята.“ Истинското себепознавание е да познаеш в себе си Господа на Любовта.

Само този, който е познал себе си по този начин, истински се е познал. Само такъв човек знае що е благодат и Истина.

СИНОВЕ НА СВЕТЛИНАТА

Да сте синове на светлината.

Основната същност на растението е да расте, на животното – да се движи, а на човека – да мисли. Човекът, преди да дойде до фазата на мисълта, е минал през всички предшествващи фази. Състоянието на същество, което е дошло до мисълта, е вече близо до състоянието, което се нарича „Син на Светлината“. Според Божествената таука синовете на Светлината живеят в един по-горен свят. Те идват на Земята съзнателно, за да работят, да събуждат, да съграждат и да издигат душите. Те не идват за земните неща, не подбират специални занимания, не отбягват труда. Те имат и чук, и перо. В живота, който ни заобикаля, ще открием три категории хора, които принадлежат на три вида науки: науката за храносмилателната система, науката за сърцето и науката за мисълта.

Те, синовете на Светлината, знаят истината за великото малко и великото голямо. Кое е великото малко? – То е искрата, която може да запали свещения огън на Словото по цялата Земя, а великото голямо е водата, която може да угаси злия огън на безлюбието. Великото малко е невидимото зрънце, което дава живот на всичко, а великото голямо е океанът, в който може да се угаси пожарът на всяка омраза. Синовете на Светлината боравят с тези две могъщи сили. Те владеят знания, които обаче не са предназначени за гибелта на човека, а за неговото духовно възкресение. Синовете на Светлината не се гордеят с тези знания, а безшумно и смирено работят с тях. Изкуството в техните ръце не е за съблазън. То не им служи да се продават чрез него, а като средство за пробуждане и повдигане на човешката душа.

Къде са синовете на Светлината? – Те са и видими, и невидими. Вие някога не ги виждате, както мравките не

виждат човека, а друг път те се движат между хората и привидно по нищо не се отличават от тях.

Синовете на Светлината са господари на своята мисъл, чувства и дела. Те са господари следователно на своя живот и на своето здраве, тъй като само разумният и мъдър човек може да бъде напълно здрав, защото живее по законите на великата Природа. Всяко болезнено състояние, а такива болезнени състояния в живота на хората има безброй, произлиза от нарушение, което човек е направил в някои от световите. Знайте, че вашите състояния и поведение са от голямо значение за физическото ви здраве. Например всяко недоверие, подозрителност, омраза и каквото и да е друго отрицателно състояние предизвиква болест. Следователно лекуването на заболял човек не трябва да се ограничи само с външни мерки, а то е в намирането на начин да се оправи причината, която е предизвикала болезненото състояние, която причина лежи в самия човек. Има случаи, когато тази причина е близка по време, а друг път тя е далечна, кармическа. Ако една жена е влюбена в някой мъж и непрекъснато го подозира в изневяра и всяка минута го дебне, тя ще получи неврастения. Това състояние ще я напусне не като гълта лекарства, а като стане като синовете на виделината, които не нарушават своя мир за дребни неща. Синовете на Светлината знаят, че човекът е душа, която е свободна, която никой не бива да ограничава. Да се ограничи човек може само доброволно и единствено в името на Любовта. Хората заболяват, като насочват енергиите на живота си само към дадена област на своето естество, а останалото оставят да избледнее. Човек трябва да се стреми да порасне посадената у него Божествена семка, от която ще израсте дървото на неговия живот, и да внимава да не загасне Божественият огън у него. Присъствието на този огън бездруго е усетил всеки в някои по-възвишени моменти от живота си. Не сте ли усещали минути, когато се изпълвате с голяма радост? Откъде идва тя? Тя обладава човека тогава, когато той

смогне да се освободи от гнета на наложените от живота и тялото ограничения и се почувства, макар и за кратко време, свободна Божествена душа.

Такова е постоянното състояние на синовете на Светлината. По какво ще ги познаем? Казахме, че те отвън не се отличават от другите хора, но вършат всичко по вътрешна свобода. Те служат без юлар, ходят в църквата без юлар и живеят в семейството без юлар. Синовете на Светлината работят, за да отпаднат границите между държавите, да изчезне религиозният фанатизъм, да се премахне ограбването на труда и благата и хората да живеят в пълно доверие и братство. Това те искат да постигнат без бомби, без насилие, без принуда. Синовете на Светлината учат хората на Любов, която ще преобрази света. И ако в нашия земен свят, където хората се влюбват и разлюбват, някой срещне и залюби един от синовете на Светлината, не му пречете на тази любов. Той не само нищо не ще загуби, не само че няма да пострада, но ще придобие нещо велико. Възвишен момент е този, когато залюбите някой от синовете на Светлината и тръгнете по неговия път. В света има много идеали, желання, копнежи, но няма по-велико от това – да станем като един от тях.

Синовете на Светлината разбират страданията на хората. Те виждат всичко. Където са те, там е и Бог, тъй като те живеят в Любовта на Бога. Всеки човек може да стане като тях. Всеки може да се преобрази. У човека са вложени възможностите да премине в нов живот. Но хората в тоя свят все отлагат, увеличат се и пропускат съществени важни мигове в живота. Учениците на окултните школи понякога правят също големи грешки. Много важни неща те отлагат за друго прераждане, а християните пък възлагат своята работа на Христа. Трябва да се знае, че Христос не ще вземе ленивите в Своето царство. Той ще чака да направим своята решителна стъпка. Ние говорим, че светът трябва да се преобрази, но той ще се преобрази, когато хората се преобразят. Спасението не е магически

миг, а развитие. То е съзнателно приобщаване към пътя на възхода.

Мнозина от хората се спъват, защото не могат да отговорят на въпроса, как се живее в любов. Това е изкуство, на което никой не може да ги научи. Как може човек да научи другия да люби? И Любовта към Бога е нещо, което човек носи в себе си и на което никой не може да го научи. Не мислете за това как да любите Бога. Предай Нему душата си с пълно доверие, а Той знае от какво имаш нужда. Не можеш да станеш син на Светлината, докато не дадеш душата си в ръцете на Бога. Това не е ограничение, а освобождение. Това ще рече да си в рая. А този рай не е някъде в далечното пространство. Той може да бъде и тука, на Земята. От човека зависи дали да бъде в рая, или в ада. Ако си предал душата си с безкрайна вяра и още повече с любов в Божиите ръце, тогава ти вече ставаш син на Светлината, а за синовете на Светлината всякъде е рай.

Синовете на Светлината са свободни. Те притежават ключа на Божията любов, който отваря всички врати, всички души, всички умове и всички сърца. Да бъде свободен е достойно за човека, тъй като той сам се е заробил и е потребно сам да се освободи. Всеки трябва да стане господар на себе си, а не господар на другите. Това значат думите от Свещеното Писание, които Господ е казал на човека: „Иди, завладей Земята и стани господар.“ На кого? На себе си – на своите мисли, чувства, желания и дела.

Хората казват: „Добър е Господ.“ – Да, добър е Господ, но човек трябва да работи. Да работи с любов.

„Да сте синове на светлината!“ Носете навсякъде радост и веселие. Лекувайте болните, утешавайте страдащите, повдигайте падналите. Сваляйте окови от ръцете, от краката, от умовете, от сърцата. Щом чуете в себе си песента, която ще ви призове, станете и се присъединете към работниците, които работят за идването на Царството Божие.

В СИЛА

Царството Божие, дошло в сила.

Марк 9:1

Нашият свят е преситен с илюзии. Те и сега движат човечеството. Илюзията за сигурността, която носи богатството, илюзията за точността на знанията или илюзията за физическата сила – това са няколко от миражите, които мамят всички хора. При една финансова катастрофа обаче милиардерите стават просяци, при една болест знанията изчезват заедно с паметта, а при липсата на духовна сила временната физическа сила не представлява нищо. Хората в по-голямата си част приличат на банкрутирали милионери, а нашите познания за живота и неговата истина са както знанията на малките деца, на които разказват, че бебетата ги донасят баби от реката. Днешното състояние на науката по въпросите за произхода на живота са както знанията на тези деца. Съвременните хора са отвикнали да мислят със собствените си умове. Те не изучават, не наблюдават живота, а бързат да се заловят за първата и най-популярна теория. Те казват: „Вратата е за старите хора.“ Това не е истина. То е все едно да кажеш, че високите планини са за старци, а долините са за децата.

Леността и невежеството на днешния човек да се задълбочава в проблемите мязат на леността на стария човек, който не обича да иде до чешмата, а се озърта да види някое малко дете и да му каже: „Иди, дядовото, та ми донеси водица.“ Малкото дете изтичва и напълва стомната. И ние приличаме на този дядо, но кой заради нас ще свърши Божията работа? – Младият – духовно младият, а не ленивецът, който често може да има и вид на младеж. В Божествената наука млад се нарича този, който възприема възвишените идеи и е готов да им служи.

Хората на нашата съвременност при това не си вярват един на друг, подозират се и правят живота си невъзможен. Много от тях са верующи. Но каква е тази вяра, която не може да обедини човечеството? Защо ни е това знание, което не може да помогне в труден момент? Защо ни е такова богатство, което ни е донесло толкова нещастия?

Ние проповядваме Бога не защото сме суеверни или уплашени, но защото тази идея внася смисъл и безсмъртие в живота. Тя ще направи хората щастливи. Ще внесе мир и радост. Тя ще роди големите поети, художници, музиканти и всички хора на изкуството. Не може да сте при най-богатия човек или да сте поканени на царска трапеза и да си отидете гладен. Не може да сте в Бога с всичкото си сърце, ум и воля, и да не придобиете всичко, което е потребно за вас. Проверете това. Проверете дали вярата, която имате, ви помага, проверете дали вашата любов ви извежда от противоречията и страданията. Ако вярата и любовта не ви помагат, вие сте още в света на илюзиите.

Има една особеност, която трябва добре да се разбере. Духовният човек не е само познат на Господа, а Негов приятел. Какво е познат? – Това е човекът, на когото не можеш да разчиташ или разчиташ на него само веднъж. А какво е приятел? – Човекът, на когото винаги разчиташ и който винаги разчита на теб. Молете се на Бога като на приятел и молбата ви ще бъде чута. Туй, че молбите ви не се чуват от Небето, иде от това, че вие се молите на Бога като на смътно съществуваща реалност, а не като на Едничката и най-голяма реалност. Ако залюбите Бога като приятел, с всичкото си сърце, тогава ще станете човек, на когото никой не може да смути мира. И друго нещо е от голяма важност – да укрепите вашия ум. Как? – С Истината. Който обича Истината, той укрепява своя ум. Това е първото оръжие в живота ви. Хората оглупяват, защото се поддават на лъжата. Забелязано е, че лъжците са глупави. Те само привидно изглеждат хитри.

Не се стремете към външни и суетни знания и външна преходна сила. Светът днес има достатъчно учени и силни хора, но пак страда. При това той страда неразумно, тъй като има едно друго страдание, от което човекът расте. Има страдания, присъщи дори и на светиите, които оживотворяват и мъртвата материя. Голяма тайна е защо страдат и възвишените същества. Да обикнете Истината има смисъл и затова, че тогава се освобождавате и от страха, който сковава живота.

„В сила“ – е казано в Писанието. Понятието на съвременните хора за силата е неправилно. Не е сила това, което днес хората разбират. Сила в духовния живот е да преодолееш в себе си всички препятствия и да извършиш Волята на Бога. За да си силен, трябва да си свободен, а свободен е този, който е в Истината. Вие искате да се осигурите, но нищо не може да ви заварди така добре, както крепкостта на Божията Любов. Станете работници на Бога. Станете Негова ръка, която се протяга, за да върши добро. Повтарям, че това не е ограничение, а свобода, защото няма друга свобода освен това, да вършиш Неговата Воля. „Къде е Бог – питате вие, – за да Го открием и да познаем Неговата Воля?“ Той не е нито тук, нито там, нито при тия, нито при ония. Господ е при любящите. Ако един човек желае да отдаде хвала на Бога по някакъв начин, който на вас се струва неподходящ, не го спирайте да извърши това, ако той го върши с любов. За Господа не е от значение формата на култа, а съдържанието на сърцето.

„В сила.“ Какво ще рече да си в сила? Властта ли е сила? Богатството ли е сила? Христос казва: „Идете и проповядвайте в света. Аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Ако някой заживее с увереността, че Христос е с него до скончанието на века, той не се бои от нищо – той е силен. Светът е пълен с безверници, но ученикът на Божествената наука казва: „Не е лошо това. Станете и вие безверници, но безверници в злото. Тогава ще бъдете

вярващи в доброто и ще имате сила. Тая сила ще ви помогне да простите на вашите длъжници, тъй както само силният може да прощава. Оставете отмъстителността за слабите, тя е оръжие на немошните.“ Разберете истината, че само силният е великодушен. Отречете се от старите си възгледи, които ви тласкат към безсмислие и песимизъм. Тогава ще останете завинаги млади, защото светът е вечно млад. Вие знаете, че младостта не е външно качество.

Станете толкова силни, че когато посетите болните, те да оздравяват. Станете толкова силни, за да носите радост там, където има тъга. Бъдете искрени и справедливи към себе си и не се представяйте за силни, ако сте слаби. Най-напред придобийте вътрешна сила, но не я показвайте навън и никому не говорете за това. Апостол Павел казва: „Когато съм слаб, тогава съм силен.“ Какво значи това? – Когато съм слаб в човешкото и преходното, тогава съм силен в Божественото и във Вечното. Не дирете Бога само в Небето, но в себе си като вътрешна сила. Търсите ли Го само отвън, ще се разочаровате. Ще кажете: „Няма Го!“ Но Той е все пак навсякъде. Вие ще станете силни чрез правата мисъл, защото който стане господар на себе си и има права мисъл, той е силен.

Не отлагайте деня и часа на вашето възкресение. Господ ще ви запита: „Докога ще лежите в гроба? Докога ще бъдете роби?“ Излезте вън от пашкула на стария егоистичен живот. Освободете се от страха, който ви скована. Този страх ви кара да се осигурите в живота, но няма похубава осигуровка от това, да служиш на Господа. Всичко друго е измама. Измама е всяка друга осигуровка. Никой от сътворението на света до сега не се е осигурил.

Вие сте обезверени и търсите причината в това, че хората са ви изневерили. Но запитайте себе си не сте ли и вие изневерили на Бога? Майки и бащи, учени, проповедници – всички са нарушили обещанието си пред Него. За-

това не се считайте по-горе от другите и не делете хората на праведни и грешни. Всичко на този свят е временно и положението, което заемате сега в света, е временно. Дори един и същ човек веднъж е праведен, друг път – в греха. Когато служи на сенките, той е един, а когато разтвори сърцето си за Бога – той е друг. И друго нещо: отвикнете да се колебаете! Не отхвърляйте в днешния ден доброто, което вчера сте приели. Не се връщайте назад. Вие виждате ясно какво е донесъл животът на хората от досегашните им стари разбирания.

„Царството Божие, дошло в сила“ – се казва в Писанието. И вие ще проявите вашата сила, защото я имате. Прощавайте прегрешенията на тия около вас и се стремете да не ги правите и вие. Не осъждайте никого, реализирайте Христовото учение, за да станете равноправни граждани на Царството Божие. Това гражданство се извоюва със сила. Работете да приближите човечеството до неговото бъдеще, когато животът ще има като едничък закон братската любов.

И РЕЧЕ ИСУС

И рече Исус на стотника...

Матей 8:13

Една от главните особености, по които човек се отличава от животните, е не само това, че може да мисли, но и по начина, по който възприема енергиите от Природата. Растенията приемат енергиите отдолу под повърхността на земята, животните – от самата повърхност, а човекът – от центъра на Слънцето. Растенията са обърнати с главата надолу, животните ходят хоризонтално, а човекът е изправен на краката си и има положение, перпендикулярно към хоризонта. Главата на животните се отклонява на 90 градуса от корена, а човекът – на 90 градуса от животните или на 180 градуса от растенията. Трябва да се знае, че един градус отклонение в еволюцията на живота е много нещо и се постига за милиони години.

Малките величини в геометрията и физиката имат грамадно значение за живота. Един градус по температурната скала за човека играе грамадна роля. Ние различаваме физическа топлина и един друг вид надфизична, парафизична топлина, която се образува от човешките чувства и мисли. Физическата топлина топли, но и изгаря физическата материя. И другата топлина може да причини аналогични въздействия. Колкото по-интензивни са нейните трептения, толкова по-благоприятно е въздействието им върху човека. Ред болезнени състояния се причиняват от неправилния прилив и отлив на тази надфизична топлина.

Лекуването на ред болезнени състояния често не е възможно само с лекари, завършили медицинския факултет, но от такива, които могат да свържат човека с изворите на Живата Природа. Ще чуете хората да казват,

че сърцето им гори от любов. Това, което гори, изгаря, и след като изгори, ще настъпи хлад, мраз-омраза, а омразата води към смъртта. Другата топлина, която иде от Любовта и Мъдростта, никога не престава и никога не изгаря. Тя възкресява човека.

В света съществуват твърде много системи и теории, които целят подобриенето на живота на хората. Според Божествената наука, за да се подобри животът на Земята, трябва най-напред да се променят мислите на хората. Само с чистите си мисли хората на нашата планета могат да премахнат психическата отрова, която тегне над света. На тая Земя всяка година умират по около 40 милиона хора и колко още милиони животни. Ние живеем върху една гробница. Психическа отрова се носи в атмосферата. Тя иде както от човешките страдания, така и от ужаса на животните, които биват убивани. Ето защо тази психическа атмосфера се нуждае от един филтър, а този филтър не може да бъде друг, освен чистите мисли. Някои смятат, че отказът да се яде месо е някаква привичка, или пък само демонстрация на хуманност към животните. То може да е така, но истината е, че неконсумирането на месо е доказана необходимост за човека, който иска да се освободи от психичните отрови на живота. Човек, който е решил да тръгне в пътя на служението и е влязъл в ученичеството, трябва да научи изкуството да владее своите желания. Да се отрече някой от месото не значи още, че той е над другите, но щом е решил да прочисти своя организъм, то се явява като необходима мярка. Освен това такова едно отричане представлява и първото упражнение на ученика за овладяване на неговото тяло. Ученикът трябва да се научи да заповядва на себе си така, както стотникът, който е говорил с Христа, е заповядал на своите войници. От евангелския разказ проличава, че стотникът е бил разумен и чистосърдечен човек. Неговата вяра в Христа е била така утвърдена, както е утвърдена

вярата на детето към неговите майка или баща. „И аз имам войници и като им кажа: сторете това, те го правят – казал стотникът на Христа. – Така и Ти можеш да речеш и детето ми ще оздравее.“

Както стотникът се е свързал с Христа, така всеки от нас трябва да се свърже с Него и с висшите същества. Щом сте решили да овладеете себе си, не казвайте предварително, че това е невъзможно. Щом някои животни постигат известно овладяване, колко повече човек може да постигне това.

Известно е, че нашето естество е тройко: Божествено, човешко и животинско. На кое от тях ще дадете предимство? – Ако поставите над всичко Божественото начало, животът ви ще стане смислен и красив. Дадете ли предимство на човешкото – той ще стане сносен. Тръгнете ли подир щенията на животинското, животът става нещастен. Кой вълк е направил добро на себе си и на другите? А вие казвате, че човек за човека е вълк. Така ли е? – Разбира се, че не.

Истински учените люде са вярващи. Астрономът, геологът, писателят – всички са вярващи. Откъде иде тяхната вяра? – Тя иде от знанията, които са придобили, от опита, който имат. Така и земеделецът вярва в това, което е научил от земята и Природата. Те всички вярват, без обаче да са суеверни. Откъде идва нашата вяра, че след зимата иде пролет? – Тя произлиза от сигурността в нашето знание и опит и не е резултат само на настроение или хрумване. Настроенията са временни състояния и те не обуславят вярата. Вярата всъщност е свършеното знание в душата ни, че явленията стават само по един определен начин. Стотникът вярваше в Христа, защото беше видял и чул колко е голяма духовната Му мощ. Той знае, че като заповяда на своите войници, заповедта му ще се изпълни. Христос видя тази вяра, оцени я и му помогна. Ето защо една от първите и съществени задачи

на съвременния човек е да придобие такава непоколебима вяра в основните и неизменни принципи на живота. Това нещо той ще постигне, когато придобие съвършеното знание, а това знание ще добие човек, който е в резонанс с Великото Начало. Човекът следователно, който е тръгнал съзнателно по пътя на възхода, трябва да почне да се самовъзпитава. Самовъзпитанието започва с овладяване и дисциплиниране на мисълта. Мнозина казват, че това е много мъчно. Мъчно е, но не е невъзможно. По този начин ще стане и превъзпитанието на човечеството, след като се намери философският камък, който превръща неблагородните мисли в благородни. А стане ли това, ще следва, че и неблагоприятните условия на живота могат да се превърнат в благоприятни. Ще знаете, че правата, светла и чиста мисъл може да извърши чудеса. С такава мисъл могат да се укротят и най-страшните зверове.

Вродена склонност у хората е да осъждат света. Дори някои считат, че в устройството на този свят са допуснати грешки. Защо има паяци, които тъкат мрежи, за да ловят мухи? Защо има вълци, които нападат овцете? Защо има комари, които ни безпокоят? Преди да осъдите света и неговото устройство, махнете паяците, вълците и комарите във вас. Вие не знаете причината, поради която Природата е създала тия същества. Вашата наука не може да ви даде отговор за това. Една бъдеща наука ще хвърли светлина върху този въпрос. Вие имате ръце, но не знаете за какво ви са дадени те. Не вдигайте ръката си за зло. Тази ръка е направена за друго. Ако вие с ръцете си направите едно зло, ще знаете, че то ще ви преследва дотогава, докато не направите едно добро, равностойно на вашата отрицателна постъпка. "Кажете само реч и момчето ми ще оздравее" – рекъл стотникът на Христа. Но не е само до казването. Зависи как се казва едно нещо. И вие може да поискате нещо, но трябва да знаете как. Искането трябва да бъде придружено с абсолютна вяра и абсолютна чистота.

От казване до казване има разлика. Има разлика и от една вещ до друга, от един орган до друг. Например най-важното и най-потребно за човека е сивото вещество в неговия мозък. И другите органи са важни, но сивото вещество е от първостепенно значение. Така и вие стремете се и се молете за съществените неща, които ще помогнат за вашето развитие. Много други неща са потребни за вас, но онова, което способствува и стимулира развитието ви, е най-важно.

Мислите ли, че този стотник е обикновен човек? – За да приказва така, у него има нещо повече от това, което имат обикновените хора. Той беше богат с вяра и чистота. Христос веднага видя тази чистота и тази вяра, защото всеки носи в себе си своя капитал. Ако знаехте да четете, ще се уверите в това. За отворените очи гениалните хора имат специфични черти, талантливите – други, а обикновените – трети. Между главата, лицето и ръцете на човека има съответствие. От различните глави, лица и ръце излизат и различни прояви. Този стотник бездруго е работил върху себе си и е придобил такава вяра, която му е помогнала да влезе в резонанс – в мълчаливо разбиране с всемогъщото Слово на Христа. Съвременните хора хем са лениви, хем са самонадеяни. Те отричат, без да са учили. Те още не познават физическото си битие, а имат дръзновението да отричат духовното. Човек, който не може да поправи едно физическо неразположение, как ще оправи грамадния свят на Духа? Християнството не е леност. Много време трябва да се работи упорито, за да се постигне нещо. Човек е престанал да бъде само жива твар и е станал фактор за себе си тогава чак, когато се е свързал с Божия Дух. Работете и вие като един скулптор върху своя духовен образ, тъй като животът, в който участвате, е опитна наука. Затова Господ ви го е дал. Всяко отклонение от вечните и разумни закони носи страдание. Затова считайте страданията като следствие от тези отклонения.

Всяко добро нещо пък, което ви се случва, считайте като благословение. Стотникът следователно, за когото става дума, не е бил от тия верующи, които чакат всичко да дойде наготово.

Който е дал място на Бога в себе си, той може да постигне своите желания. Ако тези желания са разумни и способстват за издигането му, той ще ги осъществи лесно, тъй като той е в хармония с плана на развитието. Ако човек може да побелее за една нощ и да се разболе, защо да не може за една нощ да направи живота си възвишен?

Всичко, казано дотук, не са само измислени думи. То е нещо постижимо. В Природата и в разумния свят съществува един език, всяка дума на който крие мощна сила. Мойсей знаеше отчасти този език и като вдигна жезъла, раздели Червеното море. И стотникът знаеше някоя друга буква или дума от този свещен език и затова, като ги произнесе, Христос му отвърна: „Да бъде според вярата ти.“

Който владее езика на Любовта, той може всичко. Мислете, че всичко добро, което идва в живота ви, иде от Господа. Но кажете ли, че всичко може без Бога, тогава пропадате. Словото е огън! Огънят в ръката на детето е опасен, но разумният човек със същия огън може да направи невъзможното възможно.

Отворете очите си! Тогава ще се върнете с няколко части от градуса към Небето и светлината на Божествената Любов, Мъдрост и Истина ще дойдат у вас.

ГОСПОДАР НА СЪБОТАТА

И казваше им, че Син Человечески е господар и на съботата.

Лука 6:5

Думата *господар* обикновено звучи не в оня смисъл, в който тя е употребена тук. Сега под господар се разбира насилник, а някога е значела разумен, издигнат човек. Ако е за насилници, сега има най-много господари. Светът е пълен с тях.

„Син Человечески е господар и на съботата.“ То ще рече, че величието на Христовото учение е над фанатичните закони на първосвещениците. Какъв човек е господарят? – Той е преди всичко волеви човек. Но ще кажете, че волеви хора има много. Това не е истина. По-голямата част от хората днес не са волеви, а своеволни. Воля и своеволие са различни неща. Своеволието се ражда от инстинктите, от нагоните, а волята – от разумността. Своеволието е животинска черта. Канарата, която се търкала надолу, има сила, но това не е нейна сила, а е гравитацията на Земята. Така и своеволието иде от чужда сила – от инстинкта, вложен в телесната природа на човека. Много неща, които наблюдаваме в живота, идат от напора на чужди сили, най-често от биологичен произход, а не от разумност. Ние не можем да се възхищаваме на всяка воля. Волята на един убиец не е доброкачествена воля. Той е станал престъпник или от страх, или от алчност. Злото в този свят не е резултат на някаква воля, а на ожесточение. Как можем да наречем злия човек волеви, щом като знаем, че волята произтича от разумност и положителни прояви? Да отмъщаваш не е воля. Воля е да простиш, защото във всяка волева постъпка има елемент на благородство...

Някога в еврейския закон е бил създаден култ към съботния ден. На своето време обаче евреите вложиха в тоя ден фанатизъм. Те убиваха тоя, който не зачита съботния ден. Трябваше да дойде Христос и да им каже, че Законът на Любовта е най-големият закон и че е господар на съботата. С други думи, Любовта е господар и е над всеки друг закон. Любовта може да наруши закона, щом е за добро. Христос, Който е господар и на съботния ден, наруши закона, който гласеше: „Око за око, зъб за зъб“, и го замени с нов закон, който гласи: „Обичай и враговете си.“

Понякогасилнитехоравсветаминаватзаслаби,аслабите показват ефекта на външната сила. И умният човек в света със своята скромност може да мине за невежа, а невежата прави всички усилия да се покаже умен. При днешното си състояние човек с ограничената си мисловност не може да знае всичко за себе си и за Вселената. Мисловният ни апарат може да понесе само известна част от знанието. Това е причината, че много неща ние отричаме поради това, че нямаме никакви сигнали за тях.

„Синът Человечески е господар на съботата.“ Какво е съботата? – Това са унаследените човешки традиции от родове, деди и прадеди. Всяко измислено нещо, с което човек е натоварен, всички измислени и затрудняващи живота ни традиции представляват „съботата“, която трябва да се спазва. Пътят на ученика, тръгнал съзнателно, е да иде не при съботата, а при Христа – при Закона на Любовта.

Първоначалният неизопачен смисъл на съботния ден е бил друг. В съботния ден човек трябва да се освободи от всички грижи, да прости на тия, които са го оскърбили, а не да го превърне в ден на жесток фанатизъм. И сегашните верующи превръщат „съботния ден“ в ден на ядене и пиене, в празни удоволствия, а не в ден за възвишен живот.

Съботният ден от ден за почивка и съзерцание на Божествената хармония се е превърнал в ден на суров фана-

тичен човешки закон. Човешките закони се изграждат на някакво външно положение и те не са валидни за всички хора. Божествените закони са еднакво валидни за всички. Човешките закони се съобразяват с положението на тия, към които се прилагат, а Божествените закони са закони без измама. Дали си император, или метач на улицата, дали си учен, или начинаещ, законът е един и същ.

Христос победи света не със строгостта на никакви закони, а със Своята Любов. Той ни показва, че сърцето, което се счита като седалище на Любовта, е истинската сила на човека. Затова се казва, че Господ иска сърцата ни. Умът е за самия човек. Чрез него той ще урежда живота си, а сърцето си ще даде на Господа. Дадеш ли сърцето си другаде, ти затваряш пътищата си към Бога. Никога не затваряй тия пътища, които водят към Него. Вие знаете, че когато на Земята човек загуби нечия любов, той губи дори и волята си за живот. Ако това е вярно за човека, колко по-вярно е да се откъснете от Тоя, Който ви е дал живота? И ако отчаяният, след като получи едно любовно писмо, се връща към радостта, колко повече ще се върне към радостта тоя, който разбере, че Отец го люби?

Много от хората не могат да разберат как Бог изявява Своята Любов към нас. Те не знаят, че безкористната любов на някой наш ближен е изява на Неговата Любов. Как иначе ние можем да видим Бога? Великото не може да се събере в малкото, но великото може да се изяви чрез малкото.

Станете господари на съботата, като промените понятието си за съботния ден. Това ще стане, като се освободите от суеверията и тръгнете към чистата вяра, като вярвате в доброто, в положителната страна на живота. Вашата вяра трябва да е като вярата, която има капитанът на кораба, който познава пътищата по звездите, по Слънцето, и който разчита на своето умение да изведе този параход невредим от бурята. Вярата на хората е такава, че и при

най-малките мъчнотии те вдигат ръце. Не, не изоставяйте парахода на своя живот не само заради себе си, но и затова, че в него има други, за участието на които вие сте отговорен. Твоето неверие и отчаяние ще подейства и на други, по-слаби от теб, а ти нямаш право да разнасяш нито песимизъм, нито отчаяние. В бъдещото човешко общество няма да има нито отчаяни, нито песимисти. Всеки човек тогава ще бъде в състояние да върне загубената вяра и смисъл в живота си. В бъдещото общество, когато ще цари Божественият закон на Любовта, няма да има самоубийци. От всички човешки сърца ще блика утеха, топлина, която ще разтопява ледовете на безнадеждността.

Бъдещият човек – ученикът на великото Божествено знание, човекът на Новата култура на Любовта, ще бъде такъв, че ще излъчва от себе си радост, надежди, оптимизъм и сила. В негово присъствие престъпленията ще бъдат невъзможни и отчаянието не ще може да вирее.

Някои от вас мислят, че в живота на отделния човек, както и в живота на Цялото, всичко става механически. Това не е истина. Механическото не е творческо и не дава никакви резултати. Семето, което посаждаме в земята, не пораста само защото има влага и топлина. Не, семето носи живота в себе си. Влагата и слънчевата топлина са само условия за пробуждането и разрастването на този живот. Също такъв живот е вложен и в човека. Той е, който дава импулс за работа и творчество. Нашите мисли и чувства са изява на този вложен в нас живот. Затова в духовния си живот вършете всичко съзнателно, а не механически. И молитвата ви, ако е механическа, не постига нищо. Както химикът не може да получи исканата реакция без лампичката, на която нагрява своята епруветка, така и човекът не може да се свърже с Живата Природа, ако молитвата му не идва от дълбините на неговия дух, където гори свещеният огън на живота. Само пламъкът на нашата вяра и преданост във Великото Абсолютно Начало отнася молитвата ни на Небето.

И човекът не е механизъм. Сравняването на човека с машината е погрешно. Човекът не е съчетание на механични части. Животът не е съвкупност от процесите – физически, химически, които стават в него. Тези процеси не биха ставали, ако в човека не бе вложен живот. Ако човекът беше само тия процеси, тогава какво би станало от него? Ако той не е разумна и съзнателна душа, ако извадим от него Любовта, разума и благородството, няма ли той да се превърне на един мъртъв механизъм?

Днес, а и всякога, недоволството на хората иде от това, че не се изпълняват желанията им. Те живеят, както си искат, а роптаят, че не става това, което са намислили. И невярващите, и религиозните все са недоволни. Никой не прави усилие да изправи своя живот, а само показва недоволство. Много от християните неправилно разбраха думите на Христа за самоотричането. Христос не искаше да каже да се отречеш от живота, но от беззаконията, от лъжата, от глупостта и от всички придобити отрицателни неща.

Отречете се от всички недъзи и лоши наследства от родовете си, отхвърлете егоизма, жестокостта и себелюбието, възлюбете Господа, и тогава ще станете господари на съботния ден – ще станете свободни!

Като слушате всичко това, може да си помислите, че тия неща са обикновени хрумвания. „Науката е – ще кажете вие, – която ще разреши въпросите.“ Коя наука? Тази ли, която превръща Земята на ад? Наука ли е това? На Земята ще дойде една нова наука, която като постави стария и немощен човек в чутурата и като го сгруха, той ще стане млад, жизнерадостен и годен за работа. Има и такива, които си мислят, че за да оправи света, Христос ще дойде от облаците, ограден със свита ангели. Че Христос ще дойде, това е истина, но не така, както си го представят те, а като Любов между човеците. В момента, когато всички хора се заобичат и заживеят братски, когато изчезне насилието и

благата на тази Земя станат достойние на всички, тогава Христос и Господ са дошли вече на Земята и светът е оправен.

Но хората отричат Любовта като сила, която може да промени порядъка в света, защото не я познават. Как ще обичат и как ще вярват на това, което никога не са срещнали? „Какво е любов?“ – „Представи си, че си паднал в една река – обяснявам аз на тоя, който пита, – и почваш да се давиш. Ако там наблизко мине човекът, когото не обичаш, а той се хвърли и те извади от водата, няма ли да го обикнеш?“

Щом Любовта дойде в света, ние ще станем господари на закона, а не негови слуги. А се знае, че законът единствено може да се замени с Любов. Това значат думите да станете господари на съботния ден, както Син Человечески стана негов Господар. Понякога вие срещате хора, по лицата на които е изписана чистотата им и тяхното благородство. Ще знаете, че тези хора са хора на Любовта. Любящият човек носи отпечатано върху своето лице прекрасното състояние на душата си. Любящият човек при това е безстрашен. Той е герой. Защо е необходимо героичество в живота? – Необходимо е, защото животът на Земята е сериозна задача, която всеки сам трябва да разреши. Не очаквайте друг да реши задачите ви. Хората около вас могат да ви помагат за едно или друго, но най-главните, съдбоносните задачи в живота всеки сам разрешава. Каквото и положение да имате, използвайте го да подпомогнете вашия духовен възход. И бедността, и богатството са задачи, които трябва да се решат правилно. Бедността ни учи на нещо, а богатството – на друго. Обаче не всеки беден е мъдър, както не е мъдър и всеки богат.

Истината е намерил само оня, който е станал господар на съботния ден, защото той е свободен. Любовта е отменила за своите поданици всички други закони и им е подарила свобода.

ЕТО ЧОВЕКА

Може ли всеки срещнат човек или човекоподобен индивид да носи великото име човек? Какво е човек? – Това е високо звание. Човек може да се нарече само Исус – братът на страдащите. За да наречем някого човек, необходимо е той да притежава четири качества: да бъде богат, да е силен, да има много знания и да притежава добродетели. Необходимо е обаче на тези четири качества да се даде съответно тълкуване.

Вероятно е думата *богат* да смуги някого. Тук богатството е употребено в друг смисъл. То е почвата – условията, които всеки носи в себе си като залог за своето развитие. Не всеки притежава такава почва. Не всеки е готов да почне съзнателно да расте. „Какво да правим – питат хората, – за да влезем в пътя на съзнателното растене?“ Ето какво ще им препоръчаме: „Посейте едно житно зърно и то ще ви научи какво да правите. Житното зърно не знае къде е Господ, но то се стреми към Него – към Слънцето.“ И на човека не е необходимо да знае къде е Господ, но да се стреми към Него. В житното зърно като един символ ще намерите целия процес на развитието. То бива посято, после идват страданията да пробие пръстта, за да възкръсне и да даде пълен клас. След това класовете биват пожънати, минават през вършитбата и господарят отделя потребното от непотребното. Господ – Великият Всемирен Дух, знае кое е потребното зърно и го слага в житницата Си, а плевата – в плевника.

Четири качества, за които стана по-горе дума – знание, сила, богатство и добродетел, са четирите страни на кръста, върху който бе прикован Христос. Върху трите от тях бяха приковани ръцете и нозете на Христа. Остава свободна само главата. А що е главата? – Това е Бо-

жественото начало. Ето как постъпва Господ с тия, които иска да направи добри чада. Той ги приковава на кръста. Приковава знанието им, силата им и тяхното богатство. Остава свободна само главата – Божествената добродетел, която трябва да расте. Ето защо, „когато ни приковат на кръста“, не бива да плачем, тъй като тогава Господ работи над нас.

Когато един човек е тръгнал в Божия път, трябва да има спонтанната и чиста вяра на малките деца. Нека се явим пред Него такива, каквито сме, но с чисти, непоковарени сърца. Господ не ни иска наконтени и накичени с човешка слава. Той иска да се явим пред Него такива, каквито всъщност сме. Не бива да правим това, което е направило малкото дете, избрано като модел от един художник тъкмо защото било дрипаво. Художникът искал да изобрази мизерията, но детето, като не знаело това, срамувало се да отиде със скъсаните си дрешки и се облякло в други, които взело назаем. Художникът го изпратил да си иде. Господ иска да се явим пред Него със „своето облекло“.

Всеки човек трябва да владее силата, да претърпи страданията, които му се дават, и да извлече поука от тях. Не понесе ли Исус своите страдания, като ни даде пример с това? Ето защо неправилно е да се считате нещастни, когато изживявате страдания, бури, мъчнотии. Няма развитие там, където няма никакви страдания. Да се освободим от всичките си страдания, значи да се отречем да вземем участие в страданията на човечеството. Онзи обаче, който се отрича от участието в страданията на света, нищо не печели. Страданията са следствия от грешки, причинени сега или някога от нашето незнание. Само чрез тях ще изправим тия грешки, само чрез тях ще достигнем ония трептения и оная вътрешна интензивност на нашия живот, които ще ни доближат до Небето. Страданията са като работата на железаря, който калява желязото, за да го направи годно за работа. И Господ, за Когото понякога

мислим, че е далече от нас и че е безучастен в живота ни, знае, вижда и оценява нашите страдания.

Този Господ, за Когото става дума тук, не е някакво отвлечено същество, както го наричат философите. Не, Той е Господ, Който ни наблюдава и мисли за нас. Той е, Който ни познава най-добре, изправя нашите погрешки, наказва ни, прави да се радваме и да умираме. Той дава живота и допуска смъртта.

Всеки от нас трябва да Го намери. В света има много богове, които искат да ви привлекат, но вие трябва да намерите вашия Бог – истинския Всемирен Дух, с Когото трябва да живеете и Който ще съдейства за вашето развитие. Някои мислят, че първото качество, за да открият Бога, са многото знания, които трябва да придобият. Това не е истина. Знанията могат да отведат неукрепналия човек към гордостта. Затова първото качество на оня, който дири Бога, е смирението. Но що е смирение? Не е смирение това да се оставиш да те измамат или да те набият. Смирение е, когато си богат и силен, да кажеш: „Господи, Ти сега разполагаш с всичко, което имам.“ Сегашните привидно смирени веднага протестират, щом някой се докосне до тяхното имане, до тяхната власт или сила. Това е старото лицемерно и отживяло разбиране на смирението.

Мнозина искат да станат християни и да напуснат света. Не да се откажеш от света е потребно, за да тръгнеш по Христовия път. Да живееш в света, да бъдеш между хората, но да не им пречиш, а да съдействаш за тяхното издигане, да помагаш, да протегнеш ръка на страдащите е пътят, който ни посочва Христос.

Една от честите съблазни на хората иде от това, че те очакват Господ, за Когото са чули, че е всемогъщ, да оправи света, да накаже крадците, да изобличи лъжците и всички други престъпници. Ако беше така, тогава ние щяхме да живеем в един свят между неми, сакати и по всякакъв друг начин наказани хора. Щеше ли да бъде при-

ятен такъв един свят? Ето защо Бог е дал свобода на всеки да изправи сам своите недъзи. Той е оставил рекичките да текат по своя воля, но те непременно ще се слоят в морето. Вие търсите Господа навсякъде, но никъде не Го откривате. Когато обаче вие страдате и въздишате тежко, тогава Той е във вас. Вие си казвате понякога: „Не вижда ли Господ моето страдание?“ – Не че не го вижда, но Той е зает с по-важно нещо – с грижата за твоето духовно растение. Страданията, които ние, хората, изживяваме, Той добре ги знае. Те са и Негови страдания. Великото Му дълготърпение чака деня, когато ще кажем: „Господи, колко много страдания Ти причинихме! Прости ни за нечистите мисли, за коравосърдечieto ни и за злата наша воля.“ Човек трябва да каже на себе си така: „Аз бях приковал своя Господ в мене и Му причиних кръстни страдания. Той обаче не наруши свободата, която ми даде, и ме чака да дойда до съзнанието да направя всичко доброволно и по своя воля. Той чака да намеря сам пътищата за своето избавление.“ Ето защо Божественото учение препоръчва работа, подготовка и смирение.

Развитието на човека наподобява растителното царство. Градинарите най-напред вземат малките дръвчета и след като ги аклиматизират, посадят ги, където трябва. И ние така като малките дръвчета не можем да бъдем веднага „посадени“ в блаженството на съвременния живот без никаква подготовка. Нали и децата минават първо курса на отделенията, после класовете, университета, и най-после влизат в живота. Нищо не иде наготово. Истинският християнин не бива да казва: „Каквото даде Господ.“ Ако не изорете нивата и не посеете житото, какво ще даде Господ? – Бурени и тръни. Обработете лозето, посадете го, отгледайте го грижовно и то ще ви даде плод. И каквото посадите, такъв плод ще получите. Господ е дал на твоето дете добър ум, но ти като родител и възпитател какво посади в него?

Животът е велико изкуство. Човек чак сега се учи да живее. И този човек от толкова време задава все един въпрос: „Къде е Господ?“ – Господ е навсякъде, но човеците са Го забравили и не Го виждат. Той е в камъните, в дърветата, във всички същества. Ние не Го призоваваме и не Го търсим, когато ни е добре, но щом животът ни удари някоя сериозна плесница, тогава вдигаме глава и казваме: „Господи!“ Ето защо понякога са необходими страданията в живота. Чрез тях ние по-бързо намираме Бога.

Господ често казва: „Аз ви създадох да гледате, а не да стоите със затворени очи. Вие сте деца и бъдете като децата, които винаги търсят, интересуват се и са жадни да се учат. И вие като тях непрекъснато изучавайте великата наука на Живота. Работете непрестанно!“ Не търсете специални условия за това. Там, където се намирате, там има работа за вас. Работете задружно и не се разсейвайте да търсите недостатъците на хората, тъй като всеки ги има. Недостатъците са външната дреха, в която е облечен човек. Мислете за душата на човека, защото душата му е чиста и никой не може да я поквари, тъй като сам Бог живее в нея.

Може да се случи в живота ни да се подчиним на света така, както Исус се подчини на Пилат, но му каза: „Подчинявам се на Онзи, Който ти е дал тази власт, защото Моята душа е свободна.“ Трябва да се подчиним на временните страдания, макар и да не знаем причината за тяхното появяване. „Кога ще бъдем най-после щастливи?“ – ще кажете вие. Щастлив е онзи, който е способен да се радва на едно направено безкористно добро. Щастлив може да бъде оня, на когото очите са отворени и може да види богатството, което носи духовният живот. Щастлив е оня, който е намерил Христа.

„Ето Човека.“ – Човекът е Христос. Ние Него търсим непрестанно. Дори и да не съзнаваме това, Той е Единственият, който може да внесе спокойствие в душите ни.

Той е, Който ни дава разум, сила и здраве. Без духовното пробуждане хората приличат на човек, който е влязъл в богато наредена, но тъмна стая. Той нищо не вижда, но когато в стаята се внесе свещ, предметите се очертават. Това е причината, че ние не виждаме Христа. На нас ни липсва светлина, за да Го видим и да познаем богатството, което ни носи Той.

Светът е тази стая, а всеки от нас трябва да бъде запалената свещ, която ще освети тази стая.

Молете се един за друг, разпалвайте в себе си и в другите Божествената светлина. Навсякъде изпращайте добри мисли. Молете се! Велика сила се крие в молитвата. Молете се не само за себе си, но и за другите. Молете се да се всели в сърцата на хората Благият Дух на Любовта. Казвам *сърцата*, защото всяко зло се таи в сърцето. Затуй Господ казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето си.“

Спасението, за което говорят религиозните хора, се състои именно в това – да дадат сърцето си на Бога, или да оставят Христос да дойде в техните сърца. Но Христос няма да дойде с външни тържества, а безшумно, както безшумно идва Светлината.

Ако любим ближните си, Бог е вече дошъл в нас. Не любите ли, няма Го. Ние всички чакаме само другите да ни обичат, а ние стоим равнодушни, хладни и чакаме друг да сложи гориво в нашата печка. За всеки човек на този свят предстои да разреши една от най-основните задачи: да разбере кой е Този, за Когото Пилат каза: „Ето Човека!“ Всеки, роден в този свят, самостоятелно трябва да каже едно от двете неща: „Не Го искаме – разпни Го!“ Или пък: „Пусни Го, Той е нашият Господ.“ Речете ли, че Го приемате в сърцата си, тогава заедно с Него ще дойде върху вас и великото благословение.

ЖИТНОТО ЗЪРНО

То е символ на човешката душа. В житното зърно се крие великата история за развитието на Природата и човека. Който смогне да разкрие тази история, той ще навлезе в една съкровена мистерия и ще научи както мъдростта на Живота, така и тайната на смъртта. Трябва да се знае, че каквото става с житното зърно, това става и с човека. Сеятелят го хвърля в изораната нива, то пада в земята, умира, за да се роди отново, стократно преумножено.

Велика е тайната на жертвата и самоотричането на житното зърно. Като седнете на трапезата и разчупите хляба, вие и не мислите за пътя, който е изминало то, докато се превърне в този хляб. Историята на това мъничко зрънце е история на всеки живот, както и поучителна мъдрост за всички векове. Житното зърно ни казва, че трябва да се стремим към Оногова, от Когото сме излезли, както то се стреми към Слънцето. То ни учи да пуснем коренчета, да пораснем, да цъфнем, да вържем плод и да се пожертваме за своите близки като него. Най-последно, когато трябва да умрем, да не мислим, че всичко се е свършило с нас, и като напускаме този свят, да имаме вярата, с която житното зърно отива в земята и която вяра ще го извади от нейните влажни недра в живота, защото Слънцето ще го призове.

Но страданията на житното зърно не свършват тук. Всеки знае какъв е пътят, който преминава то: страданията на гумното под кремъците на диканята или под копитата на конете, страданията между воденичните камъни, мъките в пещта, и най-последно страданията му в нашия организъм, където онова великото, пожертвувателното в него – духът на жертвата, отиде в нашия ум и сърце, за да се превърне на светли мисли и благородни чувства.

Житното зърно ни учи на много неща, но главно на две: на пожертвувателност и търпение. Ако житното зърно не беше прекарало този процес, на Земята нямаше да има нищо добро и за никого. Само неговата жертва е, която носи всичките блага.

Жертвоприношението, колкото и да изглежда мъчно, не е тежко, като се знае какво благо принася то за тия, за които е направено. Христос даде за това най-великия пример. Вие може би си мислите, че хората на времето не разбраха Христа и затова постъпиха с Него така. Но ако Той дойде сега, светът ще постъпи ли по-добре? Аз се съмнявам в това. С Христа хората ще постъпят така, както постъпват те един спрямо друг.

Всеки човек носи в себе си зародиш или на добро, или на зло. Защо това е така, ние се отказваме да дадем тълкувание. Тайна остава и това, защо Христос се яви в тоя скромнен вид, защо някои Го познаха, а други – не. Също тайна е защо една и съща светлина на различните същества дава различни разположения и събужда различни желания. Светлината на Слънцето говори едно нещо на един вол, друго на змия, трето на един гълъб, а на човека – нещо съвсем друго. Изяденото житно зърно от различни животни се превръща по различен начин. Всяко същество приспособява храната, топлината, светлината съобразно със своето развитие и разбиране. Също такава тайна е защо хората понякога предпочитат злото пред доброто, омразата пред любовта и лъжата пред истината. Но това, което е положително и което може да се твърди е, че всички страдания в този свят произлизат от желанията на хората да живеят сами за себе си. Злото се е родило тъкмо поради желанието на някое същество от която и да е йерархия да стане център на Вселената. В живота си хората всичко построяват върху базата на своя егоизъм, без да знаят, че, постъпвайки така, те изграждат живота си на пясък. Искаме да бъдем щастливи, а сме тръгнали

по път, който не води до никакво щастие. Единственото нещо, което може да ни направи щастливи, е да живеем по Бога. Всичко останало е измама. Никога няма да станем щастливи, дори и когато извоюваме всички блага, които ни предлага светът. Няма да бъдем щастливи, ако затулим прозореца, от който иде светлината, със своето тяло, за да се греем сами на Слънцето, като оставяме в мрак всички останали хора в стаята.

Исус казва, че животът не се осмисля с материални блага. Те са само едно помагало, тъй както учебниците, писалките и хартията са помагало на учениците. Ние сме в началото на пътя. Каквото и да говорят учените, както и да изглежда съвременната наука, ние далеч не сме на върха на своето развитие. Между нас и това, към което се стремим, има още неизброимо число стъпала и дълъг, много дълъг път трябва да извървим. От равнището на един ангел до нас има такава разлика, каквата има между едно жабче и човека. Някои биха възразили: „Та нали човекът е направен по образ и подобие Божие?“ За да станем образ и подобие на Бога, трябва да имаме чертите на Бога. Какво вършим ние в нашия живот? С тия дела и в това състояние, в което се намираме, може ли да се наречем образ и подобие на Бога? За да достигнем това състояние, когато ще можем да се приближим до Бога със свещения копнеж на душата си, за да разберем Христа, Който казва: „Аз съм живият хляб и който Ме яде, ще има живот вечен“, трябва окончателно да очистим зрението си и своя ум.

За нашето развитие и за правилните ни стъпки трябва да развием своя ум. Умът е прекрасно оръдие, което обаче трябва умело да се употребява. Когато орете с рало непосята нива, за да я посеят, това е добро, но когато разоравате посята нива, е глупаво. И с критиката на нашия ум е така. Да отрежеш болното място като хирург е добро, но да режеш здрави места, е глупаво.

Умът като оръдие на мисълта, трябва да се вдъхновява от благородството на сърцето. Злото не се крие в ума, а в сърцето на човека. В човешкото сърце се култивира Любовта като могъща всепобеждаваща сила. Погрешно е обаче да мислите, че учението за Любовта е учение пасивно, което ни насочва към бездействие. Човек, който се развива по пътя на Любовта, ще опита най-големите страдания. Който не е опитал страданията, не може да познае Любовта. Ние страдаме, падаме и пак ставаме, защото не сме намерили истинската пътека. Страданията идат от това, че сами покваряваме сърцата си. В това сърце, в което трябва да виреят най-възвишените чувства, ние сме допуснали лъжа, завист и двуличие. Това е причината, че Господ иска чисто сърце от човека. Стъпилите върху пътеката на духовното развитие трябва да отворят сърцата си за Него. А как ще стане това? – По същия начин, по който отваряме прозореца, за да влезе светлината в нашата стая. Нали има пословица: „Където светлината влиза, там лекар не влиза.“ Ние ще кажем: когато Господ е влязъл в нечие сърце, там дяволът няма достъп. Ето защо е казано да очистим храма на сърцето си.

Човекът на Земята е склонен да събира съкровища. И ние трябва да съберем от тях, но какви? – Такива, които можете да вложите в небесната съкровищница. Духовните хора, пък и всички хора, вършат една грешка. Те непрекъснато мислят за бъдещето, а изпускат настоящето, което е по-важно от всичко. Ако човек използва благата на настоящето – на днешния ден, ако употреби тоя ден за добро, разумно и полезно дело, бъдещето само по себе си ще бъде добро. Какво разбираме под „настояще“? Това е известен интервал от време (час, ден, месец, година), защото в математически смисъл на думата няма настояще, тъй като настоящето е миг. В следващия миг първият вече е преминал в миналото. Понякога вие се тревожите, че сте направили някаква грешка, но има случаи, когато вашата

грешка може да ви донесе и благословение. Грешката пратете в миналото, но запазете поуката от нея, защото всяка мъчнотия, която бива преодоляна, разширява хоризонта на ученика. Хората, които се занимават с обществени въпроси, имат навик да търсят виновници за някоя обществена катастрофа. От гледището на Божествената наука определени виновни няма. Виновен е индивидуалният живот на човека. Голямо противоречие си създавате, ако проповядвате един морал, а сами не го притежавате. Непрекъснато обществото бива назидавано от хора, които казват: „Не кради“, а сами крадат. Борят се срещу лъжата, а сами лъжат. Едно учение, един морал има сила, когато тези, които го проповядват, сами притежават високи качества. Когато Исус дойде да учи хората, Той пръв даде като пример това, за което говори. Ако човечеството бе усвоило не само привидно и външно Неговото учение, светът щеше да се измени. Той и сега би се изменил от Христовото Слово. Ако на пътя ви е израснал един голям трън, който расте буйно и пречи да минавате, вие не може да го махнете, като го биете с тояга. Колкото го биете, толкова той ще расте по-буйно. Необходимо е да вземете един трънокоп и да подкопаете корените му. Когато трънът бъде измъкнат заедно с корените му, тогава може да считате, че сте се освободили от него. Помислете върху тая алегория, кой е трънът и кой е трънокопът.

На човека в сегашното състояние на неговото развитие пречат главно две неща: неговият ум и неговият инстинкт. Потребна е еволюция, за да се оправят тези недъзи, трябва да дойде светлина в съзнанието, която да направи човека възмъжал и годен да получи правото на великото наследство. Да не си правим илюзии, че с общи приказки и с насаждане от трибуните на някакъв обществен морал и нравственост, ще се получат резултати. И на мъже, и на жени е необходимо индивидуално изправление на личността. Когато един човек успее да постигне високи

духовни качества и да се изправи, тези качества ще станат качества на неговите деца и на всички близки и по такъв начин Доброто ще се преумножи и ще обхване целия свят. Това не е само приумица, защото се знае, че какъвто е квасът, такова ще бъде и заквасеното.

Преобразованието на света трябва да стане в умовете, в сърцата и във волята на хората. Трябва да се събудят скритите Божествени сили. Тогава ще влезем във връзка със същества, които са напреднали в своето развитие. Като влезем във връзка с тях, нашият ум ще се просвети така, както се просвещава умът на децата, когато ги изпратим при техните учители. Процесът е един и същ. Къде са тия учители на човечеството? Къде е Бог? – И учителите, и светлите души, и Бог съществуват. Образите на светиите хората изобразяват по храмовете, а за Бога, за Когото никой няма и не може да има представа, може да си го мислите като най-прекрасния, като най-съвършения човек, у Когото няма нищо отрицателно, а само Любов. Нашата представа за Бога, Който е безграничен и необхватен, не ще промени нищо, но ние изработваме за себе си един полезен и положителен образ. Човекът се мени, менят се и представите у него съгласно неговия духовен ръст. Той е един в ранното утро на живота си, друг – в зрялата си възраст, и друг – на старини. Тези промени обаче са външни. У човека има нещо постоянно и непроменливо. Това е неговата същина, дълбоко скритото в него Начало. За един Господ ще се пробуди, а за други – не. Тези, за които Той се е пробудил в душите им, ще вървят напред, а другите ще чакат.

Постарайте се да запазите своя ум, своето сърце и своята воля. За много от вашите страдания е виновен лукавият дух. Той е много усърден да ви хване в мрежата. Единственото, за което може да бъде похвален той, е неговата работливост. Това усърдие обаче не носи нищо добро за хората, а подготвя тяхната гибел. Затова, когато той

дойде при вас, кажете му: „Познаваме твоего изкуство. Иди си там, откъдето си дошъл, защото нашите очи са вече отворени.“

А дойде ли страданието, утешете се с думите: „Още не сме минали процеса на житното зърно. Бог следи нашето развитие и Неговото слънце ще ни възкреси.“

АЗ И ОТЕЦ ЕДНО СМЕ

Аз и Отец едно сме.

Йоан 10:30

Едното е най-голямото и най-реалното нещо в Битието. Едното е началото на всичко. То се съдържа както в голямото, така и в малкото. Ако искаме да познаем голямото, трябва да тръгнем от малкото, защото по смисъл и съдържание те са едно и също нещо. Разликата е само във формата.

Христос казва: „Аз и Отец едно сме.“ В какво са едно? – В Любовта. И ако всеки човек има Любовта и Мъдростта в себе си, ако е познал Истината, която го е освободила от всички измами, той е едно с Отца. Тук наново ще се яви въпросът – коя любов? Любовта е една, но се проявява в три свята: във физическия, в духовния и в Божествения. Физическата любов е любов на промените. Тя се движи между радостта и страданието. Духовната любов е на високо стъпало – във висшата емоционалност на човека; а Любовта, за която говори Христос, е Божествената Любов на Духа. За физическата любов са необходими физически средства, тъй като тя е любов, която съществува във веществения свят. За нея има специална философия – философията на материализма. Реален, всесилен и признат безусловно в тази любов е материалният свят. Човекът, който е свързан със Земята и живее в материята и за материята, се подчинява на своята склонност да подреди добре живота си, да се снабди с всички удобства, да бъде добре облечен и нахранен. На противната страна стоят хора, които наричат себе си духовни, някои от които съзнателно ходят облечени нехайно и дори окъсано, за да подчертаят своето negliжиране към изискванията на този свят. Това

обаче не е никаква духовност. Такива хора най-често са мързеливи и нехайни. Вярно, че човек не бива да бъде суетен. Той трябва да изглежда добре, за да не дразни естетичното чувство на другите, но и нехайството и negliжирането на нечия външност може да бъде продиктувано от друг вид суета. Има хора, които ходят дрипави, за да ги съжالياват, но човек не бива да оставя да го съжالياват. Ако някой иска да бъде смирен, най-малко скъсаните дрехи ще му помогнат за това. Богатият не трябва да се гордее със своето богатство, а сиромашът да не изтъква своята сиромашия. Истински издигнатият човек, който е разбрал великата мъдрост на живота, е външно и вътрешно чист от всяка суета. Той е открит, светец и безкористен. Той не се кичи с външно, лъжливо смирение, и не прилича на неизмътено яйце, в което се крие змия или скорпион.

Има хора с привидно благочестие и смирение, но те сами още не са се опитали. Те са неизмътени яйца. Сврачите и гълъбовите яйца си приличат, но като се измътят и се излюпят, всеки вид ще прояви своето естество. Човек не познава себе си напълно. Той има и светла, и тъмна страна. Кога проявява тъмната си страна? – Когато не е осветлен от Слънцето. Осветли ли се, тогава се вижда светлата страна – доброто начало, което Господ е вложил в него. Сегашните хора живеят най-често в заблудата на сенките, защото вярват само на материалното битие и се надяват чрез него да уредят света. Това обаче е невъзможно. За да направим нещо добро и да уредим живота около нас, трябва да се свържем с Великото Начало – с Великото Едно. Затова Христос, Който имаше най-великата мисия, каза: „Аз и Отец сме едно.“ Защо Той каза това? – Защото това, което имаше да върши, можеше да го извърши само след като слее Своя Дух с Божия Дух. Всеки човек, който смогне да премине през всички препятствия на живота, да издържи всички изпити, да разреши всички задачи и да разшири своето съзнание от физическия живот в ду-

ховния, а след това от духовния в Божествения, става едно с Отца и вече притежава всички възможности.

Хората, които не познават законите на живота, може да кажат, че всичко това е някаква измислица. За какви изпити и за какви препятствия може да става дума, щом като всичко на този свят е случайно? „Всичко е забавление“ – казват те. И праведните, и грешните се забавляват. Добре, да речем, че всичко изглежда като забавление, но не е ли ясно, че има забавления, от които човеците растат, а други, от които те пропадат? Не е все едно как човек живее. Знаещият може да си служи със светлината и топлината така, че да се ползва от тях. Невежият със същата светлина може да повреди очите си, да ослепее. Онзи, Който казва: „Аз и Отец едно сме“ – владее изкуството да си служи с всички сили и е техен господар.

Има невидими неща в света, които са реални. Те са невидими, но резултатите са видими. И умът на човека е невидим, но всичко, което е създадено от него, е реално и видимо. И човешкото лице, което е реално и видимо, е резултат на невидимите сили, които човек носи в душата си. Поради това именно се казва, че лицето е огледало и показалец за човешката душа.

„Аз и Отец едно сме.“ Само който живее в Любовта, разбира дълбокия смисъл на тия думи. Смогне ли някой да изгони страха от своята душа, той ще познае света много добре и много по-дълбоко, защото няма да го вижда през неспокойната и измамна мрежа на съмнението. Оставете страха отвън, а вътре в себе си внесете Любовта. Но държите ли Любовта отвън, а страха вътре във вас, вие сте на погрешен път. Не страхът, а Любовта трябва да пребъдва в душата ви. Щом в човека живее Божията Любов, той е господар на своя език, на своите мисли, чувства и дела, идва в хармония с Всемирния Дух и става едно със своя Отец.

Ако се направи една анкета в света, ще стане ясно, че по-голямата част от хората са недоволни. Защо? – Затова,

защото чакат всичко да дойде наготово. Хората не желаят да правят никакво усилие, а очакват работите им да са наред. Религиозните пък обвиняват Господа, че не чува молбите им и не ги възнагражда за техните молитви. Истина е, че молитвата е велико нещо. Тя е връзка с Бога, общение с Всемирния Дух, но тя е истинска молитва тогава, когато е отправена за доброто и благополучието на своя ближен, за идването на Царството Божие на Земята, за съдействие, когато се вършат безкористни дела. Съвсем погрешни са схващанията на съвременните хора за общуването с Бога и Небето. Те мислят, че преди всичко трябва да им бъдат уредени личните дела, и то по начин, който те отнапред са си начертали. Това е заблуждение. Всичко на този свят се получава със заслуга. Ако Небето разтвори своята съкровищница и почне да дава всекому това, което му се иска, тогава отпада истината за великата премъдрост на Божия закон и това, че човекът е изпратен на Земята да се учи. Светът в такъв случай ще заприлича на безформена, дезорганизирана каша, а не на свят на порядък, в който всеки получава това, което е изработил и заслужил. Ако Бог би позволил това, за човека ще стане много лошо, защото той ще научи само закона на вземането, ще стане корав егоист и нищо няма да даде от себе си. В този свят обаче действа законът на обмяната. Невестата, която получава дарове, и тя после дарява тези, които са я зачели. Има деца, които позволяват на някои хора да ги целунат, а на други – не. Те усещат инстинктивно, че има целувка, която отнема от жизнените сили, а има и даряваща целувка. В разумния Божествен свят вампиризмът е отречен и строго забранен.

Само който е научил закона на даването, той може да се надява, че ще стане едно със своя Отец. Ленивите и егоистите – тези, които не обичат да работят, и тези, които са научили само закона за вземането, казват, че това, което сега не са успели да направят, ще го направят в другия свят. Това е също заблуждение, тъй като и този,

и онзи свят са на едно и също място. Те са в съзнанието на човека. Преди да се създаде светът, преди да се запалят тези безброй слънца във Вселената, те бяха в едно велико съзнание като творчески замисъл. Ние вярваме в могъществото на този всемирен творчески Дух, защото от тази вяра в Духът, в Любовта, Мъдростта и Истината, зависи човешкото щастие. Не се отричайте от вашия Отец дори тогава, когато имате страдание. Има едни страдания, които трябва да приемете с благодарност, защото те помагат за вашето развитие. Вие вярвате в науката и това не е лошо, но тази наука сега не е такава, каквато е била преди няколко хиляди години. Сегашната наука след други няколко хиляди години ще изглежда като детска играчка. Вярвайте в науката, но вярвайте повече в развитието, което се ръководи от вашия Отец.

В света съществува единство. Научете се да го търсите и да живеете в него. На всеки орган от вашето тяло гледайте като на част от единството на организма. На всеки човек гледайте като на част от великия организъм на целокупния Божествен живот. Погрижете се да изправите и чергите на вашето лице. Коририрайки себе си, вие подобрявате облика на Цялото. Не казвайте като някои непосветени верующи, че ще се изправите на Небето. За ученика, тръгнал съзнателно в пътя на развитието, Небето започва още тук. Постарайте се да имате добри дела, защото думите още нищо не значат. Прониквайте в законите на Природата и ако гледате всичко с чист поглед, ще се уверите, че сте изпратени да живеете в един мъдро устроен свят. Тогава разговаряйте със звездите, с вятъра, с водата и с цялата Природа. Ученикът трябва да опознае Земята и Небето – Земята като материализирана, възпътена разумност на творческия Дух, а Небето – като съвкупност от всички същества, които изпълняват с радост волята на Бога. Това, което астрономите наричат небе, е материализираната част на необятната Вселена.

Мъдрите и виждащите познават едно друго Небе, което крие същината на това, което наричаме небе.

Бъдете разумни и любящи. Отворете сърцата си доброволно и помогнете на тия, които отправят взор към вас. Не направите ли това, ще дойде „разбойникът“, т.е. насилието, и ще ви вземе неколкократно повече от това, което е поискала от вас Любовта. Животът учи векиго по най-различен начин. Когато бащата и майката не изпълнят Божия закон, тогава децата ще им станат учители.

Дори при най-голямото разнообразие в света ще срещнете все пак две основни категории хора. Едните от тях са носители на нови напредничави идеи, а другите живеят в един инертен свят, като че спят. Между първите ще намерите такива, които искат да помагат. Те не мъчат животните, отказват да ги ядат, помагат на страдащите, лекуват болните и насърчават отпадналите духом. Първите са свързани с оня център, който се намира на горната част на главата им, с небето, а другите живеят с центровете на по-нисшата природа. Каквато и професия да имат хората, с каквото и да се занимават, ученикът лесно ще познае тия две категории. Ако някой лекар е от първата категория хора, той иначе ще лекува. Той не ще трови хората с прекалени дози лекарства, а ще се помъчи да събуди скритите сили у своя пациент, когото е заобичал. Ако хората от тоя вид са писатели, учители, адвокати, свещеници, те ще вършат работата си по начин, който говори за тяхната принадлежност към хората, към светлата страна на живота. Съвременните лекари плашат хората с това колко страшни болести има, които измъчват човечеството, но нито един от тях не казва колко са страшни причините за тяхното появяване. А тия причини са престъпността, лъжата, лицемерието, завистта, алчността, безверието и жестокостта. За всяко от тия отрицателни състояния у човека съществуват и болести. „Но докога ще страда човечеството?“ – питат хората. Докато не станем едно с Госпо-

да, докато не пожелаем да се слеем с великата хармония и не вникнем в същността на Словото.

Съвременните християни в най-добрия смисъл се стремят да събират помощи, а не се стремят да станат духовно силни, могъщи и любящи. Те не трябва да се вайкат за света и за неговите грехове, а да се стремят да станат като оня велик Учител, Който казва: „Аз и Отец едно сме.“

Всички народи, които пренебрегнаха и не приеха Христовото учение и отминаха без внимание спасяващото слово на Любовта, загубиха своето величие. Така стана с Рим, така стана и с избрания народ – евреите. Учението на Христа е жизнена необходимост за възхода на душата. Христос ни свързва с извора на всяка сила и ни прави годни да станем едно с универсалния Дух на Битието. Христовото учение ще ни направи достойни да се наречем граждани на Всемира. Христос ни свързва с Бога, защото животът без Бог е като живота на някой изследовател в непроходимия лабиринт на огромна пещера, където той върви с угасена светлина и не може да намери път. Не угасяйте светлината в пещерите на вашия живот. Без тази светлина няма да намерите изход. Без свещта на вашата Любов към Бога вие сте в пълен мрак.

Трудно приложимо било Учението на Христа – оплакват се хората. В какво се състои трудността? – В това, че трябва нашият егоизъм да отстъпи мястото на едно друго начало, което все още спи дълбок духовен сън. Не е вярно и това, че Учението на Христа е неприложимо. То е приложимо и от отделния човек, който е намерил път за неговото осъществяване; то ще почне да се разширява и ще стане приложимо в обществото, между народите и по цялата Вселена. „Аз и Отец едно сме“ – е казал Христос. И ние можем да го кажем. И у нас има възможности и сили за това. Но Христос е възкръснал. Ако ние дадем място у нас на Божията любов и потопим живота си в нея и я направим наш единствен закон, тогава и ние ще познаем що е възкресение. Не се поддавайте на хипнозата, че сте

слаби, немощни и че нищо не можете да направите. Щом живеете за Бога, всичко можете. Дръжте в ума си мисълта, че Господ е всемогъщ и тъй като вие сте свързани с Него, вие също можете да получите част от Неговите възможности. Могъществото на Бога ще ви повдигне така, както бащата повдига на ръце своето дете.

Не схващайте проявлението на Христа само като еднократно историческо събитие или като явление, което е дало възможност на хората да създадат религия и религиозни обреди. Появата на Христа е нещо повече от историческо събитие, тя е нещо много по-могъщо от външната страна на изповеданието Му. Христос трябва да стане живот за нас. Всеки ден и навсякъде, във всяка своя постъпка, чувство или мисъл, да живеем с Него. Учението на Христа още не е приложено. Животът на християнските народи показва това. С Христа сме силни, великодушни, устойчиви, мъдри, добродетелни и свободни. Който живее в Христа, той не заробва нито ума, нито сърцето си. Той живее в Христа, живее в Бога, защото „Аз и Отец едно сме“ – казва Той.

Смисълът на човешкия живот се състои в това – да познаем и да живеем в Христа, Който е едно с Бога. Днес хората се считат за много напреднали и учени и мислят, че тия неща, за които говорим тук, са за оставащите и невежите. Тъкмо обратното. Това е истината за бъдещето на човечеството, а това, с което се гордеят хората днес, ще бъде играчка в бъдещето. Каква наука е тази, която не може да утеши човека и да му даде сили да издържи и най-малкото изпитание? Каква наука е тази, която отнема надеждите на човека и подготвя кръвопролития за народите?

Бъдещата наука и бъдещият човек ще бъдат съвсем нови, неузнаваеми. С тях ще се живее свободно, без страх, защото атмосферата в света ще бъде доверие и любов. Бъдещото човечество ще живее така, както подобава на хората, които са осъществили думите на Христа: „Аз и Отец едно сме.“

ДОВЕДЕТЕ МИ ГО ТУК

Доведете Ми го тук.

Матей 17:17

Тъй като хората живеят в един условен свят, където всичко се мени, философията, която са създали, е също променлива – философия, която отразява променливия облик на света. Ние считаме, че от променливите неща – от нещата, които се явяват и изчезват, не може да се прави философия. Каква е тази философия, която третира прецъфтяването на цветята, бученето на вятъра или пък ужаса на океана, който поглъща корабите. Няма философия в остаряването, в оглупяването, в смъртта. Можем ли сега да намерим нявгашните култури? Къде са Египет, Сирия, Вавилон?

Новият живот изисква една философия на вечните ценности. Една философия, която да не повтаря съществуващите вече неща, защото всяка епоха, всяка раса и народ донасят и оставят по нещо ново, което по-рано не е съществувало. И бъдещите епохи, раси и народи ще донесат по нещо ново, но и то ще отmine, както са отминали и досегашните неща. Ще остане онази философия и изкуство, които имат отношение към вечните неща, към Божествения порядък на света.

Ако ние живеем само със старите форми на живота и ако не употребяваме никакво усилие да дирим нови пътища, ще заприличаме на застояло благо. Тези, които търсят новото, непременно се натъкват на противоречия, но те са, които прокарват новите пътеки на човешкия развой. Закон на живота е, че всички хора, отишли по-напред в развитието си, трябва да се справят с по-големи изпитания и по-големи трудности. Новото и хубавото в света не

идва от простите хора, които се излежават и само вегетират, а от тия, които страдат, пробивайки път в преплетените джунгли на живота.

Какво е искал да каже Христос с думите: „Доведете Ми го тук“? Той само простря ръката Си и без да каже нито дума, излекува болния. Христос следователно е и лекуващият Дух. Той е, Който ще ни изведе от хаоса на всяка привидна безизходност. Като казваме Христос, разбираме, че няма друга сила, освен Любовта, която може да ни помогне в трудните часове на живота. Щом опитаме всички пътища и напълно разочаровани потърсим Христовата любов, тогава Той ще каже: „Доведете Ми го тук.“

В живота няма нищо механично, случайно и безразборно. Всичко е направено така, че да образува пълна хармония. Само неправилният начин на живот нарушава тази хармония и затова главната задача на всеки ученик е да я възстанови. Ето защо старайте се чрез хармонични мисли, чувства и постъпки да организирате преди всичко духовния живот. Пейте и бъдете оптимисти! Музиката е храна за душата. Когато станете от сън, вземете правилен тон във вашето съзнание. Тогава всичко ще тръгне добре, защото с този правилен тон вие сте се обърнали вече към Христа и Любовта.

Колко е трудно да се убедят хората, че те самите са творци на своята съдба. Ако съзнанието на човека е пробудено и той живее в Божествената истина, той няма да се смуцава от нищо. Ние смятаме, че сме много културни, но нашата култура е култура на отричане. Знаят ли хората какъв е смисълът на създадения свят, в който живеят, какъв е смисълът на цялото Битие или поне какъв е смисълът на техния собствен живот? Знаят ли какво е Дух, душа, сърце и разум? Да отричат са гениални, но да отговорят на който и да е от тия въпроси, са немощни. Ако човек не познава и не е уведомен за нито един от проблемите на Битието, ще има ли някаква стойност неговото отричане? Какво отри-

ча този, който нищо не знае? Ние имаме нищожно малко знание дори за видимото. Знаем нещичко за Слънцето, Луната и планетите, но то е съвсем оскъдно знание. Толкова знаем дори и за нашата Земя. Щом като толкова бавно се разкриват тайните на света, още по-бавно се разкриват тайните за душата и Духа, за Истината и за Бога. Нашите твърдения по някои от тия въпроси малко се отличават от твърденията в невежото Средновековие. Но по много въпроси ние заменяме старото невежество с ново.

„Доведете го при Мен.“ – Това ще рече, че когато приближим до Любовта и до Светлината, неясното става ясно. Какво значат думите, които е казал Христос? Ние ги тълкуваме така: „Доведете го до Мен, до Моята ръка, която може да отваря съкровищницата на Небето.“ Всеки е заблуден и объркан в лабиринта на противоречията и измамите и той ще намери своя път. Светлината ще му го покаже, тъй като Любовта е светлина. Кой човек, като се е движил в мрак, не е намерил истинския път, щом е дошъл наблизо до източника на светлината? Доведете безверника на тая светлина и той ще се смути от своето неверие, защото да отричаш Бога, е все едно да отричаш майка си. Човек не вижда Любовта. Тя е невидима, но всеки е отраснал в нейните ръце, както детето отраства в ръцете на майка си. Тя го е отхранила, тя е осмислила живота му.

От гледището на това как възприемат Истината има три вида човеци. Първата категория лесно приема всичко, но и лесно го отрича. Втората всичко отрича, а третата категория са хората, които първо обмислят и като се убедят в истинността на това, което са чули, приемат го и го утвърждават в себе си. На тия последните единствено може да се разчита. Тъкмо тези хора като приемат нещо, то е наистина прието, тъй като е преминало през техния разум, през сърцето им, станало е убеждение и част от техния собствен живот. Такива хора единствено виждат нещата в истинската им величина и стойност. Те не гледат

бълхата под микроскоп и когато в гората нещо прошуми, не бързат да кажат, че това е мечка.

„Доведете Ми го тук.“ С тия думи Христос е искал да каже на учениците каква трябва да бъде вярата на човека – дълбока, смислена, утвърдена, превърната в дела. „С Моята вяра в Отца ще излекувам детето.“ Така е мислил Христос. Той е искал да каже и това, че вярващите не са фантасти, а творци на реални дела. Ако вярваш в Бога и живееш в непрестанен страх, твоята вяра е слаба и тя не ти помага. Възстановете авторитета на своята вяра, като я превърнете в дело.

Мнозина от вас се заблуждават в себе си. Те мерят себе си по това, което представляват, когато са между хората. Не, всеки човек е това, което е, когато е сам. Огледайте се тогава. Само тогава ще видите както своята немощ, така и своята сила. Вие се страхувате да сте сами и затова търсите хората. Да търсиш хората е добро, но само тогава, когато между вас и тях има хармония и когато вие ще им помагате.

Живейте добре на Земята, за да живеете добре на Небето. Небето и Земята са едно в друго. Не се самоизмамвайте. Не казвайте, че сте били велик философ, велик поет в миналото, щом сега не можете да напишете едно изречение. Не може да си бил нещо голямо и от него да не е останало нито помен.

Хората не са еднакви. Ако разгледате устройството на мозъка им, ще видите, че той не е еднакъв. Пирамидалните клетки и сивото вещество при различните хора са различно организирани. Материалистите считат, че това е причината за разликата в проявите на отделните човеци, но ние считаме, че разумната мисъл и духовните склонности у човека организират това вещество. Задачата на науката и религията от древността до днес е да научат хората да живеят не както им хрумне, а по законите и изискванията на Разумната Природа. Всяка мисъл, всяко чувство

и постъпка оставят върху лицето на човека своята следа, своя отпечатък. Който разбира тези отпечатъци, той знае да чете по лицето като по написана книга. И за да не се насят отрицателни и дисхармонични знаци върху лицето ви, помъчете се да оставате устойчиви на вашите разбирания и тогава, когато животът ви предлага най-неочаквани изненади. Може вашият кораб да се люлее във вълните на бурята, но той трябва невъзмутимо да преодолява всичко и да стигне до спасителния пристан. И при най-големите страдания убежденията ви да станат непоклатими, а врата ви в Бога да е като непоклатима канара. Едно от най-свещените неща, които трябва да научите, това е безкористието и чистотата. Обичай, без да пожелаваш, давай, без да искаш нещо за себе си.

Питат ме: „Могат ли двама души да живеят в добри отношения, ако едновременно обичат и желаят едно и също нещо?“ Отговарям: „Могат, когато единият се отрече в полза на другия.“

„Доведете Ми го тука“ – каза Христос за болното момче. Доведете го, за да видите силата на истинската вяра в Бога. Доведете го, за да се убедите в силата на чистотата, на безкористието и на Истината. Доведете го да ви покаже, че това, което е невъзможно за човеците, е възможно за Бога.

И вие, ученици, стремете се да помогнете на ония, които Бог е пратил при вас. Вие нямате Христовата сила, но и с тая, която имате, помагайте за Слава Божия. Направи това, докато си тук, на Земята: най-хубавото, което можеш. Ако си поет, направи най-хубавото стихотворение; ако си музикант – най-хубавата си композиция; ако си архитект, изработи най-хубавия проект. Прави всичко за Слава Божия. Прави го от любов към хубавото, прави го, за да помагаш на развитието и да увеличаваш с нещо радостта и хармонията в света.

Човек се ражда на Земята, за да направи най-хубавото. В това училище на живота всеки трябва да остави един, макар и много малък плод. Думите на Христа „Доведете Ми го тука“ могат да се преведат така: „Доведете Ми младото поколение и го научете не какво да не прави, а какво да прави.“ Не само в забраната седи методът на доброто възпитание, а в поощряване на благородни и положителни дела.

Научете младите да бъдат щедри, самоотвержени, чисти и любящи. Не им пречете да се радват на живота и на хубавите неща. Дайте на младото поколение всички доказателства, че Бог е Любов и че Той живее навсякъде, че Той е създал този чудесен свят, че не Бог, а ние сме причината за лошата си съдба. Научете ги да вярват, че всичко може да се поправи, че всичко може да стане чудесно, велико и красиво.

Научете младите хора, че законът на живота не е смърт, а възкресение.

Това значат думите „Доведете Ми го тука.“

НА ВИДЕЛО

*Което ви говоря в тъмнината,
кажете го на видело.*

Матей 10:27

Говорът е метод и средство, с което си служат разумните същества. Не всичко, което се казва, е говор. Може да говори само оня, който живее във виделината. Без виделина изреченото е само шум, бучене, тракане, свистене и стенание. Знанието няма смисъл без виделина, нито пък е нужен говор без виделина. За какво ти е да носиш знание, което не може да ти послужи в някой труден час от твоя живот? За какво ти е знанието, което не може да ти помогне да се освободиш от разбойниците, които са те нападнали? Има една разумна дума, която ще направи дори злодейците да не ти причинят никакво зло. Това ще рече: каквото си научил в тайната си стаичка, изнеси го на видело.

Умният човек е всякога за предпочитане пред глупавия, защото умният при всички условия ще ти каже нещо добро и полезно. Глупавият не може да се произнесе върху даден проблем от живота, както тоя, който не разбира от музика, не може да се произнесе за достойнствата на дадено музикално произведение. Какво може да каже глупавият на видело, щом като не е изработил нищо в съкровищницата си?

Когато мъдрият ти каже: „Гърси Господа в себе си“, той изважда на видело пред твоята мисъл една Истина, която е живяла дълго време у него като една реалност. Хората много лесно се познават: видиш ли човек да отрича Бога, първото нещо, което трябва да помислиш, е че той е беден и глупав, че няма нищо в себе си и няма какво да

извади наяве от пустошта на своя живот. Ще знаете, че всички ония, които отричат Бога, Го нямат в себе си.

Ако говориш и ги питаш дали си прав, знай, че ти не си уверен в себе си. Оня, който истински знае нещо, той е уверен в това, което твърди; и всички ония пък, които заблуждават другите, са заблудили най-напред себе си.

Носите ли в своето съзнание някакво, макар и малко заблуждение, ще знаете, че то е като семенцето на пеперудата, което ще стане червей, а червеят, знаете, разяжда плода. Щом вярваш в Бога, не трябва да допускаш никакво съмнение, тъй като съмнението ще се превърне в червей, който ще разяде плода. Такава вяра е слаба, защото истинската вяра трябва да има силата да те извади от всички кризи и мъчнотии в тоя живот. Знаете ли кога се явяват кризите? Те са вътрешни процеси у човека, които могат да се разрешат, като се мине от Стария в Новия Завет. Но минаването не става на думи, но на дело. Да минеш от Стария в Новия Завет, ще рече да се простиш със старите възгледи и да заживееш с освежаващата сила на Любовта. Между старото и новото може да има само допирни точки, но не и връзка. Това е причината, че старите философски школи и старите философски възгледи са в противоречие с новите.

У хората се среща един странен консерватизъм. Те искат всичко да бъде така, както е било. Това не е възможно, защото и в Природата, и в живота на хората има разнообразие. Не е необходимо ябълката и крушата да си приличат. Така и възгледите дори за основните неща не си приличат.

Не са малко и тези, които се поддават на заблуждението, че знаят всичко. Колко са те далече от Истината! Единственото нещо, което знаете, е оня музикален инструмент, на който можете да свирите. А у човека този инструмент е неговото сърце. Не позволявайте никои друг да свири върху тая цигулка. Пазете сърцето си за Господа. Най-до-

брите мелодии, които Той ще остави в него, ще извадите на видно, за да осмислите живота на другите.

На всеки човек е дадена задача да се справи с материята, от която е направен. Всеки трябва да придобие изкуството да организира и да съгласува дейността дори на клетките в своя организъм, а това е възможно, ако човек живее винаги в Бога – сиреч в Любовта. Апостол Павел казва: „Движа се, живея и съществувам в Бога.“

Някои ученици на Божествената наука мислят, че духовният живот е занимание с отвлечени неща. Напротив, тъкмо духовният живот се занимава с истинската реалност. Кажете ли някой, че е голям музикант или виртуоз, ние веднага му даваме една цигулка и му казваме: „Свири!“ Не може ли да свири, за нас нямат никакво значение както теоретическите му познания, така и неговото твърдение, че е голям музикант. Ако Истината само се говори и не се прилага, нищо не се върши. Животът на Земята е опитно поле и тая Земя има голямо значение за развитието на душата. Всичко се научава тук. Само невежите хора задават въпрос: „Защо влакът минава по тоя път, а не по друг?“ Железопътната линия е направена от вещи лица, а не от невежи. Невежият не знае съображенията на знаещия. По този начин и хората питат защо светът е направен така. Те не знаят, че този свят е построен от една висша интелигентност.

И накрая друго съществено нещо: хората очакват светът да се подобри и тогава да почнат да работят за своето развитие. Това е заблуждение, защото и злото, и доброто са у човека. Лош ли е човекът, той ще бъде и лош господар, и лош слуга. Ще знаете, че каквото и положение да заемате, вие ще проявите своята природа и своите склонности. Човек непременно ще изяви наяве своята същина. Щом е така, гледайте да проявите доброто начало у себе си. Огледайте в себе си положителното и го извадете на видно. Казвайте на всекиго съответно с неговото положение

онова, което ще го насърчи и повдигне. Както Господ ви помага, като ви приказва понякога чрез вашите щастливи хрумвания, така и вие утешавайте и помагайте на вашите близки. Всичко ще се превърне за добро, щом вярвате и обичате Великото Начало на живота.

Не бъдете припряни и не бързайте. В бързането можете да сгрешите.

Свържете се с Любовта, с Мъдростта и с Истината. Тогава ще извадите на видело даровете на душата си, дадени ви от вашия Отец.

Кажете го „на видело“ – е казал Христос.

ДВЕТЕ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ

*Виж, Господи, защото съм в утеснение.
Скърбите на сърцето ми се умножиха.
Ако премина сред утеснение, Ти ще ме
оживиш.*

Земята е място, където често ни навестяват скърби. Няма човек, който да не е преминал през скръб и „утеснение“. И не само отделният човек. Настъпва време, когато цели народи, а понякога и целият свят, се намират в такова утеснение. В такива дни човеците са склонни да дирят своята утеха по най-различни пътища, като забравят, че пътят за утехата е само един.

Ние живеем във великото единство на живота, но понякога личното ни съществуване не е в съгласие с ритъма на всемирния Дух на Любовта. От това именно следват страданията и скръбта. Оттам, пак от тоя извор, ще намерим и утехата, защото всяка друга утеха, освен тази, която можем да получим от Бога, е измама.

„Той наистина взе върху Себе Си болестите ни и със скръбта ни се натовари.“ Така се казва в Свещената книга. А хората не знаят, че Господ взе нашата скръб само за да познаем Любовта Му.

Казано е, че Бог е Любов. Само Любовта и никой друг не може да вземе скръбта и страданията на човека.

Има известна аналогия между явленията във физическия свят и тези в духовния. Във физическия свят силата се мери със силомер, а в духовния свят силата на човека се мери чрез страданията. И там има скала, по която се отчита издръжливостта. И колкото повече човек понася безропотно своите страдания, толкова е по-голяма неговата духовна мощ.

Господ малко се занимава с тия, на които винаги им е добре. Той се занимава с другите, на които отчита силата по степента на техните страдания. Дори Христос беше поставен на тази величествена и Божествена мярка. Никой от великите небесни пратеници не издържа така бляскаво своя изпит и не изпълни Божията повеля така, както Христос. Затова Той е Син Божий. Затова единствен Той може да рече: „Аз и Отец едно сме.“ Някои ученици на Божественото учение питат кой е пътят към съвършенството, по който се достигат върховете на Духа. Отговорът е един: ученикът да мълчи, когато Учителя говори. Това ще рече, че когато се изявяват Божията Любов и Мъдрост и когато засияе Божията Истина, ученикът трябва да приеме тия велики дарове и да мълчи. Както се казва в Писанието: „Млъкнете и разумеете, че Аз съм Бог.“ Това не значи никакво безправие. Това мълчание не е мълчанието на робството. Това значи съвсем друго: когато ние млъкнем, когато се уталожат и изчезнат всички наши желаниа, унаследени от дългото и мрачно време на духовно невежество, тогава Любовта ще уреди всички работи. Ако Господ не беше Любов, можехме да говорим. Но щом Той е Любов – ще мълчим. Така мълчи и житният клас, когато небесната светлина напълва зърната му с живот.

И тъй, всяко утешение идва от Любовта. Никой никого не е утешил без любов. Каквото и да се приказва – това е самата истина. Ние трябва за възхвалим тази велика Любов, която се притичва на помощ в трудни дни и часове. И ако някой твой приятел в тия трудни часове се яви при тебе и ти донесе утеха, знай, че той те обича, а любовта, която има към тебе, е Божията Любов. Следователно утехата идва пак от Него. Избърше ли някой твоята сълиза, знай, че ръката, която те докосва, е ръката на нашия небесен Отец – ръката на Великата Любов.

А коя е причината, че ние имаме често нужда от утеха? – Това произлиза от нашите грешки, от несъгласувания

ни живот с Великата Разумност. Затова аз препоръчвам разумно, чисто и безкористно отношение към всички същества, с които идвате в досег. За да стане по-ясна моята мисъл, чуйте този пример: ако една млада мома на двадесет години се облече и нагизди много хубаво, за кого прави това? Има три положения: за себе си, за окръжаващите я или пък за своя възлюбен. Ако ние живеем в разумна и свята обхода, за кого правим това? Или за себе си, или за окръжаващите ни, или за Господа. И трите положения са важни, но откъде трябва да почне ученикът? Нека всеки реши за себе си този въпрос.

Вие често се заблуждавате, като мислите, че сте господари на всички по-нисши твари. Вие не знаете обаче, че вашето отношение към тях определя и отношението на Висшето към нас. Понякога проявявате незачитане, а дори жестокост към тая природна духовна същност, вложена във всяка жива твар. Казвате: „Това е малка животинка. Тя не може да мисли, както аз мисля.“ Добре, но вие можете ли да мислите, както Господ мисли? Идвало ли ви е наум, че вашето положение пред Бога е такова, каквото е положението на тази животинка пред вас? Вие се утешавате, че сте в развитието. Но нали и тази животинка е в развитието? Например когато вие станете ангел, и това малко живо същество ще стане човек. И тъй, не подценявайте по-нисшето от вас. Вие не знаете при това какви дарби имат животните и каква неподозирана интуиция имат.

На второ място, научете следното: когато сте дошли на този свят, вие сте очаквали да ви посрещнат тържествено, както се посреща един принц. Не се заблуждавайте. Хората посрещат тъй, както морето посреща новия красив кораб, който е стоял горд и самоуверен в корабостроителницата. Пуснат ли го във водата, вълните почват да го люлеят на всички страни, и при това най-безцеремонно. Мислите ли, че ще се издаде заповед да утихне океанът, защото са пуснали нов кораб? Няма такова нещо. Напротив, ще се

издаде заповед: „Буря! Да се пуснат всички ветрове, да се разлюлеят водите, за да видим как ще реагира този горд новак в морето.“ На сушата корабът тежи хиляди тона, а във водата се мята като треска. Но въпреки това, въпреки люлеенето, въпреки че се тресе от бурята, корабът не се разправя с вълните, разцепва ги и върви напред. Така и вие, когато срещнете вълнението на живота, не се обезсърчавайте, а вървете непоколебимо напред. Вие имате една цел, която никога не изпускате от вашето внимание. Това е пристанището на живота ви – Божията Любов. Океанът, в който се намирате, трябва да се премине. Влязъл ли си веднъж в кораба, ще преминеш през океана, през бурите и през стихииите. Това, което смятате, че е беда, то са овациите на живота, който ви поздравява и ви приема като пътник. Нека се отпуснат умът и сърцето ви, защото ще знаете, че извън Бога, Който е устроил всичко разумно, няма сила, която може да потопи кораба. Няма сила в света, която може да ни лиши от Любовта на Бога.

На трето място, има и едно друго положение, върху което искам да обърна вашето внимание: когато изгрее Слънцето, то носи благословение за света. Всичкото благо, всичките богатства и енергии идат от него. Слънцето извършва на Земята два главни процеса: сухите дървета прави още по-сухи, а дърветата, които растат, възрастват повече, защото то им дава сила, прави ги сочни и внася у тях мекота. Слънцето изсушава онези дървета, които не искат да растат, които отказват да работят и са се отделили от корените и източниците на живота. Има хора, които приличат на тези сухи дървета. Те са самонадеяни и стърчат като празни класове. Те казват, че не искат да се огъват, без да знаят какво е това огъване. Живите клони се огъват от вятъра и бурята, но те не се откъсват от стъблото. И вие можете да се огъвате от бурите на живота, но не се отделяйте от Божественото дърво. Бурите, безпокойствата са неминуеми ваши спътници.

Онзи, който е тръгнал в Божествения път на развитието, не може да има други мисли, чувства и желания, освен тия на Господа. За да имаме други желания и друга воля, освен тая, която ни съединява с Бога, причината седи в това, че сме забравили деня, когато излязохме от Неговото лоно и когато ангелите ни изпратиха на тази Земя. Мнозина от вас сега ходят с изтрити мундири и изподупчени шинели като войниците на разнебитена армия. Кой друг освен Бог ще ни приеме и коя друга сила, освен Неговата любов, ще ни утеши?

Всеки човек може да турне на новата сграда, която Бог е почнал, поне един камък. Един ден ще кажете: „И аз сложих в тази сграда един камък с любов.“ Тогава ти ще имаш дял във великото дело на Бога. Може да си страдал, може да си живял в лишения или да си бил недоволен от хиляди неща, но ако си сложил един камък в сградата на новия свят, който Бог гради, животът ти ще се осмисли.

Вие казвате: „Да видим дали ще бъде така.“ Казвате това, защото живеете в неверие, в незнание, тъй като в тая фаза на своето развитие вие отчасти виждате, отчасти знаете, отчасти разбирате, отчасти чувствате. За да станат истините достойни на хората, те трябва да се преведат на обикновен език, да се преразкажат в образи, които са познати и достъпни.

Радостта, която иде от невидимия свят, е от друго естество, от непознат за вас порядък. Но за да ви станат нещата ясни, трябва да се разкажат с познати образи. Когато един кредитор ви опрости вашия дълг, вие се радвате по един начин; когато сте гладни, мокри и измръзнали и някой приятел ви приеме у дома, стопли ви и ви нахрани, ще изпитате друг вид радост. Ако сте намислили да постъпите в някаква академия и сте спечелили конкурса, радостта е от съвсем друга категория. Ето, вие разбирате тия неща, защото ви са познати. И ако на Земята може да се изпитат такива радости поради това, че се намират

добродетелни люде, които са готови да ви се притекат на помощ, колко повече ще сторят това съществата от невидимия свят – светлите души – белите братя, на които единствената радост е да правят добро? Вие разбирате доброто, познавате и радостта от доброто, което са ви направили, но още не познавате ония същества, от които, без да знаете, много пъти сте получавали помощ.

Вие се молите, но не знаете, че молитвата не почива на никой закон, а на благодат, която идва от Любовта. Тоя, на когото се молите, не е задължен да ви помогне, защото няма закон за помощ и добрина. Ако някой отговори на вашата молба или молитва, това се дължи на отзивчивостта, която е любов. Ако искате да си съставите понятие за белите братя, трябва във вашия ум да изпъкне образът на Христа, макар че вие не знаете истинския Му образ. Ние, хората, знаем само оная страна на Неговата велика същност, която е свързана с Неговите страдания. Ние още не сме видели Христа в Неговото могъщество.

Ето една Истина. Тя се изказва в следните две свещени положения: първото е *ДА ДОЙДЕ БОГ ЧРЕЗ ДУХА СИ И ДА ЖИВЕЕ В НАС*. Това е първото свещено положение, което ще произведе разширение и освобождение на нашата душа. Това е истинското освобождение, защото когато Бог дойде и живее във вас, вие ще усетите такава пълнота, която не сте усещали никога в живота. Живее ли Бог във вас, вие се превръщате в такъв огън, в който се стопяват всички скърби и страдания на Земята. Вие ще чувствате такава мощ, каквато никога не сте изпитвали. Това не е само символ, но реална истина. Само тогава вие ще познаете що е мир и радост.

Но това положение е само едната страна на свещената Истина. Второто положение е, че *И НИЕ ТРЯБВА ДА ЖИВЕЕМ В БОГА*. Засега ние сме още извън Него. Христос казва: „Отец живее в Мене и Аз живея в Отца.“ Да разясним това второ положение. То е придобиване на ново със-

тояние, при което се изпълвате с Неговата любов, Неговата сила и пълнота, Неговото знание и Неговата мъдрост. Имате ли осъществени във вас тези две състояния, тогава между Бога и човешката душа има единство. Тогава няма да имате никакво желание за друг живот, освен за живота в Неговата пълнота. Апостол Павел казва: „Няма сила в света, която може да ни отдели от любовта на Бога и Христа.“

Когато живеем в Бога, всичките ни работи на Земята, в каквото и положение да се намираме, ще бъдат уредени. С нас ще се случват такива неща, които не сме очаквали. Малкото ще стане много. То така ще се благослови, че ще свърши многократно повече работа от многото. Забелязали ли сте, че има понякога хляб, който и да не е много голям, е достатъчен, за да се нахранят неколцина. Има понякога случаи, когато в ръката ви попадне монета, с която ще купите много повече и много по-потребни неща, отколкото с други монети, повече на брой, но не благословени. Какво ли не става с човека, който живее в Бога!

Като имате предвид всичко това, старайте се да се движите по тия две свещени пътеки. Тогава между вас ще се въдвори вътрешна връзка, която е истинската любов. Не мислете, че някой може да живее истински духовен живот вън от тези две свещени състояния. Няма нито един светия, нито един посветен или учител, който да живее, както си иска. Великите посветени, когато станат сутрин, питат: „Господи, какво трябва да направя днес за Тебе?“ И когато Бог ги прати на работа, те са готови да направят всичко, каквото им каже Той. Щом те са готови да сторят това, идва и второто положение – и Господ прави всичко за тях. И сега, когато съм ви събрал да ви говоря, аз правя това, защото Господ го иска. Не говоря нищо повече от това, което иска Той. И това, което ще стане на утрешния ден, и то е определено от Него. Дали вие вярвате, или не, това остава за вас. Ако Господ живееше във вас, животът

ви щеше да бъде красив, величествен. Ако можехте да слушате всяка сутрин Неговия глас, тогава вашите дни щяха да бъдат най-смислените дни, изпълнени с велико съдържание. Вие щяхте да вършите неща, които щяха да направят живота ви необикновено красив. И не само вие, но всички около вас щяха да бъдат доволни, защото присъствието ви, вашите мисли, чувства и дела, щяха да носят в себе си благословение. Отношението ви към хората щеше да бъде наситено с ведра мисъл, чистота и любов. Това, което ви казвам, е абсолютна Истина. Ако вие живеете в Бога и ако някой човек дойде при вас да ви поиска някаква услуга, вие щяхте да познаете веднага дали го праща Господ, или не. Щом Бог го е пратил, всичко, което той иска, е вече станало.

Понякога ние сме неделикатни, груби в своята обхода. Това произлиза от туй, че материята, от която сме устроени, е още първична, непрефинена. Не може един така устроен човек да бъде изискан и деликатен. Друг път искаме да кажем нещо добро, но езикът ни се подхлъзва и не можем да намерим подходящата дума. Нараняваме, а после се разкайваме. Ако Бог живееше у нас и ние живеехме в Бога, и словото ни щеше да бъде Божествено.

Както виждате, всичко се свежда до това – Господ да живее във вас и вие в Него. И досега сте живели в Бога, защото нищо не е било извън Него, но сте живели така, както е живяло детето в утробата на майка си, както скъпоценните камъни са живели милиони години, заровени в недрата на земята. Това е бил несъзнателен живот. Както скъпоценният камък е бил изкопан от недрата на земята, за да блести той и да радва окоето, като разлага светлината на нейните съставни цветове, така и ангелите влизат в гъстата материя на живота и ни изкопават. Това нещо ние наричаме пробуждане на съзнанието.

Няма по-висока длъжност и по-голямо звание от това, да станете съработници на Господа – Негови малки

помощници в изграждането на новия свят. Ще дойде такъв свят – една Нова култура, и хората ще я посрещнат с радост. Когато вие очаквате някой любим човек, например вашата майка, и научите деня и часа на нейното пристигане, вие няма да стоите вътре и да чакате да влезне тя във вашия дом, а ще излезнете да я посрещнете. Така и ние ще напуснем тези тела и ще посрещнем братята от другите светове – ще посрещнем Новата култура, както бихме посрещнали майка си. Апостол Павел казва: „Няма да умрем, но ще се изменим.“

И тъй, вълоръжете се с вярата, че Господ живее в нас. Учениците на Христа знаеха добре каква цена има вярата и затова казваха: „Господи, придай ни вяра!“ А какво отговори Христос? „Ако думите Ми пребъдат във вас, и вие ще пребъдете в Мен, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Следователно, ако искате да придобиете вяра, трябва Бог да живее във вас и вие – в Бога.

Много хора желаят да видят чудеса. Чудесата обаче стават в самия човек чрез неговата вяра. Когато обезвереният придобие вяра, тогава всичко, което дотогава е считал за невероятно, става вероятно и постижимо.

Ако вникнете във великия смисъл на двете свещени положения, ще ви се открие тайната на оная вяра, която е всемогъща и която може всичко. Има много примери, които показват, че когато човек има вяра, може да постигне много от това, което привидно е непостижимо. Когато на някой недъгав и болен човек Духът Божий или неговият Учител му каже: „Стани и тръгни“, той тутакси трябва да направи това, без да се колебае. И да пълзи, той трябва да послуша тази повеля на висшите същества, защото този, който казва тия думи, добре знае кое е възможно и кое е невъзможно. Когато учителят, в когото вярваш, ти каже нещо, ти трябва да знаеш, че Господ ти го казва. А не послушаме ли Господа, винаги страдаме. Ето защо не

се колебайте, когато Бог каже Своята дума. По-добре е да пъплите и да изпълните Божията воля, отколкото енергично да вървите към греха. Човек именно затова е дошъл на Земята, за да изпълни Волята на Бога. Няма по-възвишено, по-свято нещо от това – да изпълниш Божията воля. С това ние ще се отблагодарим на нашия Отец, че от хиляди години Той се е грижил за нас, дал ни е свобода и винаги е следил нашия живот с благост, която благост е надхвърлила нашите заслуги.

Достигнем ли до това положение, тогава към нас ще се приближат висши същества и ще ни покажат величието на световите, които Господ е създал. За да се приближи този час, ние трябва всяка сутрин, като станем от леглото, да кажем: „Господи, какво мога да направя днес заради Теб?“ Само като мислиш какво можеш да направиш за Господа и като го направиш, само така можеш да се наречеш свободен.

Когато Господ живее в нас и ние в Него, връзката между всички хора по Земята ще стане връзка на Любовта. И както сърцето на човека бие и праща кръв по цялото тяло, така и Божественото сърце праща живот навсякъде, защото Любовта свързва не само хората помежду им, но тя ни свързва и с Небето. Кръвта на това сърце е Божият Дух, който ще ни направи живи в Господа.

Със светлина в ума, с живот в сърцето и с любов в душата към всички същества, ще станем годни да приготвим място у нас, където ще живее Бог. Нашата мисъл тогава ще бъде озарена с Божествена светлина, животът ни ще бъде частица от Божествения живот и любовта ни ще бъде такава, каквата е Любовта на Бога.

Живеем ли в Бога и Бог живее ли в нас, животът ще разкрие своите тайни. Безсмислието ще изчезне и ние ще кажем, че всяко нещо има смисъл, задача и цел. Тогава ще разберем, че съществуват над нас и други йерархии, че съществуват ангели, които ние ще разберем по нов

начин, а не по детински и наивно. Ще проумеем, че *ангел* ще рече служител, какъвто служител може да стане всеки, щом светлината влезе в неговия ум, животът – в сърцето му, и Любовта – в душата му.

И ако ви питат как може да се дойде до онова място, откъдето всичко е ясно и разбрано, ако ви питат има ли смисъл човешкият живот и защо сме дошли на тази Земя, вие ще кажете, че за да се дойде до това място, Бог трябва да живее в човека и човек да живее в Бога.

И тъй, всичко се свежда до Любовта. Тя е най-силната връзка, която можем да направим на този и на онзи свят. Свържем ли този възел, никой не може да го развърже.

Да живее Господ в нас и ние да живеем в Бога – това са двете възвишени и свещени положения в живота – най-величественият триумф на Любовта.

НА ОТВОРЕНО И НА ЗАТВОРЕНО

Човек може да се роди на този свят като българин, като французин, англичанин, русин или американец. Това е съдба – кармически разпоредби, но то не съставлява смисъла на живота. Първите хора не бяха нито българи, нито французи, нито руснаци, нито американци. Това разделение е станало много по-късно по редица причини, продиктувани от по-новите обстоятелства на развиващия се живот. Индивидите, семействата, обществата и народите играят роля в живота, която роля е много по-различна от тази, която учените им приписват.

Господ най-напред създаде двама души. Какво стана после? Как се създадоха народите, как се разделиха на групи, това може да разрешат тия, които могат да вникнат в тайните на Живота. За нас, от наше гледище, от становището на Божественото учение, е важно не толкова това, колкото истината, че всеки дошъл на Земята човек трябва да научи, и при това точно и безгрешно, своето предназначение и да го изпълни.

Първото нещо, което се изисква от него, е да определи отношенията си към Бога. И Слънцето, и Земята, и всички твари по нея имат свое предназначение. Между тях на човека е определено да живее по Бога. Не е достатъчно при това едно повърхностно и голо верую, нито едно формално спазване на някакви правила и закони от страх. Първият закон на живота е Любовта, тъй като и самият живот е произлязъл от нея. Любовта изисква човек да не отминава с равнодушие малките твари, нито да им причинява страдание. Това на пръв поглед изглежда преувеличено, но трябва да се знае, че всяка твар, колкото и малка и незначителна да е, има свое място и човек не трябва да пречи на нейното развитие.

Човекът, на чийто живот се спираме по-обстойно, е същество, което притежава безброй желания. Някои от тях са осъществими сега, а други – след векове и хилядолетия. Забележително е това, че колкото повече се осъществяват желанията му, толкова се раждат по-нови. И ако човек би имал власт да заповядва и на Природата и дори да стане господар на стихииите и на всичките богатства, които има Земята, той пак ще поиска нова власт и нови неща. Изкуството на живота, мъдростта на човешкия дух се състои в това – да дисциплинира желанията си така, че да бъде благодарен и за най-малките придобивки. Хората не знаят истината, че малкото носи повече радост от голямото. Всичко зависи от нашата вътрешна нагласа. Един американски милиардер в разговор със свои приятели казал следните думи: „Трите долара, които спечелих най-напред със своя труд, ми донесоха много повече радост, отколкото милионите, които се втичат в моята каса, без дори да ги усетя и без моето съзнание и труд да вземат участие в припечелването им.“ Ето защо денят, в който придобиете частица от Божията радост, денят, в който ще можете да дишате чистия въздух и да имате мир, са най-скъпото нещо на тази Земя. Малцина знаят, че това е най-големият дар, който можем да придобием.

Ние живеем с радостите, дадени от нашия Създател. За тях ние дори не се сещаме да благодарим. Но ще кажат някои, че на света има и страдания и че те са повече от радостите. Може да е така на тази Земя, но ние трябва да знаем, че автори на страданията сме самите ние. Те са резултат на употребена по своеобразен начин наша свободна воля. Кой човек е бил подканен да заплати за светлината и за всички блага, които получава от Слънцето? И не само това. Колко неща възприемаме ние, за които от нас не се иска нищо друго, освен с любов да служим на Бога? Та нали и това е смисълът на нашия живот?

Повечето от хората са скъперници – скрили своето богатство дълбоко, без никой да се ползва от него. В света има и много подземни води, които, за да се появят и да напоят жадната земя, трябва да станат цели катаклизми. Така и Господ разрушава пластовете над ония хора, които носят нещо Божествено в себе си, но го държат скрито дълбоко в недрата на своя живот.

Човешкият живот не е създаден по каприз и безцелно. Някога в далечното минало човекът е излязъл от Бога и в друго далечно бъдеще той пак ще се върне при Него. Във величествения момент, след като сме изминали дългия изморителен път на нашето развитие, ще разберем смисъла на всичко, което сме преживели. Няма думи, с които може да се опише колко е велик моментът на това пробуждане. Затова не съжалявайте, че сте се родили и че сте включени във веригата на живота. Не съжалявайте, че сте бедни, защото не сте познали богатството, което носите в себе си. „Как ще си беден – бих казал на всекиго, – щом имаш две очи, които струват повече от всички милиони? Би ли дал очите си за богатството на целия свят? А какво неопценено богатство е самият живот! Би ли заменил с някого за злато и за скъпоценни камъни одарената ти някога радост? Би ли дал срещу каквото и да е богатство ония кратки минути, когато душата ти се изпълва с хармонията на Всемира? Това са минутите, когато Бог, Който живее в тебе, изразява Своето присъствие.“ Не се отделяйте от Него. Вие знаете какво става с оня клон, който се отделя от дървото. Разберете, че няма друго щастие и друго благо, освен това – да живеем в Бога. Само тия, които са осъществили това, могат да свидетелстват за това. Ако всички хора живееха в Бога, на Земята нямаше да има гладни години, нито бедствия. Всички злини на този свят произлизат от нарушението на великия закон на Любовта. Бъдете в съгласие с тази любов – с пулса на живота, и всичко във вас ще бъде в ред.

Ученикът трябва да си дава често равносметка дали е в съгласие с разумния ритъм, който Бог е вложил в живота. Всяка вечер, преди да заспи, той трябва да знае дали през изминалия ден е бил в хармония с Божествения живот. Щом стане сутрин, той трябва да нагласи живота си в хармония с него. Ако прави така, тоя ученик ще забележи промяната, която ще настъпи. Мъчнотиите му няма да изчезнат, но той ще ги разрешава съзнателно и с по-голяма лекота. Мъчнотиите той ще счита като упражнение, предназначено да подтикват неговото растение.

Когато ученикът реши да говори истината, той трябва да говори без колебание и смело. Той трябва да бъде убеден в това, което приказва. Някои от тръгналите в духовния път се стремят да намерят най-лесната пътека. Аз ви казвам: в света няма лесен път. Ако изберете най-мъчния път, вие всъщност сте избрали най-лесния. Изберете ли най-лесния, ще знаете, че сте избрали най-мъчния. На пръв поглед това изглежда като противоречие, но много примери в живота ни убеждават в тази истина. Проследете пътя на оня, който е избрал лесния път. Ще видите как бездруго той става мъчен. По лесните пътища се явяват препятствия, тъй като нищо в света не се постига без усилие. Ако на младини те е мързяло да работиш и си вървял по лесния път, непременно твоят път един ден ще стане труден. И обратно, трудният път на младини улеснява живота в по-напредналите години.

Не може човешкият живот да протече съвсем без противоречия, без страдания и без болести. Нашата съвременност, освен че се отравя от неправилния начин на живот, но не знае и как да си помогне. Лекарства ще станат храната, светлината и въздухът. Лекарство ще бъде обмяната с добрите хора. Мнозина може би няма да повярват, но ние твърдим, че един добър човек е едно лекарство. Добрият човек, светлият човек, оня, който живее в Бога, ще те излекува, дори без да подозираш. Човекът, който ще те

посети, ако живее във великата Божествена хармония, ще внесе хармония и у тебе. Това е най-доброто лекарство, тъй като любящият човек може да направи всичко. Много пъти вие сте получавали помощ и сте излизали от тежки опасни положения благодарение на невидимата помощ, която сте получили от добри, светли и чисти души. Тяхната любов, техните насърчителни мисли, тяхната молитва и добронамереността им към вас е спасила вашия живот. И тъкмо затова Небето ви е изпратило на тази Земя – да станете такива светли същества и помощници на виделината. Никой не може да се нарече ученик, ако не върши тази свещена работа мълчаливо, безкористно и честно. Много от хората, които срещаме в живота си, са пратени за това, но те са забравили своята мисия и са станали нещо съвсем друго от това, за което са дошли.

Пусти безсмислен човешкият живот, ако не е изпълнен със служене на една велика идея. И колкото тази идея е по-възвишена, толкова животът е по-осмислен. А най-великата от всички идеи е да служиш на Бога и да станеш съучастник в изпълнението на Неговия план. Ученикът трябва да живее непрестанно с чувство на благодарност към Оня, Който го е извадил от небитието, направил го е наследник на Неговото царство заедно с Христа. Да бъде благодарен и на всичко в Живата Природа, което му дава блага. И най-последно да бъде благодарен, че може да помага на страдащите и да посочва пътя на всеки, който иска да ходи във виделина.

„На закрито и открито. На затворено и отворено.“ Така е озаглавена тази беседа и нека да разясним смисъла на това заглавие: когато правиш добро, скрий го! Нека то остане закрито, затворено. Когато правиш зло, открий го. Нека е на отворено, за да го виждат всички. Правиш ли добро, нека само Господ да го знае. Но извършиш ли зло, нека хората го знаят. По този начин ще се изправиш. Лошото в живота ти да бъде открито за хората, а доброто в

живота ти да е открито за Бога. Днес хората правят обратното: крият злото и изтъкват доброто.

Човеците са свободни да казват, каквото искат за нас. От свое гледище те са прави. Нека го кажат на открито. Това да не ви интересува. Важното е на закрито какво ще каже Бог за нас. Тогава хората ще говорят едно, а Господ ще знае друго. Когато хората говорят лошо за нас, нека се вслушаме в думите им. Нека не се смущаваме и да проверим дали в казаното няма нещо вярно. Ако те са прави в нещо, ако ни посочват някоя грешка, която не можем да отречем, тогава трябва да сме им благодарни, че са ни я показали, и да я изправим.

Хората ще ни кажат какво мислят за нас на открито, а Господ ще ни каже хубавото на закрито.

ТЪРПЕНИЕ И ВЯРА

Човешкият живот протича по един сложен начин, който не всякога лесно се разбира от хората. Световете – като започнем от тоя, в който сме сега, до най-горните, които не познаваме, са поляризирани. Човешкият живот протича между два противоположни полюса. В даден момент едно съзнание може да се движи към Небето – към светлината, към висшите трептения и рядката материя, а друг път се е насочило към ада, към тъмнината, към грубите трептения – към гъстата материя. Ще знаете, че както на едното, така и на другото място живеят разумни същества. Представата ви за злото и за доброто не трябва да бъде невежествена. Злото е разумно, интелигентно, съобразително и ловко, но у него липсва онова, което е трайно, което осмисля живота – любовта. На Небето живеят светлите духове, служители на виделината, а в ада – тъмните духове, служители на мрака. Според това, какво е вашето движение – към Небето или към ада, към виделината или към мрака, и вашето състояние се мени. Вие понякога се раздвоявате и това раздвояване се отразява на вашия ум и на вашето сърце. И в двата случая вие прибавяте към живота си една чужда компонента – едно чуждо влияние. Веднъж състоянието ви е понижено, а другия път – светло, възторжено.

„Не искаме да имаме скърби!“ – така казват мнозина. Добре, известно ми е, че не искате скърби. Аз зная, че хората търсят само радост, но възможно ли е такова нещо? Ако не искате никакви страдания, аз съм сигурен, че ще се откажете и от радостите си. Защото който търси радости, непременно ще има и скърби.

Какво е грях и как се поражда той? – Най-често грехът е продукт на човешките желания. Ако вие харесате в

магазина на някой бижутер един скъпоценен камък и нямате възможност да си го купите, неволно вашето желание създава у вас мисъл да го откраднете. Ето грях, който се е родил от желание. Друг пример: вие сте гладен. Отивате в една гостилница. Гостилничарят ви показва своите ястия и дори сипва да опитате неговото ястие. Вие обаче нямате пари и си отивате гладен. Какво ще направите? Тогава ще трябва да намерите човек, при когото ще почнете да работите. Той може да бъде бижутерът или гостилничарят. Все едно. При когото работите и спечелите това, което ви трябва за живота, той е вашият баща. Казано е алегорично. И единият, и другият са източници на нещо, което е потребно за вашия живот и вашето развитие. И единият, и другият са разновидности лица на Единия, Вечния, от Когото без грях, без компромис, а само с честно усилие ще спечелите това, което обичате и което е необходимо за вас.

Вие вярвате в Бога, в невидимия свят и в развитието. Искате да проповядвате Божествените идеи, но затова трябва да бъдете богат човек – да имате голям склад от знания, чрез които ще изясните вашите идеи, а сърцето ви ще бъде също богато и щедро. Това значи да си едновременно и като бижутера, и като гостилничаря. Като бижутер със скъпоценния камък на вашето знание ще изясните мъдростта на живота и хармонията на Всемира, а като гостилничар ще нахраните гладните, копнеещите за любов същества.

Войникът отива на бойното поле, подготвен за война. Ученият отива в своята лаборатория със законите на своята наука. И тоя, който трябва да проповядва Божествената наука, трябва да бъде въоръжен от една страна със знания, и от друга страна – с любов към хората, на които ще приказва.

Всички дела трябва да дадат плод. И жертва да направите на тоя свят, трябва да има за какво. Ако считате, че

ябълката става жертва, за да ни нахрани, тая жертва е оправдана, защото семенцето, което сме посадили в земята, ще я възобнови. От това семе ще поникне ново ябълково дърво. Страданията при разумната жертва, която правим, са нашите бъдещи блага. Те са блага не само за нас, но и за всички.

Вие може да получите в живота си всичко, но трябва да изработите вяра и търпение. И тъкмо за да придобиете тези добродетели, Небето забавя онова, което очаквате. Как ще придобиете вяра? Тя може да ви се даде и отвън. Ред неща в живота могат да ви доведат до вярата. До нея може да ви доведе някой силен в своята вяра човек, но търпение никой не може да ви даде. Всеки сам придобива търпението. Поставете отвън вярата като непоклатима скала, в която да се разбиват всички вълни и урагани, а отвътре установете търпението. Ето осъществения идеал, ето победата. Затова не бързайте, изчакавайте, защото като бързате, вие отдалечавате тази победа. Понякога приличате на дете, на което са обещали да дадат една круша. Детето час по час хленчи за крушата и в проявеното нетърпение направя някаква пакост. Тогава тоя, който щеше да му даде крушата, забавя подаръка, защото е недоволен от нетърпението му. И тъкмо когато човекът е тръгнал да вземе крушата, за да му я даде, детето отправя към него неприлични думи. Ето как то отдалечава това, което очаква.

Всеки Божи ден носи едно велико благо. Изчакавайте търпеливо да го получите. Изработете ценното качество търпение и ще получите вашия дар. Който има търпение, той бездруго има вяра и любов. Само вярващият и само любящият могат да имат истинско търпение.

Знайте, че за всеки ще изгрее Слънцето на неговия ден. Този ден не е произволен. За всекиго той е строго определен.

Изучавайте Библията! Четете я веднъж, дважд, три пъти. Ще видите как се е развивал животът. За да бъдете

носителите на Божественото учение, е нужна подготовка. Трябва да бъдете запалени свещи и да давате светлина на по-малките от вас. Навсякъде, където отидете, да носите този полъх на новото, който освежава и осмисля живота. Бъдете силни, имайте вяра, надежда и любов, и ги събуждайте в душите на другите.

Не се бойте от нищо. Божията правда е абсолютна. И макар в живота ви да има противоречия, знайте, че те са отмерени според вашите сили. Противоречия имат и светиите, и напредналите братя. И Христос – най-великият Учител, ги е срещнал в Своя живот на Земята. Колко повече те са неизбежни и необходими за вас. Ще знаете, че благата в живота Бог дава на други да ви ги дадат, но щом трябва да получите страдания, Господ сам ги раздава, и при това много внимателно. Той дава всекиму това, което може да носи. Това налага и вие да сте отзивчиви към страданията на другите. Не казвайте, че такава им е кармата, а им помогнете да се освободят от тази карма. Вземете малко от техния товар.

Вие живеете в един нов свят, но още не сте ликвидирали със стария. Това е причината, че още не можем да отрежем пъпа. Духът на Истината ще ви научи и на това, което досега не сте смогнали да научите.

ПОДПУШВАНЕ НА СВЕТЛИНАТА

*Ако се не обърнете и не бъдете като децата,
няма да влезете в Царството небесно.*

Матей 18:3.

Под думата *дете* всеки си представя горе-долу едно и също нещо. Детските неща са винаги несъвършени, наивни и често глупави. Затова ние сме склонни да ги извиняваме. Обаче не за тази страна на детската природа става реч. Има у детето нещо друго, нещо непокварено, към което ние отправяме своя поглед и което като елемент е много ценно. Тъкмо за него се говори в Евангелието – за тази неподправена и спонтанна доверчивост и чистота. Ако тази детска чистота и прямота на детето у възрастния човек се съчетае с разум, тогава се получава чудесна пълнота в характера.

Най-често срещаме в живота хора, които, ако притежават едно добро качество, ясно показват липса на друго. Например има философи, които, като се заприказват по пътя с някого, така се улисват в приказките си, че вдигат около себе си невъобразим прах. Те почват да кашлят, да кихат, и не знаят причината за това. У такива философи движенията на краката не са координирани с мисълта. Каквито са движенията на човека, такава е и неговата мисъл. Физическото е резултат на духовното. Ако напишеш някому писмо и ако получателят е чувствителен човек, по писмото той ще познае твоето състояние. Ако ти започваш писмото си със старание, а го довършиш небрежно, това показва непостоянството на твоя характер. Зацапано ли е писмото ти, това пък е белег за това какви са твоята акуратност и чистота. На когото и да пишеш писмото мисли, че пишеш на Господа или на ангелите. Ангелите са

същества на абсолютна чистота, ред и порядък. Ако искаш да се учиш в тяхното училище, много пъти упражненията ти ще бъдат връщани назад. Докато не постигнеш това, което трябва, често ще повтаряш програмата си.

„Станете като децата“ – казва Христос. Като кои деца? – Като разумните деца, които имат едновременно и чисто сърце, и послушание. Разумното дете помага на родителите си и никога не пита защо само него изпращат за вода или за дърва. Разумното дете – такова, каквото го подразбира Христос, не хитрува, а върши всичко със смирение и любов. Разумното дете може да е завършило няколко факултета, но пак ще вземе стомничката и ще донесе вода на майка си. Не отбягвайте да правите услуги, защото когато вършите навид малки и незначителни неща, у вас може да се появи нова велика идея. Тя е дошла при вас като награда за вашето смирение. Смирението обаче не бива да бъде външно, изкуствено и показно. То трябва да е дошло като дълбок и свещен вътрешен подтик. Не подбирайте нещата по това, дали са малки, или големи. Когато служим на Бога, всичко е еднакво важно и голямо. Една много малка навид и незначителна бурмичка в една машина е от такова значение, че машината без нея не може да тръгне. Ще знаете, че малките работи по-трудно се поправят. За малките работи трябва голям майстор. Една голяма маша, скара или пиростия може да направи и обикновеният ковач, но за малката бурмичка на часовника, която едва може да се хване с ръка, трябва голям майстор.

Така е и с погрешките. Има случаи, когато малка, микроскопическа постъпка, донася по-големи последици, отколкото голямата. Малките грешки са тези, през които пристигат големите последици.

Някой път при вас може да дойде на гости малко дете. Отначало вие не му обръщате внимание, но по-късно вие разбирате, че можете да научите от него много неща. Никой не може да ви научи на това, което можете да

научите от едно малко дете. Децата са по-непосредствени и често през тяхната уста прозвучава истината. Пазете се да не размътвате този чист извор. Затова Христос казва: „Който съблазни едного от тези, малките, които вярват в Мене, за него по-добре би било да си окачи на врата камък воденичен и да потъне в дълбините на морето.“

Евангелските истини не трябва да се разбират и прилагат формално. Какво значат думите: „Ако те съблазни окото, извади го и го хвърли от себе си“? Какво разбира Христос под думата *око*? – Това са всичките наши навици, създадени в миналото. Изкореняването на тези отрицателни неща става с дълбоко убеждение, а не външно, формално и с демонстрация. Какво печелите, ако само външно се показвате благородни, а всъщност не сте? Ти се смяташ за християнин, а имаш лошо, завистливо око. Какво печелиш с тая завист? И ако само с думи се сърадваш на успехите на твоя ближен, а в себе си си отровен от завист, ставаш ли нещо повече от това, което си? Ще знаеш, че като одумваш хората, ти се превръщаш на едно точило, което изтрива тяхната ръжда, но от това ти нищо не печелиш. Измъкни с корените тия мазоли на характера си!

„Ако един човек има сто овце – казва Христос, – а изгуби една от тях, не оставя ли той деветдесет и деветте в гората и не отхожда ли да търси загубената? И ако се случи да я намери, истина ви казвам, че се радва за нея повече, нежели за деветдесет и деветте неизгубени.“ „Да погине един от малките не е волята на Отца вашего, Който е на небесата.“ Под „малките“ се разбира изпълтените на Земята души.

Помагайте на тези, за които смятате, че са дошли نابлизодо пътя. Ако мислиш, че можеш да помогнеш на някого, който греша, повикай го насаме и му кажи с любов, каквото мислиш. Ако това не даде резултат, повикай още едного, който ще потвърди думите ти. Пази се от гордост-

та, че можеш да правиш бележки и да поучаваш хората, защото ти не си по-горе от тях. Могат да изобличават само пророците, които са изпратени от Бога. Най-последно, ако не помогне и това, Писанието казва да се отнесеш до църквата за разрешение на това, което не си могъл да постигнеш нито сам, нито с другия приятел.

Въпросът за грешките, които правим, както и за опрощението, е важен въпрос и хората не са се замислили върху това, как да постъпват спрямо тия, които съгрешават. Трудността на този въпрос ги е заставяла да поискат едва ли не да се създаде закон за броя на опрощенията. Тъкмо това е накарало и Петър да запита Христа: „Господи – рекъл Петър като старши брат, – доколко пъти да прощавам на брата си, ако ми съгреша? До седем пъти ли?“ Практичен, умен човек бил Петър и искал да е начисто по този въпрос. Но изненадата му била много голяма, когато чул отговора на Този, Който няма друг закон, освен закона на Любовта: „Не ти казвам до седем пъти, но до седемдесет пъти по седем.“ Пресметнал Петър цифрата и замълчал. На друго място в Евангелието се говори за този цар, който опростил дълговете на своя слуга, след като слугата паднал на колене и се помолил на царя.

Небесният Отец ще прости нашите прегрешения само тогава, когато ние простим прегрешенията на брата си. На това място от Евангелието се засяга законът за кармата. Въпросът, привидно труден, е разрешен и в Господнята молитва с думите: „И прости нашите дългове, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“

Бог е Светлина. Приемете тази Светлина и чрез нея ще разрешите всички въпроси. Не подпушвайте в себе си светлината, за да не стане у вас вътрешно горене, което ще ви изсуши. А за да не се подпушвате, научете се да търпите хората такива, каквито са.

Знаете ли какво се нарича *подпушване*? – То е състояние, при което човек поставя преграда на своите

благородни подтици. Когато отидеш при един слаб извор, от който едва излиза вода, ти би могъл да го подпушиш. Тогава ще се образува локва, ще се разкаля мястото и ще си причиниш вреда. Опиташ ли се обаче да подпушиш голям извор, ти не ще успееш. Големият извор блика с голяма сила и ще отнесе всичко, а може би и този, който го подпушва. Изводът е: не подпушвайте изворите – нито малките, нито големите. Оставете изворите да текат свободно и да вършат своята работа. Какво значи това? Ако видиш някъде малка Божествена проява, дай ѝ свобода да се изяви. Видиш ли голяма, силна Божествена мисъл, не ѝ се съпротивлявай. За нея няма прегради. Тя ще отнесе този, който се опитва да я ограничи.

Не подпушвайте светлината на вашия ум. Когато през ума на човека протича Божествена светлина, той ще реализира нещо добро в своя живот.

И друг един въпрос трябва да се засегне на това място. Често се казва, че хората нямат вяра. Причината, за да няма вяра някой човек, се крие в това, че той не е придобил търпение. Не може да имаш вяра, преди да си придобил търпение. Такъв е законът. Видиш ли човек, който е нетърпелив, не му говори за вяра, защото няма да те разбере. Ако искаш да помогнеш на такъв, преди да го учиш да вярва, научи го да придобие търпение. Без търпение не ще придобие нищо.

Коя е най-хубавата вяра? – Вярата, че всичко най-хубаво, което имаме и можем да имаме, идва от Бога. Такава вяра или зачатък от вяра има у всеки човек. Тя чака да се разрасне. Господ ще благослови тази малка вяра и тя ще даде своите плодове. Христос уподобява тази вяра на синапово зърно, защото синаповото зърно има условия да расте и да стане голямо дърво.

„Ако бихте имали вяра колкото синапово зърно, бихте могли да премествате планини и гори от едно място на друго“ – казва Христос. Вярата е основен камък в живота.

Вярата не е външна форма, нито празен ритуал. Тя трябва да бъде като вярата на опитния капитан, който знае здравината на своя кораб и познава звездите. Вълните ще блъскат кораба от всички страни, но те не биват допускати вътре. Вълните можем да уподобим на човешките желания, които трябва да останат отвън, но да не се допускат в душата на човека. Оня, който е тръгнал в Божествения път, трябва да е спокоен. При най-големите бури той трябва да има самообладание и вяра, че Бог не ще допусне да потъне Неговият кораб. Всеки ученик на Окултната школа минава през такива опитности. Няма такъв, който да не е бил поставен на изпит. На всекиго е определен специален път. Пътеките към високата планина на възхода за различните хора са различни. Те обаче водят към главния, към единствения Божествен път и връх.

И светлината, която пада в очите ви, е лично за вас. Безкрайната щедрост на Слънцето изпраща огромно количество енергия и за всеки човек има един светлинен поток. Лъчите, които идват към нас, оказват истинското си въздействие, само когато се получат на определено място. Има лъчи, които не можете да получите в града. За тях е необходимо да бъдете на планина.

Има хора, които не могат да си обяснят защо съдбата ги е изпратила в някоя далечна страна. Те не знаят, че тъкмо там се намират най-добрите условия за тяхното развитие. Там ще получат те своята светлина. Може някога съдбата да изпрати човека в някоя културна страна, а друг път – в някоя, която минава за съвсем изостанала. Всеки е там, където е определено да получи онова, което е необходимо за неговото развитие. Знайте, че разумни същества ръководят развитието.

Някога ставате сутрин, искате да се молите, но чувствате, че молитвата ви не се възема нагоре. Друг път се молите на друго място, в някоя по-скромна стаичка на вашия дом, където не е приготвена подходяща обстановка,

но чувствате, че вашата молитва се приема. Това показва, че за молитвата не е необходимо само външна обстановка. По-важно е дали си на своето определено място, където ще получиш необходимата светлина.

Има хубави, лъчезарни дни в живота на човека. Това са дните, в които човек приема едно Божествено благо. Може да се случи нещо съвсем незначително, но то е като скъпоценен дар. Такива дни се помнят. Те оставят своята следа. Има дар Божий – има лъчи, които идат всеки ден до нас. Има такива, които идат един път в седмицата, други – веднъж в годината, а има лъчи, които идват веднъж в живота. Ние не знаем дали на младини, дали в средата на живота си, или в дълбока старост ще ни посети мигът на най-големия смисъл.

Когато някой ни говори, трябва да го слушаме така, като че изслушваме себе си. Има хора по света, които никога не е разбрал. Те са самотни и изоставени. Заговори ли ти такъв човек, изслушай го. Отгдето знаеш, че Господ не го е прагил при тебе, за да му помогнеш и заедно с това да получиш ония лъчи от Божествената светлина, които са най-потребни за тебе. Ето защо вниквайте в душата на своите ближни. Няма по-хубаво нещо от това, да бъдете внимателни към хората. Ако си майстор да се караш, стани майстор и да се примиряваш. Онзи, който има навика да нагрубява, трябва да изучи изкуството и да се извинява. Ако някой се проявява грубо, това не показва още, че той е най-грубият човек. Отвън той е груб и нетърпелив, но има други, които са още по-злокачествени в своето нетърпение, но умеят да се въздържат пред хората. Истинското изкуство е не само отвън, но и вътре в себе си да си търпелив.

Когато при тебе се яви човек, чиято душа е изтерзана, изслушай го внимателно и не казвай: „Гледай какви малки работи го занимават!“ Малките работи са за него големи. Ако за него бяха малки, не биха му причинили страдания.

На тия, които обичате, не давайте повече от това, което е необходимо, не се изчерпвайте. Повече можеш да дадеш на такъв, който е голям съсъд, но на такъв, който е малък съсъд, не давай много, защото ще прелее и ще окаля всичко наоколо. Истинският ученик трябва да има мярка във всичко.

Човек е нещо сложно и всеки ден той разгръща по един нов лист от книгата на своята душа. За външния, физическия свят, човекът е едно, но от гледището на неговата безсмъртна душа, той е друго. Ръцете ви трябва да бъдат чисти, преди да се докоснете до душата на своя приятел.

И друго запомнете. Душата на човека е свободна. Душата не може да бъде робиня. Може да заробиш един човек, но душата му – никога.

Хората приказват за спасение и мислят, че спасението става по някакъв чудотворен начин. Ако някой от вас се счита за грешник, нека намери някой друг грешник и да си каже: „Макар че аз не съм спасен, нека спася тогова.“ Тогава, като платите неговите дългове, ще се опростят и вашите. Вие искате да се изплатят вашите дългове, независимо от това, че си оставате скъперник. Духовната наука е опитна. Направете едно добро и ще видите резултатите.

Когато дадеш всичко, Божието благословение не ще закъсне да дойде при тебе. Общувайте с най-добрите хора, но не отбягвайте и не презирайте лошите. Някога Божественото озарение може да ви посети, когато сте при добрите, а друг път – когато сте при лошите. Идете при светията, но не отбягвайте и грешните люде. Бъдете свободни, не делете хората на учени и прости. Ученият може да направи голямо добро, но и голямо зло. Простият не прави голямо добро, но и голямо зло не може да направи.

На всекиго има какво да дадете, от всекиго има какво да получите. Не се подпушвайте. Не подпушвайте

вашата светлина в ума, не подпушвайте чувствата си, не затруднявайте правилните функции на тялото. Не спазвате ли това, от тези трите светове ще имате неприятности. Не казвайте, че днес е непоносимо топло, не се гневете и на студа, на дъжда и облаците. Не се опитвайте да противодействате на проявленията на Природата. Понякога завали дъжд и ти си недоволен, че дрехите ти са измокрени, но в този случай нивата ти по-лесно ще се разкопае. Царевичката ти ще ти купи нови дрехи.

Някога ще срещнете хора, които ви говорят фино, хвалят ви, ласкаят ви, но когато имате нужда от тях, не ви помагат. Има други, които ще те нахоят, но ще ти помогнат. Кое е по-добро? – Естествено второто. Нахокването не е ли дъждът, който измокри дрехите ти, но размекна сухата целина? Какво би направил ти без този дъжд?

За всекиго са потребни следните правила в живота. Особено са необходими те за ученика:

1. Да бъдем като разумните деца.
2. Да имаме всеопростителен дух.
3. Да научим дълготърпението.
4. Да вършим всичко от любов към Бога.

Връзките ни с хората са трайни и хармонични само когато са връзки по закона на Божията любов. Защо детето търси най-сетне защита и подкрепа от родителите си? Защото в любовта на бащата и майката има най-безкористно съдържание.

И нещо друго е от голямо значение за този, който е тръгнал в пътя. Това е будността. Който е буден, той е силен, а този, който спи, е слаб. И слабият, и силният, когато са будни, са силни. И слабият, и силният, когато спят, са слаби. И заекът, и мечката са силни, когато са будни. И заекът, и мечката, когато спят, са слаби. Те еднакво могат да попаднат в беда. Когато заекът спи, ще попадне в устата на хрътката. Когато мечката спи,

ловецът по-лесно ще я намери. Затова е казано: „Будни бъдете.“ Всички нещастия в живота идват, когато спим. Тука думата *спим* не се взема в буквален смисъл. Спането е липса на съзнателно отношение към основните проблеми на живота. То е състояние, когато сме разпуснали своите сили и сме прекъснали с връзка Божественото начало на живота. За да излезем от състоянието на сън, потребно е да работим винаги с един от трите закона: закона на Любовта, закона на Мъдростта или закона на Истината.

И тъй, най-главното беше да не подпушваме светлината и да не се поставят прегради на разумните, благородните намерения. Ако сте строшили стомната на своя приятел и ви е дошла наум мисълта да му купите нова, не се колебайте. Купете стомната, оправете отношенията си със своя брат и дайте ход на доброто у вас. Това е отпушване. Вие не знаете колко е важно да имате един приятел, който ви обича. Трябва да се молите за него, защото ако го загубите, в съзнанието ви ще останат като тъмни петна ония места, където той пращаше своите светли и насърчителни мисли. Молете се за вашия приятел да го запази Господ от всякакво зло. И в Писанието се казва: „Молете се един за друг, за да се изцелите.“ Понякога казвате за свой познат: „Да се махне той, мога и без него.“ Това казвате, защото не знаете колко добрини приемате от неговата душа. Светът е така устроен, че не можете нито без един от тях, които Господ е оставил на Земята. Друг път казвате: „Тази сестра или той брат са смахнати.“ Вие трябва да знаете, че както и да ви изглеждат, те заслужават да живеят сред вас. Светът няма да се оправи от умните сегашни люде, но от „смахнатите“. И в Писанието се казва така: „Избрал си, Господи, само безумните хора.“ А ние знаем ли кое е умното и кое – безумното? Нашите разсъждения са твърде рационални. В света на нашите измерения логиката е една, а в другия – друга. Нещата, които в нашия свят изглеждат по един начин, там изглеждат иначе.

Когато видите един беден и нуждаещ се човек, не казвайте: „Господ ще промисли за него.“ Господ е промислил вече. Но как? – В моя джоб се намират няколко монети повече от тия, които ми са необходими. Аз трябва да ги извадя и да му ги дам. Не ставайте причина един от работниците да не може да иде на Божията нива. Ученикът има мярка и знае кога и кому да помогне. Небето ще се грижи и за него ще дойде ден, когато някой друг ще плати неговия билет.

Научете изкуството да си услужвате така, че оня, който прави добро, да знае, че го прави за Господа, а оня, на когото се прави услугата, да не се почувства унижен и да не се обижда. Макар че такива отношения все още трудно се уреждат между хората на Земята поради това, че за тоя, който прави добро, е мъчно да го забрави, а оня, на когото се прави, е много честолубив и внимателен, но все пак вие като ученици трябва да се стремите към пълна откровеност и всичко, каквото вършите, да е продиктувано от най-възвишени намерения.

И така, заемете се да наблюдавате всичко във вас и около вас и ще проверите на опит закона за подпушване на светлината.

Вие, които искате да бъдете ученици на Божествената наука, всичко трябва да проверявате на опит, защото това е най-реалната наука. Тя е наука предимно на опита и приложението.

ВИСОКИЯТ ВРЪХ

Йоан – ученикът на Христа, е ученик на Любовта. По тази причина Евангелието на Йоан се нарича Евангелие на „най-високия връх“.

Йоан въведе Петър. Той каза на вратарката да го пусне при Исуса Христа. Йоан е Любовта, а Петър – старото учение. Той е камъкът. Христос дойде за него – за Петра – за стария свят, който трябваше да се прероди. Но има един закон, според който, щом дойде Любовта, тя ще те постави на изпит, за да се види дали имаш сили да я следваш. Всеки, който е приел Любовта, ще бъде поставен на изпит. На такъв изпит бе поставен и Петър, но докато пропя петелът, три пъти се отрече от Христа.

Това, което е станало преди близо две хиляди години с Исуса, с Петър и с първосвещениците, става и сега в самия човек. Много пъти и вие се отричате от вашите свещени идеи и ги предавате на Пилат и Кайяфа. Идват моменти в живота ви, когато казвате, че е глупост да се върви по този път, но като пропее петелът, идват страданията, неизбежните спътници в живота ви. Вие тогава се осъзнавате, разбирате своята погрешка и почвате горчиво да плачете.

Всеки човек трябва да има една свещена идея, която да крепи неговия живот. Без нея съществуването му е пусто и безсмислено. Дните минават и заминават, без да оставят нещо. Тази свещена идея човек трябва да пази в себе си като скъпоценност, до която никой да се не докосва. Тя трябва да бъде поставена в дълбините на човешкото аз като свято съкровище. Ще дойде ден обаче, когато тази идея трябва да се изяви и първото нейно изявление трябва да бъде в самия живот. С други думи, човек трябва да живее според своята идея и най-после да покаже, че има сили да устои на всичко заради това, което той счита за свещено.

Свещените идеи са облекло на Господа. Щом ние възприемаме, живеем и устояваме на всичко заради свещената идея, това показва, че Господ ще дойде при нас. По какво познаваме в тъмната нощ, че от далечината на морето иде параход? – По неговите светлини. И когато в живота на човека настъпи просветление, когато той е разрешил всички противоречия и е приел Любовта като основен закон в живота, тогава Господ е близо до него, или по-право – човекът се е приближил до Господа.

Често хората се запитват: „Има ли смисъл да умра за своите идеи?“ Ние иначе тълкуваме думата *смърт*. Смъртта за нас е посаждане на живота в друга нива. Между смъртта и живота има тясна връзка. Има умиране, което не е смърт, а има смърт без умиране. Човек трябва да умре за нещо, и то напълно, за да заживее за друго. В смъртта има страдание поради преминаването от едно в друго състояние, което човекът в днешната фаза на своето развитие още не е разбрал.

Да се върнем пак на онова място в Евангелието, където Петър се разколеба в Христа. От какво дойде неговото колебание? Петър се подвоуми и си рече: „Този човек казваше, че ще стане цар, а днес е изложен на такова гонение. Право ли е Неговото учение? Ако наистина Той беше силен, щеше ли да се предаде на римляните?“ Нека вникнем в това състояние на Петър. Дали той, който се отказваше, е същият, който преди това бе казал на Христа: „Всички да се отрекат от Тебе, аз обаче – никога!“ Как ще се примирят тези две състояния? „Сатана поиска да те пресе“ – казва му Христос. Петър, макар и по-късно, поправи своята погрешка, защото горко се разкая. Йоан постъпи иначе: когато го хванаха за дрехата, той я остави в ръцете им и изчезна. Той каза: „По-добре да оставя дрехата си, отколкото да се отрека.“

Постъпките на Петър и Йоан са два метода, приложени от учениците на Христа. Кое е по-добро? Да оставиш дрехата си и да избягаш, без да се отречеш, или да се

отречеш и после да се разкаеш? – Човекът на нашата съвременност е по-близо до Петър. Той се отрича, но когато пропее петелът, разкайва се и горко се разплаква.

И така, който желае да достигне високия връх на Любовта, трябва да премине през редица опити в живота. Ученикът трябва да стане господар на себе си, да овладее телата си, които са инструмент и за неговото изявление на физическия, духовния и Божествения свят. За физическия свят са необходими хляб, вода и въздух. Ученикът може да запази целостта и висотата на духовния си живот, без да пренебрегне физическия, но по никакъв начин не трябва да жертва духовния живот заради прекомерното служене на физическия. Тръгналите по пътя трябва да знаят законите на физическия свят и да ги прилагат към духовния, тъй като в цялото Битие има единство. Не развърщайте клетките на физическото тяло, за да не се отрази това и на духовния живот. Не се превръщайте на деца, които непрекъснато хленчат и измислят все нови и нови желаниа. Добрият ученик трябва да възпита себе си така, както разумните родители възпитават своите деца: да ядат навреме, да спят навреме и да вършат всичко навреме. Възпитанието на децата трябва да почне още от утробата на майката. Не е измислица това, че синът и дъщерята често носят идеите на своите родители. Ако бащата и майката са изпълнявали волята на Бога, това ще се отрази в постъпките на тяхното дете. Само тия деца, които изявяват свещените идеи на свите родители, имат оправдано своето явяване на Земята. Ако бащата и майката видят в своето дете неща, които са противни на техните благородни помисли, те ще изпитат голямо огорчение. Ще знаете, че истинско свое дете можем да наречем това, което носи и изявява нашите свещени идеи.

Ученикът не може да материализира своите свещени идеи, преди да се е родил от „дух и вода“. Христос е казал това.

Какво е Духът? – Една велика тайна. Ние не можем да вникнем в нея непосредствено. За Духа ние не можем да имаме определение. Ние го опознаваме отчасти по качествата, които Той има, а първото качество на Духа е Любовта. Тя внася живот, но не живот на празно благуване, а живот на учение и изпълнение Волята на Бога. Който се е опитал да превърне живота си в удоволствие, той е опитал и големите страдания. Нарушиш ли свещения смисъл на твоето появяване на Земята, тогава приятелят ще те разлюби, слугата ще те възненавиди, синът ще те презре, дъщерята ще обърне глава от тебе, жената ще те намрази. Като минеш край някой кошер, пчелите ще те жият, а преминеш ли през някое село, кучетата ще се нахвърлят върху теб. Защо животът на човека е тежък? Един ден на всички ще стане ясно защо. Причината е, че хората са забравили своя Господ.

Има различни видове проявления, поради които човек се отрича от свещеното начало у себе си. Има хора, които щом забогатееят, купуват си кон, ушиват си нови дрехи, слагат самурен калпак, вземат бъклица с ракия и гордо преминават през селото да ги видят всички. Това проявление ли е? Осмисляне на живота ли е това? Със спечелените пари мъдрият човек може да направи много добри и полезни дела. Много радост и много надежди може да даде той на хората, но това става твърде рядко, защото светът е препълнен с глупави навици, с глупави прояви и капризи, които ние считаме за оригинални.

Духовният човек трябва да се прости с големството. В смирение и живот, изпълнен с безкрайна чиста любов е истинското и достойно проявление на човека. Вие не знаете колко често Бог се проявява в някоя слаба, скромна форма. В това се състои и самото Негово величие. Неведнъж може да срещнете Господа в привидно беззащитното и унижено положение на някой човек. А защо става това? – Защото Господ ни изпитва как ще постъпим с този човек.

Колко пъти ние сме нахоквали Бога, без да знаем това, но Неговата безгранична Любов отново ни приема. Колко пъти Бог ни е посещавал, без да Го познаем. Колко пъти сме пренебрегвали Неговия тих глас. Такива посещения следват едно след друго, докато се пробудим от своя сън, докато изплачем всичките си сълзи.

Животът прилича на драма. Той не е непременно трагедия, защото за мъдрия има изход от всички положения, но най-малко е драма, в която има страдания, противоречия, възторзи, поражения и победи. Ще настъпи ден, когато ще разберем това, което днес не разбираме – ще разберем защо се е играла тази драма и защо е била необходима тя. И Христос премина през такава драма. Но Той не се отказа от нея. Дойде на Земята като съвършен Дух, като Син Божий. Но какво получи? „Ти цар ли си?“ – запита Го Пилат. Христос знаеше, че хората имат извратено понятие за царете, и отвърна: „Моего царство не е от този свят.“ Този, който Го съдеше, Му зададе друг въпрос: „А какво е истината?“ – запита Го той. Христос замълча. Отговорът, който би дал, не би достигнал до съзнанието на тоя още спящ римлянин. И какво стана после? – Божият Син прие страданията, причинени от гвоздеите на римските войници. Ето драмата! Но тя не свърши тук. След нея дойде възкресението!

Животът на Земята е такъв. Който е стъпил на нейната твърд, трябва да се съобрази със законите ѝ. Трудно е да си съвършен дух като ангелите, щом си дошъл на нея. На Земята всичко е за изпит и когато човек напълно промени ума и сърцето си, ще дойде възкресението. Какво е възкресението? – Възкресението е пълното приемане на Христа в себе си.

Животът на Земята е едно изкуство, което ученикът трябва да овладее. Един пример: обичаш някого. Провери себе си дали твоите чувства са проводници на Божията любов. Ако са такива, ти имаш право да ги изявиш.

Изпитай себе си дали стремежът ти към някое същество не произлиза от корист, дали това, което наричаш любов, не е само някакво преходно или суетно желание. Вие често се боите да проявите своите чувства, защото не сте сигурни в себе си. Боите се да не изхабите любовта си. Това е заблуждение. Любовта, ако тя е истинска, безкористна и свята, не се изхабява. Тя е богат, обилен планински извор.

Ученици, преценявайте всичко в живота, защото животът е решаване на задачи. Научете се да разбирате подтиците на хората. В много от тях има любов от различни степени, от различни гами. Не бъдете голословни. Не казвайте като тия, които в любовните си писма пишат, че животът няма смисъл, ако не се отговори на тяхната любов. Това е измама, защото Единственият, без Когото животът няма смисъл, е Господ. Ето пътя, по който в душите на хората се вмъква лъжата.

Каквато и да бъде любовта на Земята, тя трябва да бъде едно благословение. Истинската любов не наранява сърцето и не разпъва на кръст. Тя оставя един светъл образ, с който се живее вечно. Любовта на тази Земя трябва да се изяви не в завладяване на чужди ценности, на хора и на високи положения, а в безкористно служене. Да обичаш някого, то значи да му служиш. Тази истина на всяка цена трябва да бъде разбрана от тия, които са тръгнали в свещената пътека, тъй като любовта в този свят е нещо неизбежно – всеки ще обича нещо: или Природата – звездите, цветята, птиците, или някой човек. Изкуството се състои в това – как да се отнесем към тях и как да им служим.

От Любов към човеците Христос прие страданието. Той можеше да превърне на камък войниците, които Го хванаха, но прие всички унижения и страдания заради тия, които след Него ще се утешават и ще осмислят своето съществуване. От Любов към хората Божият Син показва какво е саможертва.

Любовта е едно огнище, върху жаравата на което се изпитва човешкият характер, силата и убеждението. На огнището на Любовта се раждат най-големите противоречия и най-великите дела. Затова ние наричаме Любовта най-високият връх. Затова не идвайте в противоречие с нея. Случи ли се такова нещо, обърнете се към Бога да ви помогне да се изкачите на този най-висок връх. На този връх всичко е ясно и всичко е разрешено. Вие сте преживели много неща, много увлечения сте наричали любов, но време е да разумеете какво всъщност е тя. Най-напред Любовта не умира. Тя е еднаква в този и в другия свят. Ако този, който те обича и когото ти обичаш, е в другия свят, ти ще чувстваш неговото присъствие. Той може да ти помогне оттам така, както ако е тук, а понякога и много по-добре. Мисли за него с любов, моли се и ти ще усетиш неговата помощ.

И тъй, учениците трябва да живеят с непрестанната мисъл и с неотслабващото желание да се изкачат на най-високия връх. Това ще рече да се свържат с тази най-велика сила – Любовта, за да дойдат в съприкосновение с Истината. Каквито и препятствия да срещнат по своя път, те не трябва да намаляват своя стремеж и своето усилие. Нали то осмисля живота им. Използвайте тази чудесна арена на земното училище, за да намерите пътеката към най-високия връх. За този стремеж на ученика не важат никакви външни промени и никаква възраст. Когато ученикът е дете, ще го търси така, както ще го търси после на двадесет и една година или още по-късно – на сто години. Ако на младини сте покварили своята любов, постаарайте се да я очистите и да я издигнете на голяма висота. Затова е необходимо ученикът да бъде буден и да знае дали слиза надолу, или се качва. Щом сте познали възхода, не спирайте и никога не се връщайте назад. Не чакайте деня, когато ще бъдете сигурни, че можете да се отречете от всичко. Само който се е отрекъл от всичко, може да помогне на другите. Безкористната любов помага да се дойде до процеса на самоотричането.

Когато ви посети Любовта или когато Бог се прояви във вас като Любов, не подпушвайте тоя процес. Противопоставите ли се на Божествения порядък, ще си причините нещастие. Не това се изисква от ученика, а нещо друго – да издигне своите чувства на достойна висота. Успее ли да стори това, стъпките му трябва да бъдат без колебание и изпълнени със смелост. Ако не разрешите въпроса по този начин, скъсването на връзките нищо не помага – то е дори глупаво и безполезно.

Молете се един за друг и не за опрощение на греховете, но Бог да оправи пътищата на Любовта, да оправи пътищата на вашето знание, да оправи пътищата към Истината, за да станете свободни. С Любовта, Мъдростта и Истината ще се изгради новото човечество. Изкачите ли се на високия връх, ще минете от сън в будност, от ограниченото към безграничното, от временния живот към вечния.

По цялата Земя са пръснати и живеят светлите души, които ще подемат Божието дело. Човеците ще заживеят братски и в безгранично доверие. Качете се на високия връх. Там изчезват всички скърби и недъзи. На този връх няма нищо невъзможно. Каквото пожелае човек в името на Любовта, то ще се осъществи. Който се изкачи на този Божествен връх, той ще разбира Божиите пътища. У него се явява желание да слезе долу и да помага, защото там той се е напълнил с безкрайните сили на Любовта.

На високия Божествен връх живеят **ВЕЛИКИТЕ БРАТЯ**. Оттам те слизат да ни помагат. Те идат и пак се връщат. Оттам черпят своето вдъхновение и благородната си воля да подават всекиму ръка.

Постоянно има слизване от Небето на Земята, постоянно има качване от Земята към Небето.

Само от този висок връх на Божествената любов ще разрешим всички въпроси на личния си живот, обществените въпроси и въпросите, които засягат съдбата на нашата планета.

ЖИВИТЕ ОБРАЗИ

Вие казвате, че Слънцето ви пече. Така ли е? Пече ли Слънцето? – То не пече, но грее и топли. Ако казвате, че ви пече, то е от вас – вашето положение е такова. У вас има „печене“. Кажете ли, че ви грее и топли, туй е вече от Слънцето и вие разбирате това. Ако един разбойник ви срещне и ви иска парите, и той ви „пече“. Печенето спира, когато му дадете парите. Всеки, който не е изпълнил доброволно някои неща, идва до положението на „печене“.

Има случаи, когато и невидимият свят те понапече, за да изтръгне от тебе нещо – поне една въздишка. Както за оня, който те напича за богатство, златото е най-желаното, така за Небето най-желаното е да чуе твоята спасителна въздишка.

Ако хората бяха готови да приемат напълно Божествената истина, животът нямаше да ги напича. Но вие ще кажете, че това е насилие. Не, това е работа на ралото, което оре земята, за да даде тя своите плодове. Дори Никодим, който се яви през нощта с добро сърце и добра воля, пак не разбираше напълно Христовата мисия. Той рече: „Равви, никой не може да прави това, което Ти правиш, ако Бог не е с Тебе.“ Христос разбра какво не достига на Никодим и затова му каза: „Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие.“

Казва Му Никодим: „Как може стар човек да се роди?“ Ето това е важният въпрос, който е мъчил Никодим. Той си е мислил така, както и днес множество мислят – че не може, но Христос казва: „Може!“ „Излез от старите си разбирания – иска да каже Христос, – избягай от затвора и ще бъдеш свободен. Никодим има да измине още малко път, докато дойде до същината на Христовите думи. За да му помогне, Христос му каза: „Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в

Царството Божие.“ Ето елементите: „вода“ и „Дух“. Не за обикновено раждане говори Той, а за раждане от вода и Дух. Обикновеното раждане е вече известно, защото „Роденото от плът, плът е, а роденото от Дух, Дух е“ – казва Господ. Това раждане трябваше да научи Никодим.

Въпросите за раждането и новораждането още не са добре разрешени. Какво е това да се родиш от вода? – Водата е всичко в живота. Нея никой не може да раздели. Можеш да я режеш, да я биеш, да я мърсиш, но тя отново се събира – водните капки се съединяват в по-голяма капка, а мине ли водата през почвата, те отново се пречистват. Водата не се цапа. Тя приема временно нечистото, за да очисти човека, но тя умее да се отърси от тая нечистота и пак се явява чиста. Животът е във водата. Ако човек нямаше влагата на водата в устата си, не би могъл да сдъвче коравия хляб. Процесът в еволюцията на Земята е твърдата материя да се стреми към водата – да стане вода.

Как човекът може да стане разумен и любящ? – Това се постига единствено чрез „Сина Человечески“. Който вярва в Него и върши делата Му, не ще бъде осъден, а тоя, който не вярва – е вече осъден. Както чрез водата всичко се очиства, така чрез Сина Человечески се отива до Истината. Хората не знаят това, защото имат слаба вяра. А за да бъде слаба вярата, причината е, че те не познават законите на живота. Има вечно недоволни хора, които критикуват непрестанно устройството на света. Ако те знаеха, че всичко, което е устроено, е устроено най-добре и най-съвършено, нямаше да живеят в това неверие. Хората трябва да се учат. Но как? Срещнете ли човек, който не е събудил Божественото начало у себе си, не го насилвайте и не го критикувайте. Дайте само сигнал, и ако е дошло неговото време, той сам ще пожелае вашето слово. Идете ли при някоя ваша съседка, която е събрала много вълна, не я съдете, но я научете как да преде, не ѝ се подигравайте, че е ленива. Научите ли я на това изкуство,

тя сама ще почне да работи. Направете така, че хората, с които идвате в досег, да разберат, че колкото и да са богати, а са лишени от мъдрост, с богатството си не могат нищо да направят. Колкото човек и да е силен, нищожна е неговата сила. Нито с богатството, нито със знанието си, нито със своята сила човек идва до спасението на душата. До него се отива с абсолютната вяра.

Вяра! Как да разбираме вярата? Дали тя е едно бездейно, пасивно състояние? Дали с една смътна вяра може да се дойде до Истината, която ще ни освободи? Има адепти, които по двадесет години се молят да разрешат някоя задача и най-накрая, когато те дадат всичко, което могат, когато станат готови за най-голяма саможертва, тогава идват до разрешението на задачата. Не се самоизлъгвайте, че всичко се постига лесно. Дори самата вяра, според която се идва до Спасението, е изработена у човека с усилена работа.

Много хора считат, че са придобили вече достойнството на ученици и Божии служители. Те мислят, че Бог е вече пробуден у тях и ще върши всичко, за което те Го молят. По какво ще познаем, че Бог наистина е в нас? Ако положим ръцете си върху един болен човек и той оздравее, то значи, че Бог е вече заживял у нас и ние сме заживели у Бога. Потребно е да знаете за съществуването на един велик закон, тъй като от неговото незнание произлизат много неприятни неща. Законът е следният: ако ти си позволиш да кажеш някому, че го обичаш, с което ограничиш душата му, ти губиш всичката любов. На никого Господ не е казал: „Обичам те!“ И въпреки това всички блага са Негови. Той мълчи, защото не иска да ограничи Любовта. Тъкмо затова Бог е неизменен, свят и чист. И любовта в света трябва да бъде също така неизменна и чиста. Вие и сега имате малки изпити, но ще дойде оня изпит, когато ще трябва да вложите цялата си душа.

Не се обезсърчавайте, че сте още малки, че възможностите ви са ограничени. Ако до един двестагодишен

дъб или орех посадят един малък дъб или орех като фиданка, знайте, че това крехко дръвче, което едва се е показало над земята, ще стане като този дъб или орех. Радвайте се на вложените у вас възможности да растете. Не отпадайте духом, не се смущавайте, че някой е израснал голям. Радвайте се на учените, на способните, на силните и на гениалните хора. Щом ги има, ще рече, че у човека съществуват възможности да расте. Стрежете се към тях, стремете се към ангелите и възвишените същества. Като казвам *ангели*, вие не трябва да разбирате, че трябва да ви израснат крила. С крилата ще заприличате на птица. Под *ангел* се разбира същество с възвишена интелигентност, същество, което може да посещава различните слънчеви системи и да ги изучава. До такова ниво на развитие може да дойде всеки. Затова не се обезсърчавайте от днешното си състояние, а гледайте само напред.

Днес вие живеете при условия, които изискват от вас определени действия. Мъжът или ще оре, или ще драци в някоя канцелария, а жената ще пере или готви. Това е временно положение – резултат от пътищата, които е поел човек. Началото на тоя мъчен път иде още от Адам, когато заради неговото непослушание Господ му казва: „Ще идеш да ореш земята.“

Не смесвайте временните с вечните неща. Временно е орането, а вечно – развитието на душата. В това развитие вие решавате постепенно своите задачи. Между обикновените неща в живота изучавайте съществените – тия, които имат отношение към вашето духовно развитие. Изучавайте Писанието и опитността на всички братя, които са живели преди вас, а най-главното – Любовта и подвига на Христа.

Понякога сте недоволни от живота, но тъй както сте поставени, за вас той е едно училище. В тоя живот вие обичате някои хора, а други не обичате. Ще знаете, че и в рая да идете, пак ще дойде там тоя, когото не обичате.

Голяма придобивка е да научите изкуството да промените своите отношения в положителен смисъл. Направете необичането обичане. И не само да накарате хората да помислят, че ги обичате, но вие сами да знаете, че ги обичате. За всеки, който е тръгнал в духовния път, е важно да прояви непритворна любов.

Не се успокоявайте, че знаете много, нито с това, че вашият учител знае всичко. Важното е какво вие можете в момента. Определете правилни отношения към хората, а правилно отношение ученикът има тогава, когато вижда у другите доброто. Когато хората се бият, аз не се интересувам от тях. Не се интересувам и от това, че този или онзи човек може да направи зло. Аз търся доброто у човека и ако хората търсеха само това добро, то щеше да заживее у тях.

Подгответе се за всичко в този живот училище. Не се уповавайте на този или онзи, а знайте, че това, което правят другите за вас, това е благодат, която иде от Бога. Представете си, че останете сам в света. Тогава кой ще ви подкрепи? Може да се случи жената да остане сама или пък мъжът да остане сам. На кого ще се упоавате, ако не сте изработили у вас истинските християнски добродетели? Живейте с хората, но се упражнявайте за един живот на пълна самота.

Когато Небето реши да помогне на човеците, то намира пътища, които вие и не подозирате. Знаете ли вие, че душите на великите мъченици на християнството се вселиха в лошите хора и ги направиха от езичници верни последователи на Христа? Наблюдавайте около вас с внимание и търпение. Вярата и търпението са свършено необходими и важни качества за ученичеството и духовния път. Ученикът трябва сам да усвои търпението, което ще рече да пусне корени на Земята и да приеме устойчивост, а Небето ще му даде вяра. С тези две качества животът и развитието са напълно сигурни. То е все едно да съедините

енергиите на Земята през корените на дървото и енергиите на Слънцето през листата и клоните. Така вие ставате могъщ устойчив дъб.

Потребно е да се разяснят някои основни неща. Аз казвам думата *търпение*, но вие не трябва да я разбирате погрешно. Не е търпение това, да ти бръкнат в очите и ти да стоиш. Търпението е нещо друго. То е да проникнеш в дълбините на живота и да различиш дали мъчнотиите, които имаш, са външни, или вътрешни. На външните не обръщайте внимание. Вътрешните премахнете, като преди това всичко изхвърлите от вас, всички стари образи и идоли, и ги замените с нещо ново. Какви са тези идоли? Например някоя стара обида, казана преди двадесет години, която ти носиш като амулет или като някакъв свят образ. Махни я, изхвърли я от себе си. Или пък някой не ти е платил борча си. Ти го носиш като свещено твое право, в името на което воюваш с оня, който не е в състояние да ти върне парите. Изхвърли и тоя „свещен“ идол. Скъсай тия вехти полици – те няма да ти помогнат. Не се рови непрестанно в тефтера на старите си длъжници. Нищо няма да те ползва това. Ако дойде при тебе някой и ти каже: „Не се рови в тефтера, но ми предай тази полица“, не се колебай – дай му я. На половин цена да ти я иска, веднага му я дай, защото иначе нищо няма да вземеш. Този неочакван човек е пратен от Бога. Той ще ти плати петдесет процента, но ще те освободи от един идол. Сам той не ще вземе нищо. От твоите полици той ще направи като алхимик едно лекарство, както Бог прави лекарства от нашите грехове.

Не мислете, че това, което се върши на Земята, изчезва. От добрите ни дела се прави едно, а от греховете ни – друго. От нашите грехове Господ прави някакъв силен екстракт, който употребява за едно велико благо. Не употребяваме ли ние в живота си киселини, които сами по себе си са опасни и без които не може да се направи нищо полезно?

С кезапа се лепи ламарина и го употребяват в химическата индустрия.

Живейте така, че хората около вас да бъдат доволни, а и вие да бъдете доволни от тях. Всеки да вземе по един скъпоценен камък от живота. Така ще бъдем весели и бодри. Такава ще бъде картината, ако имате вяра и търпение. След вярата и търпението идва Бог.

Вяра и търпение! Две велики сили, два Божествени дара. Вярата ще осмисли живота ви, а търпението ще ви научи, че за всяко нещо, което пожелавате, ще трябва да се изчака неговото време. Има неща, които не можете да притежавате всякога. Вие не можете да носите един милион златни лева в джоба си, но една банкова книжка за един милион можете да я носите. Банката – това е невидимият свят, който ще осребри стойността. Ще знаете, че всичко е постижимо, но на своето време. Има един Божествен план: вие можете да получите това, което желаете, ако то е вече реализирано в Божествения свят.

Общуването с хората да бъде една правилна обмяна. Не попадайте под потискащите и егоистични мисли на околните. Имайте свой самостоятелен път. Между хората, с които се срещате, има такива, които нищо не дават от себе си. Те само теглят, те са октоподи. Всеки човек трябва да знае да вземе, но да знае и да даде.

Щом сте тръгнали по нов път, не уреждайте работите по старому. Търсете реалното и не се занимавайте с дребнави неща. Правете разлика между дребно и дребнаво. Животът е Божествено училище. Ако си вярващ, моли се; ако си учен, работи усърдно в твоята наука; ако си певец – пей.

Служете на положителните принципи в живота. Щом срещнете стар, свит, немощен човек, помъчете се да видите у него красивата и богата негова душа. В старата бабичка постарайте се да видите красивата вечно свежа млада невеста. Тази невеста е душата ѝ. Истина е, че в тази сбръчкана бабичка има нещо, което никога не остарява. Не

отсъждайте бързо и с отрицателни заключения за хората. Постарайте се най-напред да видите положителните им неща. Срещнете ли приятел или близък човек, който ви се вижда отчаян, не го отминавайте, а му кажете: „Братко, твоята скръб скоро ще се премахне.“ Той ще се зарадва. Говорете всякога положително. Кажете на друг: „Това добро нещо, което си намислил, ще се сбъдне.“ В Бога всичко е добро и красиво. Следователно всичко добро и красиво ще се сбъдне в света, защото то иде от Бога. Хората сами забавят сбъдновението му, а Бог е оставил човека свободен.

Спазвайте закона: даром сте взели, даром ще давате. Молете се Господ да благослови делото, което вършите в Негово име.

Проявете ученическото смирение. Бъдете като ония цветя, които мълчаливо благоухаят. Отворете душите си за Бога и лицата ви ще станат красиви.

Във вашето развитие ще се учите, ще дращите, ще правите погрешки, ще ги поправяте, ще се молите, ще падате и ще ставате и най-после ще се научите. Когато се научите, тогава ще помогнете и на другите да ходят по свещения, по изпитания път.

ИСТИНСКАТА ВЯРА

На всички ученици и на тия, които са тръгнали по духовния път, е потребна воля за самоконтрол. Забелязано е, че жадните хора трудно се владеят и като отидат до някоя чешма, веднага се нагълтват със студена вода, след което почват да кашлят. Колкото и човек да е жаден, необходимо е да почине няколко минути край чешмата, да си даде воля да погледа течащата вода и да благодари на Живата Природа за благата, които дава на човека. Чашата вода, която ще изпие, приеме така, както пристрастените любители на виното изпиват своята чаша. Пийте на глътки, бавно, съсредоточено. Това е едно малко упражнение на волята за самоконтрол. Самоконтролът е едно от великите качества на ученика. Когато лягате да спите, подгответе се за това. Подгответе тялото си да подреди всичко в хармония. Тялото е като къща, която трябва да е почистена, подредена, та когато се върнете, да почнете новия ден с радост. Докато не се научите да контролирате своето тяло, не можете да се наречете добри ученици.

Всичко, което е необходимо за редовното и правилно функциониране на този инструмент, трябва да бъде извършено с внимание. Животът на Земята – на физическото поле, не е без значение за възхода на душата, дошла тук да придобие опитност. Ученикът трябва да се съобразява с обстоятелствата, в които се намира. Щом си на Земята, не трябва да пренебрегваш законите, които владеят на нея. Ще се грижиш за своето тяло, за чистотата и полезната храна и за всичко необходимо, за да използваш условията, които ти са дадени. На физическия свят тялото трябва да бъде в изправност, тъй като то е инструмент, без който ти не можеш да използваш тази арена, необходима за твое-

то развитие. Всеки дошъл на тази Земя трябва да не пренебрегва нейните разумни изисквания. Най-напред той трябва да познава живота на планетата, върху която се намира. Как ще разберете невидимото, щом не сте разбрали законите на видимото? Не може той, който не е проумял близкото, да проумее далечното. Ето защо не считайте за дребно и незначително да изучавате живота край вас. Изработите ли неправилна представа за законите на физическия свят, неправилна ще бъде и представата ви за духовния свят.

Например вие си представяте ангелите такива, каквито не са. Те са възвишени същества с интелигентност, каквато вие не можете да си въобразите. Те не се интересуват от вашите възгледи и теории за душата, за Бога и за всички големи въпроси. Единственото, от което те се интересуват, то е доколко вие сте разбрали Любовта. Ако ти можеш да любиш с чисто сърце, ангелът ще се спре при тебе. Но ако ти нямаш никаква любов, той ще те отмине, няма по какво да те забележи – той не те познава. Следователно най-главното от всичко е да изявите вашата любов и да участвате в живота винаги и към всички хора с най-добро намерение.

Научете се да се радвате с радостта на ближните си и вземете дял от тяхната скръб. Правете това искрено и непресторено – не само заради външно благочестие, а от любов към тях.

Всеки от вас трябва да има една основна идея в живота си, около която да гради всичко останало. И като ореш земята, като пишеш, рисуващ или свириш, и когато дори вършиш всекидневната си работа, не се отделяй от основната си идея. Когато жената готви в кухнята или когато чиновникът върши своята работа в канцеларията, той все не може да намери начин да изяви своята любов към човека. В катадневните неща стават навид дребни случки, които могат да нарушат вашия мир и покой. Погледне-

те ги добре, дали са съзнателно насочени към вас, или са случайни. Понякога вие сте склонни да се поддавате на недоразумения. Не мислете, че тези, които ви заобикалят, са винаги ваши врагове. Те си имат свои грижи, свои съображения, и не всякога действията им са насочени да ви подпомогнат или да ви спънат. Постарайте се да познаете подбудителните причини за ония постъпки, които вие считате съзнателно насочени към вас, и ще се убедите, че нерядко правите погрешни изводи.

За всеки човек, а особено за съзнателния ученик, е потребна дисциплина на ума. Тази дисциплина е основа по пътя на ученичеството. Тази дисциплина на ума е решителен регулатор на целия ваш живот. Христос казва: „Аз съм истинската врата, която дава знание.“

Истинското знание е това, с което можеш да трансформираш дори и най-тежкото си състояние в приятно и радостно разположение. Превърнете обидата в добро разположение и считайте, че тя ви е нанесена, за да се научите. Като не успявате да направите това, вие почвате да се гневите, очите ви светват, лицето ви потъмнява. Тогаво трябва да трансформирате състоянието си и да минете от един полюс в друг. Има един велик закон в света, според който всяка постъпка има два полюса. Добрата постъпка, добрата дума, имат някъде отрицателен полюс. Пазете се да не отидете към него. И всяка лоша постъпка, и всяка лоша дума имат и положителен полюс. Постарайте се да отидете към него. Не бързайте, когато говорите. Помислете добре за това, което сте намислили, и после го кажете. Ако говорите по Божествен начин, ще почувствате разширение на съзнанието си. Но допуснете ли една лоша дума, тя почва да се търкаля надолу и става лавина. Задръжте за себе си лошата дума. Колкото повече я задръжите, толкова по-силен вътрешен импулс ще добиете. Не може ученикът да се нарече силен, ако не е в състояние да задръжи в себе си една отрицателна дума.

„Аз съм вратата на овцете“ – казва Христос. Какво значи „врата“? – Това ще рече разумните условия, необходими за развитие. Изпълним ли Волята на Бога, и то така, без уговорки и с чисто сърце, тогава Господ ще вземе от нас негодната валута и ще ни даде чисто злато. Той ще изтрие нашите погрешки и ще ги превърне в добродетели.

Казано е в Писанието: „Всичко, каквото се случи на ония, които любят Бога, ще им съдействува за доброто.“ Каквото и да си направил в живота си – сега или в миналото, и каквито грехове да имаш, щом любиш Господа и разбереш вътрешния смисъл на живота, всичко ще се уреди. С Божествената любов ще ликвидираш най-напред старата карма. Няма да се боиш от нищо. Няма да се колебаеш, защото Любовта може всичко. Даде ли ти някой един хляб, знай, че той те обича. Може да го познаваш, може да не го познаваш, може любовта му да е микроскопическа, но тя е зародишът, от който ще се роди Великата Любов. Голямото дърво израства от малката семка. Не е любов това, ако богатият даде нещичко от своето съкровище. От малкото да дадеш е проява на Любов. Най-красивото нещо в живота са малките добрини. Кажи на някой самотен, изоставен човек една топла дума – у него ще оставиш нещо, което той никога не ще забрави. Христос дойде на света тогава, когато хората бяха изоставени. Ангелите опитаха с Правдата, но тя не спаси хората. Христос донесе и приложи Любовта. Любовта е, която ще донесе на света това, което никой друг Завет, никой друг пророк и учител не са донесли.

Сега човечеството е на прага на една Нова епоха. В нея Синовеите Божии идат да изявят Любовта на своя Отец.

Дерзайте!

ДЕТО И ДА ИДЕМ

Рибата не бива да изважда главата си от водата, защото ще се задуши и ще умре. Такова нещо става с човека, когато излезе извън Любовта. Излезе ли човек вън от пределите на Божията Любов, ще умре, защото безлюбието е смърт.

Водата, която е близо до бреговете на морето, е почиста, отколкото в дълбините му, защото е примесена с чужди вещества. Така и любовта в пределите на човешкото съдържа понякога нечистите мисли и желания на хората. Затова ония риби, които не могат да живеят в плитките локви, бягат в дълбокото море. И ученикът трябва да излезе от примесите на онова, което хората наричат любов, и да влезе в чистите дълбини на Божията Любов.

Понякога хората вследствие на умората от живота казват: „Не ни трябва никаква любов.“ Те влизат с това в противоречие със своето естество. Едно растение може да живее и като семе, и като растящо дърво. Един орех може да бъде скрит в своята черупка, но може да бъде като голямо разклонено дърво. Ако ти си посят в почвата на Великия градинар, върху тебе действат други закони. Тогава ти не можеш да спреш процеса на растенето. Всеки, който се опита да спре Божествения процес на развитието, влиза в смъртта. Ето защо се казва, че ако рибата излезе извън водата, тя загива. Ние вземаме водата като символ на живота. Душата на човека е потопена в живота така, както рибата – във водата. Да излезе рибата от водата или да излезе нашата душа от Любовта е все едно.

Не търси любовта от хората. Не пий вода от устата им. Ще пиеш от обилните и чисти води на Божествената любов. И друго нещо трябва да съблюдавате. Никой не е в състояние да ви извади от чистото море на Божествения живот – от Любовта на Бога, освен някой рибар. А кой

е този рибар? – Дяволът. Дяволът е някой „умен човек“, който ще изопачи твоята мисъл и сърцето ти. Не го слушай и не влизай в неговата мрежа. Всички заблуди в човешкия ум идват оттам, от съветите на тоя рибар. И това, че хората се считат отделени един от друг, е пак заблуда, пусната от него. Истината е, че Любовта свързва хората в едно, а липсата на любов ни кара да се мислим за отделени, изолирани същества. Вие се отдалечавате от хората, защото допускате, че те нямат любов. Това е също измама. Всички хора живеят в Любовта, но те сами не съзнават това и не я проявяват. Знаете ли по какво се познава човекът, който е в хармония с Любовта Божия? Кои са признаците, че някой живее в нейната красота? – Този човек има светлина в своя ум, топлина в сърцето си и чистота както във физически, така и в духовен смисъл. Този човек е отзивчив и готов да извърши във всяко време и при всички обстоятелства добро дело. Ония, които са извън Любовта, са апатични, изоставени, те казват, че може и без молитва, и без съчувствие, и без чистота. Хората, които са въвн от Любовта, са обезсмислили своя живот. Те живеят в духовна проказа, защото какво друго освен проказа за душата е омразата, в която пребивават.

Тези, които наричат себе си духовни хора, трябва да проверят дали наистина не са такива. Преди всичко потребно е да разрешат една задача: да обикнат това, което мразят. Не успяват ли да сторят това, трябва да помислят сериозно за своята духовност. Ако мразиш змиите, сложи една змия в едно стъкло, запуши стъклото и наблюдавай змията, докато свикнеш с нея и докато надвиеш в себе си отвращението, което тя ти причинява. Не е въпрос да сложиш змията в пазвата си, но да се освободиш от своята омраза към нея.

Ако някой мъж не обича жена си, нека се опита да намери у нея една хубава черта, да се залови за нея и да заживее с ония мигове в живота си, когато я е възлюбил

най-силно. Всъщност няма нито един човек в света без някоя хубава черта в своя характер. Някой мрази своята жена, но той не знае, че Господ му я е дал да я учи. Той му е дал задача. Същото е и за жената. На нея ѝ е даден един мъж, но не да го малтретира, а да го школува.

Друго качество, крайно потребно за ученика, е откровеността. Това е много ценно качество. Ако си недоволен от някой човек, кажи му ясно от що си недоволен. Постъпвай справедливо спрямо хората. Справедливостта осветява Божия закон. Справедливостта и взаимното зачитане са необходимите качества, за да могат хората да живеят един с друг. По това как ти живееш с хората, ще се премери твоят духовен ръст. Това, че хората живеят заедно, не е без значение. Господ се проявява чрез човека, тъй като хората много често получават чрез другите онова, което Бог иска да им даде. Ето защо любовта и доброто разположение, което имаш към някого, считай, че е любов, която Бог чрез тебе проявява към този човек. Всеки от нас в даден момент може да бъде служител на Бога. Днес ти говориш, а другите те слушат. Утре ще говори друг и ти ще го слушаш. Ако усетиш, че Господ в тебе иска да каже няколко благи спасителни слова за някого, не ги задържай, а му ги кажи. Който се опита да задържи в себе си Божията Любов, той греши – той излиза извън нея и нарушава веригата, по която пребивава Любовта на Бога.

Когато дойде при тебе един гостенин, нахрани го. Но храната за духовния му живот е също съществена потребност. Когато дадеш духовното и оня, на когото си го дал, се отдалечи от тебе, ти се радвай, когато научиш, че той го дава и на другите. Всички трябва да се нахранят с Божествения хляб.

Пазете се да не си приличате един на друг. Еднаквото, вечното и неповторимото в духовния живот, изявявайте по различен начин и по свой стил. Всеки да бъде творец в предаването на духовните ценности. Хората са на

различни духовни възрасти. Това става причина те да се критикуват и да търсят погрешки един в друг. Често в религиозните хора се развива ненужен критицизъм. Той е възможен само затова, защото духовните хора невинаги са мъдри да знаят, че за всяка духовна възраст е необходима съответната храна. Ученикът не се смущава от случките на всекидневния живот. Той казва: „Щом аз живея в Любовта на Бога, аз съм господар на себе си и никога нищо не може да промени у мен.“

Научете се да обичате хората, без те да знаят това. Бащата не трябва да казва на сина си: „Обичай най-първо мен“, а трябва да му каже така: „Синко, най-първо да обичаш Господа, а после, каквото остане от любовта ти, ще го дадеш на мене.“ Успее ли ученикът да премахне отрицателните мисли от ума си, той ще почувства как, без да прави усилия, хората край него ще променят своите отношения.

Бъдете внимателни, защото от време на време у вас пребъдва един ръководещ възвишен Дух. Гледайте да не го огорчите, когато е във вас. Той ще ви прекара благополучно през всички трудности на живота. За този Дух Господ говори: „Ще изпратя Духа Си да ви ръководи и да ви крепи в живота“, а Давид каза: „Не отнемай от мене Святия Си Дух.“ Този Дух ще ви научи да говорите, когато трябва, и да мълчите, когато трябва. Този Божествен Дух ще ви направи силни да обуздавате злината в себе си, защото, ако не можете да я обуздате, вие сте слаб. Опитайте се да хванете юздите на вашия гняв и му кажете: „Аз съм, който заповядва!“ Не казвам да изхвърлите гнева от себе си, но да го впрегнете в работа. Кажете си така: „Аз ще живея добре заради Господа. Ще стана господар на всички положения, които идват при мене като изненади отвън и отвътре. Господ иска от мен да имам светъл ум и аз ще се постарая да го имам. Той иска благородно сърце и ще го имам. Ще ми трябва несломима воля и ще я придобия, защото моят Отец иска това.“

И тъй, Любовта за вас е това, което е водата за рибата. Човек живее. Той иска, търси, но когато не получава – страда. Друг път получава, но пък нищо не дава. Вие, ученици, научете се да бъдете щедри и да не задържате това, което Бог ви е дал. Не унивайте пред мъчнотиите и дръжте главата си изправена. Оглеждайте всичко в живота си отдалече. Тогава ще го видите по-ясно. Придобивайте положителни навици, почиствайте задръстените извори, грижете се за дърветата, нахранете някое животно, помогнете на бедния, окуражавайте обезсърчения. Вършете положителни неща и вашето състояние ще се промени. Не казвайте, че училището е трудно. В трудните неща е скрита красотата на живота. Като преодолявате трудните неща, вие утвърждавате вярата си в Бога и в своите собствени сили. Ако някой ви обича, радвайте се, че Бог се е проявил чрез него. Мрази ли ви някой, тогава пак се радвайте, защото ви се дава възможност да видите какво представлява човекът без Бог.

Случва се някога да не можете да постигнете някое ваше желание. Тогава вие плачете. Все някога трябва да се разплачете. В това няма нищо лошо. Велики люде са плакали. Плакали са апостолите и светиите. И Христос се разплака. Голямата любов и съчувствието ви към хората могат да ви донесат и сълзи. Разширете сърцата си, защото в тесните сърца не може нищо да се побере. Бъдете състрадателни, но безстрашни. Красиво е, когато се превърнете в чисти извори и с тая чиста вода поливате градините на вашата душа и служите на човека. Като постъпвате така, хората ще ви пратят своите добри мисли и чувства.

Бъдете радостни заради Господа!

КЪСИЯТ ПЪТ

За човека е невъзможно да даде определение на Бога. Един от начините да осветлим този въпрос е, когато кажем на някого: „Бог е Любов, Бог е живот, Бог е светлина.“ Бога направо не можем да познаем, но можем да познаем любовта в живота, а познаем ли Любовта, ние вече се приближаваме към Бога. И Светлината когато познаем, ние се приближаваме към Бога.

Старайте се да имате изобилен живот. Какво е изобилен живот? – Това е оня живот, от който сме отстранили всички недъзи и неразположения чрез силата на Божията Любов.

На физическия свят най-необходими са три неща: прясна вода, пшеничен хляб и чист въздух. Това, което е вярно за този свят, е вярно и за духовния. Ако не угасвате светлината на вашия ум и не губите топлината на вашето сърце, вие удължавате живота си. А да продължиш своя живот, ще рече да се освободиш от всички отрицателни мисли и чувства. Изчистете душата си от всички утайки. Ако някой влезе във вашата стая и изцапа дъските ви със своите цървули, вие изчакайте да си отиде и измийте дъските. Така измивайте и обидата, която някой е оставил у вас. Планинските ручей сами изчистват своето корито. А ако през вашата душа тече обилният поток на Божествената любов, той ще отнесе всички утайки. Затова не подпушвайте и не отклонявайте този благодатен обилен поток на Любовта, защото само той ще очисти душата ви. Любовта ще ви освободи и от страха, тъй като не може да има страх, където Бог се е изявил чрез Своята Любов. Ученикът трябва да бъде безстрашен. Освободете се от вашите стари разбирания. Освободете се от старите си вярвания. Вслушвайте се внимателно и чакайте с отворена

душа да ви проговори Господ и да ви внуши някаква нова мисъл. От тази мисъл, която ще ти нашепне тихият глас, ще зависи какво ще извършиш през този ден. Това е пътят на спасението, защото спасението не е друго, освен един вътрешен процес. Направите ли всичко, което Господ иска от вас, вие сте спасен.

Спомнете си за Йон, когото Бог изпрати в Ниневия да проповядва, но той не отиде. И когато седя три дни в утробата на кита, той разбра своята погрешка. Помислете си какво друго по-полезно ще направите на тази Земя от това – да изпълните Волята на Бога? Кое по-реално дело можем да посочим на тази Земя, освен изпълнените с любов дела. Откажем ли да извършим това, което Господ иска от нас, ние цял живот сме наливали от пусто в празно.

И какво иска Бог от нас? – Понякога само пет-десет минути от времето ни, за да отправим една чиста и положителна мисъл. Молитвата е велико общение. С нея ангелите ще ни пуснат да влезем в живота. С молитвата ще отворим вратата на Небето. Там се отива с опитностите, които получаваме в земния живот, защото и във физическия свят можем да познаем духовното.

Молитвата не се измисля. Тя е дадена от Духа Божий. Например с *Добрата молитва* можеш всякъде да идеш. Всички врати ти се отварят. Истинската, свещената молитва, никогане остарява. Тя е всякога нова. Произнесеш ли една молитва с цялата си душа, пред теб се открива широк хоризонт. Молете се. Молитвата е знак къде си и на кого служиш, защото на Земята не можеш да останеш неутрален. Непременно един от двата ангела ще дойде при теб. Единият те води надолу, а другият – нагоре. Зависи с кого ще тръгнеш. Не се бой от ангелите, които носят Любовта на Бога.

Направете въгрешна връзка с Духа. Освободете се от човешката неплодна гордост, която казва, че не Творческият Дух на Всемира, а ние, хората, правим всичко.

Вие си мислите, че светиите и адептите са внушителни, силни, могъщи. Не, понякога те се явяват в много смирен и кротък вид. Понякога едно дете може да стане носител на Божия Дух. И ако то докосне някой болен човек, той ще оздравее. Много е важно да имате детско състояние на духа. Тогава ще се освободите от прекаленото философстване. Вие казвате, че сте готови да служите на Бога, но каже ли ви Той да направите нещо, вие не посрещате това с доверието на малкото дете, а почвате да философствате: „Почакай, Господи, още не съм готов.“ Така казват повечето хора в решителния час. Това е причината да дойдат страданията. Ще обясня това с едно сравнение. Ако един тъпан е потънал в прах, може ли да го почистим, ако махаме пращинките една по една? – Не. Тогава идва тъпанарят и почва да удря с боздугана по него. Тъпанът почва да бумти, но и прахът отлита от него. Защо са страданията? – Това са ударите на тъпанаря, който почиства праха от вас.

На какво ни учат страданията? – Да върнем всичко онова, което сме взели от брата си. И за тоя, който трудно преодолява мъката да върне взетото, и за другия, който трудно преодолява чувството си да прости, идва тъпанарят със своя боздуган.

Така трябва да разбирате Второто пришествие. Духовният живот не е леност и индиферентно очакване, а разумна, творческа деятелност. От тъпана ще излетят всички заблуди, за да останат у вас вяра в Любовта, вяра в Живота, вяра в Светлината. Не ви трябва нищо от старите ценности на света, нищо от неговото богатство, нищо от неговата преходна слава.

Първото нещо, с което трябва да започнете, е вашето сърце. В Писанието се казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето си.“

Дайте сърцата си на Бога и Той ще ви даде преизобилен живот.

ЛЮБОВТА

Послание на ап. Павел до коринтяни, 13. гл.

От дългата и неправилна употреба на думата *любов* тя е загубила своята първоначална магическа сила, а заедно с това – и своя дълбок смисъл. Ако една дума загуби своя смисъл, тя минава във фазата на упадък. Да вземем едно сравнение: ако в стомаха на човека попадне храна, която действа дисхармонично, получава се мъчно храносмилане. Такова неприятно състояние изпитва човек, когато в него попадне някакво несъответстващо и дисхармонично желание. В областта на чувствата то произвежда такъв ефект, какъвто е ефектът в стомаха от лошата храна. Любовта хората разбират по най-различен начин. Ако някому дадете една ябълка и чакате да чуе мнението му за нея, ще видите, че един се възхищава от нейните багри, друг – от миризмата ѝ, а трети – от вкуса. Начинът, по който живеем и реагираме на това, което става около нас, дава точна илюстрация за нашия вътрешен живот. Не е важно това, което приказваме, а това, което вършим. Ученикът се познава в училището, работникът – в работилницата, войникът – на бойното поле, а свещеникът – по това, което върши в църквата и сред своите пасоми.

Въпросът за Любовта, който сега разглеждаме, е един от най-големите, макар и привидно лесен въпрос. Любовта е основа на всички учения, религии, философски системи. От различни хора в зависимост от техния духовен ръст, тя се разбира различно. Детето, което няма зъби, се храни с млечна храна. След някой и друг месец му се дава кашлица, и чак когато израснат зъбите му – твърда храна. Така е и с разбирането на думата *любов*. За да се дойде до истинския смисъл, трябва да чакаме оная възраст, когато ще бъдем

готови да приемем твърдата храна. Човек има тридесет и два зъба и числото тридесет и две показва зрялата възраст. То е възрастта на Христа, който напусна Земята в тридесет и третата си година.

Апостол Павел като философ и най-дълбок диалектик изучава Любовта, като я сравнява с противоположностите ѝ. Той търси отличителните белези и ония, които отричат нейната същност. Едно от качествата на Любовта апостолът сравнява с красноречието. Хората винаги, и особено в нашата съвременност, обичат да ораторстват. За тях Павел казва: „Ако притежавам всичкото красноречие, дори и това на ангелите, а нямам любов, нищо не съм.“ Отношението тука е такова, каквото е отношението на човека, познал същината на ябълката само с поглед.

Дори и пророчество, ясновидение и гадателство да притежава човек в свършен вид, ако няма Любов, нищо не е. Нищо не е постигнал оня, който притежава знания, с които дори и планината може да премести, ако това става без любов. „Ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите – казва апостолът Христов, – и ако предам тялото си на изгаряне, и нямам любов, нищо не се ползвам.“

Като най-важно качество на Любовта той сочи дълготърпението. Който има търпение, постига всичко. Човек с търпение е като кораб с котва, а тоя без търпение – като ладия, която се люшка по каприза на вълните. Необозримо е Божието величие. С разума не можем да го обгърнем, но най-правилната мярка за Него е дълготърпението, което Той проявява към нас.

Търпението е качество, което човек трябва непременно да придобие. Без него той не е стъпил върху пътя на ученичеството. Любовта може да ти се даде даром, но търпението трябва сам да придобиеш. Един от методите за придобиване на това ценно качество е страданието.

Защо майката търпи всичко от своето дете? – Защото и при явните негови слабости тя вижда, че то ще стане някога способен човек. Търпеливият е умен и предвижда бъдещето. За бъдещето може да говори уверено само такъв човек, който е усвоил вече великото качество на търпението. Търпението на майката произлиза от това, че тя има любов към своето дете. Ето защо може да твърдим, че търпението е най-великото качество на Любовта.

Ние разглеждаме Любовта в най-широк смисъл. Ние не считаме, че любовта е само някакво усещане или приятно разположение на сърцето.

Този, който ти е сторил зло, някога ти прави голяма услуга. Понякога камъкът, който хвърлят подир тебе, съдържа в себе си скъпоценен кристал. Разчупи го и ти ще намериш този кристал.

Молете се на Бога да разберете търпението, защото то е по-ценно от ония знания, които трупате, без да ги използвате, и които носите като чувал на гърба си.

„Любовтане завиджда“ – казва апостол Павел. Испитайте себе си. Ако имате завист, нямате Любов. Знае се, че е трудно завистта и гордостта да не посетят някога вашето сърце. Те ще дойдат като гости. За това гостуване няма да ви съдят, но се постарайте да не правите приятелство с тях. Не се хващайте ръка за ръка със завистта и не бичувайте никого, защото зло, с което се сдружавате, ще ви причини страдания.

Търпение и благосклонност! Само когато човек придобие тия две качества, ще научи историята на своя живот и причината, поради която е дошъл на Земята. Не е важно дали сте последователи на тоя или оня, на това или друго учение. Пътят е един и Христос го казва: „Аз съм пътят.“ Това е Словото на Христа – просто, кратко, категорично. Опитайте го! То е като чист пшеничен хляб, от който не се поврежда организъмът. Нахранете се с този хляб и не питайте за веществата, от които е съставен. Това

е хлябът – живот. И за любовта е така. И за нея хората питат: „Какво е това любов? От какви елементи се състои?“ Ако питате тоя, който ви люби, той ще турне любовта в торбата си и ще си отиде. Така си отива и оня, който ви предлага чистия пшеничен хляб, а вие го разпитвате за състава и елементите, от които той е направен.

Любовта е храна на живота. Без нея не може да се постигне нещо. Тя при това е велика сила. Употребил ли тази сила неправилно, ще получиш разрушение. Любовта не бива да се ограничава и да се заключва в себичния живот. Тогава тя разрушава стените на себелюбието и излиза навън. Ако хората познаваха тия закони, ако можеха да бъдат в хармония с Любовта, всичко в живота им щеше да бъде добре.

Хората казват така: „Щом Бог е Любов, Той не трябва да наказва.“ Наистина Бог е Любов, благодетел и милост, но същевременно Той е възискателен към тези, които учи. Щом види, че Неговите деца са неразумни, нетърпеливи и неблагосклонни, Той ги натоварва все повече и повече, докато страданията не пробудят в душите им търпението и благосклонността. Бог е дал на човека много блага, но човекът не ги е използвал. Обърнете погледа си към самите вас и вие ще намерите истинския път в това, което Бог е вложил във вас. Научете се да бъдете благодарни, защото смисълът на живота не е в многото, а в онова, което можем да използваме в даден момент за нашето развитие.

Опитайте да приложите в живота си на дело тази глава от посланието на апостол Павел. Нашето училище е градина, а не разсадник. Църквата е място за покаяние, за повдигане на душата към Бога, а училището, в което се изучава Божественото знание, трябва да стане място за общуване с Бога. Това училище е градина, в която се насаждат само полезни цветя.

Ако някои от учениците не са доволни, че Бог не им е дал достатъчно блага, причината е, че те в миналото

заедно със своите деди и прадеди, вместо да работят на Божията нива, са се занимавали с вкуса на забраненото дърво. Те са правили опити, които са коствали целия им духовен капитал. Време е да се спре с тия опити. Не бягайте от училище, защото онзи, който иска да приеме една висока степен и да се издигне до нивото на напредналите и светещи души, непременно трябва да завърши това училище на Земята със зрелостен изпит. Непослушните ученици, които бягат от училище, Господ праща да трошат камъни, да карат коне, да правят пътища, а на послушните дава съответни занятия.

Пътят на съвършенството е тесен път. По него се върви трудно, но той е единственият истински път. Вървете по него и ще познаете Божествената Любов. Не оная любов, която хората са извратили, обезсолили, не любовта на илюзиите и сенките на живота, а Любовта, която сама дава живот. Ако хората знаеха какво неопценимо богатство се крие у нея, тази планета щеше да изглежда съвсем иначе. За да се достигне до тоя велик животодателен извор, необходимо е да се мине през търпението. Чрез търпението ще стигнете до истината за Любовта.

Не слушайте хорските съвети. Може някои от тях да ви дават поука, но най-важно е да слушате онзи съвет, който Бог е вложил във вашата съвест. Ще слушате съветите на ония люде, думите на които са в съгласие с това, което Господ казва вътре във вас. Ако това, което чувате, не е в съгласие с тихия глас на Бога, не го следвайте. Всеки, който слуша Господа, е свободен, а оня, който не Го слуша и приема другите съвети, става роб както на себе си, така и на хората.

Често хората говорят за спасение, но забравят, че спасението ще стане чрез приковаване на кръста. Тези, които се боят от страдание, не ги искаме в нашето училище. Истинските ученици благодарят на Бога за страданията, които имат. Ако Христос не беше носил трънения венец,

ако не беше прикован на кръста, как щеше да прояви Своята Любов? Бихте ли Го обичали, ако живееше като цар и победител? Вие Го обичате, защото беше прикован заради нашето спасение. Следвайте Христа, бъдете герои. Щом Христос не се отказа от Своя кръст, и ние да не се отказваме от нашия. Боите се от страданията, а не знаете, че когато страдате, вие сте по-близо до Бога. Страданието показва, че вече сте в процеса на Спасение. Кажете ли ви някой: „Аз не познавам що е страдание“, знайте, че той е още зелен. Приятно е това – „зеленото“, но щом почне да зрее, неминуемо ще дойдат и страданията. И когато някога цял народ е подложен на страдания, това показва, че Господ се занимава с него. „Нас ни разпнаха“ – казват някои народи. „Благодарете за това, защото тогава сте по-близо до Мен“ – отговаря Господ.

Да станем последователи на Христа, а какво ще кажат другите за нас, няма никакво значение.

Да бъдем дълготърпеливи и благосклонни. Да изпълним дълга си като хора пред Бога с чисти мисли, желания и постъпки. Останалото е второстепенно. Да не се спъваме в този велик път, по който трябва да вървим смело и без страх, като в същото време насърчаваме всички ония, които вървят и воюват заедно с нас.

СЪНИЩАТА НА ЙОСИФ

Съществува въпрос: „Защо ни спохождат беди?“ Хората отговарят на това по най-различен начин, защото не знаят, че животът на човека в по-голямата си част не е нищо друго освен изпит. Изпитите са пробният камък, с който се опознава характерът, тъй като няма нищо по-съществено за човека от неговия характер. Характерът се познава чрез огъня на изпитанията. Характерът – това е домът на човека.

В библейския разказ за Йосиф е много ясно как върху него се изреждат изпитанията едно след друго и как по начина, по който той ги разрешава, проличава неговият характер.

Първото и най-голямо изпитание беше жената на господаря му, която се беше влюбила в него. С тази любов тя не успя да го извади от решението му да остане верен на своя покровител. Йосиф е знаел неприятностите, които ще последват от неговия отказ, но предпочел страданията пред това да промени отношенията си към своя господар. След това дошли затворът и ред още други страдания, но всичко е било победено от устойчивостта на неговия характер.

Какво символизира Египет в този разказ и какво представлява тази жена? – Египет е царството, в което живеем, а жената на царедвореца е светът, който ни заобикаля. Всеки от нас е продаден като слуга от своите братя, а жената са изкушенията, които срещате в своя път. Йосиф предпочете благоволенieto на Бога, отколкото благоволенieto на чуждата жена. Светът, който днес ви предлага временните наслади, утре ще ви изхвърли като непотребна вещ.

В живота съществуват малки причини с големи последиствия. Да бъдем внимателни към малките неща, които зависят от нас. Ако не можем да избегнем големите предопределени събития, с малките всякога можем да се справим. Ние говорим често за любов, но трябва да бъдем внимателни и прозорливи, тъй като понякога хората ни обичат затова, защото искат да вземат нещо от нас, а не заради духовните ни достойнства. Те обичат добрия певец заради удоволствието, което им доставя неговият глас. Изгуби ли той гласа си, те вече не го и поглеждат. И на красивата жена не обръщат внимание, щом тя погрознее. Такава е човешката любов.

За всекиго от нас е определено през какви изпитания трябва да премине. Тези изпитания са пътният билет за кораба, с който ще прекосим житейския океан. Глупавият роптае, а мъдрият благодари за това. Когато нещастията сполетяха Йосиф, той не възропта, а ги прие съзнателно. Не се съблазни от жената, но спечели нещо много по-голямо. Той избегна греха, а грях е всяко нещо, което не дава плод. Грехът – това не е нищо друго, освен пътят на инволюцията. В живота има благородни, невинни удоволствия, но мрачният дух тика хората към удоволствия, които рушат ума, сърцето, силите и ги отклонява от спасението.

Първото изпитание бе поставено на жената още в рая. Тя не устоя. Сега на изпит е поставен мъжът. Изкусителят е един и същ. Той започна като змия в райската градина и непрекъснато мени своите форми.

Мъже и жени, трябва да научите изкуството да познавате кога ви говори гласът на Истината и кога – гласът на изкусителя. В света действат два принципа. Единият е активният принцип на Природата, а другият е пасивният, възприемащият принцип. Процесът на развитието се осъществява чрез тия принципи и затова Бог понякога дава, а друг път взема. Океанът дава влага на цялата земна суша, оросява я, но после реките му връщат обратно всичката

вода. Във вашето развитие е потребно да се съобразявате с тия два принципа и знайте, че единственият, който може да задоволи копнежа на вашата душа, е само Бог – великият Извор.

Който иска да бъде ученик, съзнателно тръгнал по пътя на възхода, трябва да стане силен – силен по ум, по чувства и воля. Силен обаче може да бъде наречен оня човек, който е във връзка с Божествените закони и е в хармония с всички същества. Изработете мярка във вашия живот, защото мярката е най-същественният признак за духовната ви висота. Не ламтете за много. Не досаждайте на себе си и на околните. Не превръщайте целия си живот в непрестанно искане, като пропускате същественото.

В лицето на Йосиф имаме пример за един истински характер. От това, което четем в Свещеното Писание, виждаме, че Йосиф не е бил глупав. Напротив, той е бил много умен, а при това е имал и благородно сърце. Ако не беше такъв, той нямаше да остане като пример в Свещената книга.

Днес хората се намират на различни етапи от изпитанията на Йосиф. Някои тълкуват сънища, други биват продавани от братята си, а трети се намират пред изкушенията на жената. Йосиф премина успешно през всички препятствия, защото беше мъдър и в неговото съзнание стоеше неизменна и жива необходимостта да изпълни не волята на света, а волята на Бога. Той остави дрехата си и избяга чист. Какво означава този символ? – Това значи, че той презря плътските наслади и нахрани душата си с истинската Божествена храна. Вървете по пътищата на Йосиф и за вас ще настъпят хубави благодатни дни. Не разчитайте на нищо друго освен на Бога.

Благородният характер на Йосиф пролича тогава, когато братята му, които го продадоха, се явиха при него. Той не им отмъсти, а плака заедно с тях и за всекиго от тях поради любовта, която имаше в сърцето си. Изкуството да прощава

е велико изкуство на ученика. Който се е научил да прощава, може успешно да крачи по стъпалата на трудния, но велик път. А има ли по-велик пример за опрощението от тоя, който ни се даде на Голгота? Когато бе на кръста и когато всички Му се подиграваха, когато усещаше най-големите страдания, Христос извика: „Господи, прости им!“

Любовта е най-великата алхимична сила. Любовта е, която единствено може да прощава.

Ако ви поставят на мястото на Йосиф, как ще постъпите? Ще се усъмните ли в Бога? Ще приемете ли страданията? Без тях светът няма спойка. Чрез страданията светът е сглобен от единия до другия край. Страданията са, които усъвършенстват нашия характер. И когато скулпторът нанесе с чука последния си удар, тогава мъченията престават и великата статуя на нашия живот се появява в своето великолепие.

Да се върнем наново към въпроса за характера. Характерът е най-голямото украшение на човека. Чрез него ще преминем успешно през изпитанията на Йосиф. Потребно е да изгоните колебанието и страха от себе си. От колебанието да остане мъдрият размисъл, а от страха – благоразумието. Нещата, които сте разрешили и в които не се колебаете, защитавайте ясно, смело и открито. Вярата, че Бог следи нашия живот, никога да не отпада и никога да не ни напуска. Живейте с нея! Тогава и от грешниците ще създадете свои приятели. И между тях има благородни души. И най-хубавите плодове, преди да узреят, са били зелени. Зеленото предстои да узрее. Животът се състои в постепенното развитие на зеленината до узряването и този постепенен процес наричаме еволюция.

Когато почнете да отделяте същественото от несъщественото, преходното от трайното, когато узреете и станете човек с характер, ще бъдете извадени от затвора и ще бъдете представени пред Господаря на света като свободни души, за да изтълкувате сънищата на живота.

Тогава ще бъдете свободни. Истината ще бъде венец на главата ви. Снопите на нивата ще ви се поклонят, Слънцето, Луната и звездите ще ви поздравят. Тогава ще разберете дълбокия смисъл на земния живот и защо е било всичко това, което е преминало през него. Тогава за вас ще настъпи Царството Божие на Земята.

ЗАКОНЪТ НА СЛУЖЕНИЕТО

Йоан 12:26

Хората в този свят имат най-различни стремежи. Едни търсят знания, други – богатство, удобства, слава, разкош, сила, но Исус настоява и препоръчва само едно нещо: да научим великата наука на служенето.

Думата *слуга*, както сега се употребява и разбира, е една прозаична дума, която дава понятие за най-ниското обществено положение, което може да има човек на Земята. Но има различни видове слуги. Ако погледнем на живота внимателно, ще се убедим, че всички хора са слуги, но се наричат с други имена. Дори има такива слуги, които носят името господари. Кой е господар? – Това е човекът, който чака друг да му слугува. Учението на Христа обаче поставя иначе този въпрос. Христос казва, че който иска да бъде господар, трябва да бъде слуга. Синът Божий не дойде да Му служат, а да послужи.

„Аз съм Господар!“ – казваниякой, но той се самоизмамва. Той не е свободен, макар и да не слугува никому, защото той слугува на своите щения. Понякога стомахът става господар и ако не му слугувате добре, той ще ви уволни. Както господарите уволняват слугите, така и стомасите често уволняват своите господари.

Съвременността е поставена на изпитание. Милиони хора са слуги на оръдията, гранатите, барута и смъртта. И това все още се нарича цивилизация. В тая цивилизация често ще чуете да се казва: „Нас не ни трябва Господ. Науката ще ни помогне да се издигнем.“ Такава наука обаче, която се сътворява без Господ, ще превърне човечеството в кървава каша. Небето изисква други слуги, които ще послужат на ближните си така, както Христос послужи на

света. Всеки човек трябва да служи на някого – на някой по-слаб, по-немощен. За да се нарече цивилизовано нашето съвременно човечество, то трябва да влезе в нов порядък. Днешната цивилизация трябва да се замени с нова, в която хората да не казват, че може да живеят без Бога. Хората се оплакват от своите недобре възпитани деца. Как ще бъдат възпитани, когато майките и бащите, на които лежи отговорността за възпитанието, са ги изоставили? Кой възпитава поколенията? – Само невъзпитани хора. Никой друг освен майката не ще възпита по-добре детето, защото в това възпитание тя ще вложи любов.

Да слугуваш е велико, благородно дело, и при това е голямо изкуство. Когато шивачът съберка някоя дреха, той плаща загубите. Така и Природата, която ни дава плат, казва: „Скрийте и съшийте тази дреха.“ Не я ли направим добре, тя ще ни глоби. Какво представлява платът? – Това са всички възможности, за да направим своя живот смислен. Повечето от хората смятат, че да слугуваш е нещо нисше. Аз казвам, че слугуването е изкуство. Глупав човек не може да слугува. Не може глупавият да бъде нито добър учител, нито добър свещеник, нито справедлив съдия. Глупавият не може да бъде писател, художник, музикант и архитект. Не може да бъде слуга и тоя, който не притежава търпение. Щом слугуваш на хората, трябва да си годен да изправяш техните погрешки. Към тези, които са склонни да грешат, да бъдеш благоразумен и с кротост да поправяш неравностите на техния характер.

Има такива люде, които обичат да се хвалят, че служат на своя народ, а дори и на човечеството, но като се вгледате в делата им, ще видите, че те уреждат само личния си живот. Постоянните им грижи и улисаност са насочени в уреждане на несъщественото, за което нямат никаква сигурност. Никой не знае къде ще бъде в утрешния ден, а изхавява живота си, като че ли ще живее цяла вечност. Една трета от своя живот хората похабяват,

за да си осигурят своята храна. А има такива, които смятат, че колкото повече килограми натрупат върху себе си, толкова по-добре са се осигурили в живота. Това е едно от най-честите и най-фатални заблуждения. Здрави хора са тия, които притежават вътрешна, морална сила. С тази сила се поддържа най-добре и физическото здраве. Човеците са измислили хиляди залъгалки за своя вкус и колкото повече се обогатяват видовете на кулинарното изкуство, толкова по-разновидни стават заболяванията в човешкия организъм. Вкусът не е мерило за здравата и полезна храна. Вкусът може да те излъже и ти можеш да излъжеш вкуса, но стомахът си никога не можеш да излъжеш. Той е, който казва решителната дума.

Ако наистина е необходимо да полагаме грижа за хигиената на тялото, не е ли необходимо успоредно с това да се погрижим и за хигиената на своя ум и своето сърце? Христос казва: „Ако някой иска да Ми служи, да Ми даде сърцето си.“ Той дойде на Земята заради човешките сърца. Ние трябва да премахнем всички бурени в нашите чувства и ако искаме сърцето ни да стане жилище на Христа, любовта ни към хората трябва да стане съвършено безкористна.

Ние роптаем против страданията, но те неминуемо идват. Всички ще бъдем повикани да дадем отчет как сме използвали онова, което ни е дадено – как сме скроили и как сме ушили дрехата на своя живот.

Човешкият егоизъм от личен се превръща в егоизъм и на обществото, в егоизъм на народите. Всеки народ желае да властва над друг някакъв народ, но ако хората имаха за ръководство Христовия принцип, взаимоотношенията между хората щяха да бъдат в пълна хармония. За да настъпи на Земята онова щастие, за което мечтаем, трябва да изчезне самочувствието на господар: хората, както и народите, да приемат по-великото и по-благородното звание – слуга. Да властваш над друг е в противоречие с Божия закон.

Само в един случай не е забранено да си господар – когато станеш господар над себе си, господар над своята мисъл, чувства и постъпки. Както мечкарите дават на мечката малко брашънце и ѝ слагат халка на бърната, така и ние трябва да сложим халка на нашите ненаситни желания, тъй като многото желания докарват и много нещастия.

Богатството, което хората търсят отвън, е в самите тях. И силата на човека не е в неговите мускули, а в онова деликатно и нежно чувство, което владее всички останали сили. Господ така е устроил света, че могъщите сили на Природата да се подчиняват на привидно най-слабата сила – Любовта. Първият и най-големият носител на тази Любов е Христос. Ето защо който служи на Христа, служи на тази Любов, и обратно – който не служи на Любовта – не служи на Христа. Кой са тия хора, които са създали и създават катаклизми в живота на човечеството? Ако се вгледаме добре, ще видим, че те или не са служили на Христа, или са Му служили привидно. Истинските верующи в Христовото слово са ученици на великата Божествена школа. В тази Школа се изучава великата наука на служението, защото да слугуваш на Христа е нещо необозримо в своето величие. Аз сега ви давам само семенцата на тази тайна, но условията, за да израстат тези семена, може да ви даде само Христос.

И тъй, хората и до днес смятат, че „слугуването“ е нещо дребно, уничително. Те не могат да възприемат идеята, че да слугуваш е велика привилегия. Да слугуваш на Христа не значи само да Му казваш „Учителя“, а да си вникнал във великото Негово учение и да живееш с Него във всяка стъпка. Да служиш на Христа, ще рече да направиш всичко, което е по твоите сили за Неговите „по-малки братя“. Какво бихте отговорили вие, християнските народи, ако ви запитат: „Какво сторихте за Христа вие през изминалите две хиляди години?“ Хубаво е да помислите за отговора,

който ще дадете. Време за губене няма. Всички – от децата до възрастните, от неуките и учените, от свещениците и хората на всяко изкуство – трябва да станат служители на Бога.

Примирете се със себе си и със своите ближни. Пригответе се да изчакате великото събитие, когато Господ ще покаже Своето могъщество. И верующите, и безверниците тогава ще се уверят дали има Небе, или не.

Повтарям: не разбирайте слугуването в буквалния смисъл на думата. Да слугуваш, ще рече да служиш на страдащите и да повдигаш отпадащия дух на хората. Срећнете ли такива, които търсят своя път, покажете им го като служение на Христа. Нашата съвременна цивилизация прилича на грамаден хотел, в който е избухнал пожар. Бягайте от тоя хотел, защото той е вече обхванат от пламъците. Потърсете пристан и подслон под Божията ръка. На мястото на погиващата цивилизация истинският Господ на света – любящият Универсален Дух, ще изгради нова. Епохата, която идва, е по-величава от тази, която си отива. Светът ще бъде дезинфектиран, но вие не трябва да се боите от това. Трябва да благодарите на Бога, че това ще се случи.

Да станем готови, за да посрещнем думите на Христа, Който ще каже: „Който слугува на Мене, да Ме последва.“

Да слугуваш на Христа, ще рече да намериш истинския смисъл на своето съществуване.

ВАЖНОСТТА НА МАЛКИТЕ НЕЩА

Матей 18:10

Обикновено хората – и мъже, и жени, имат стремеж към големи, велики неща. Малките, дребните на вид незначителни неща те презират. Считат ги като петачетата, които дават на просящите. „Какво ми даваш това петаче?“ – казват те. „Дай ми хиляда, десет хиляди, сто хиляди лева. Какво съм аз да ми даваш петаче?“ Така хората презират и привидно незначителните човеци, а гледат да имат близост с министри, царе, философи, а за нискостоящите казват: „Остави тоя простак.“ В живота непрекъснато наблюдаваме презрение към малките неща, а това е съвсем погрешно. Христос, като има предвид това, казва: „Не презирайте малките, защото вие оскърбявате ангелите им, които служат на небесата.“

Малките неща са важни. Ние не можем да разцепим голямото дърво без малките клинове. И целият живот, и всичкият прогрес в него, както и във Вселената, се дължи на малките неща. Всеки пророк, всеки учител започва с малките постъпки.

Кои са малките? Не са ли те нашите деца? Не са ли те нашите мисли, дребни на вид, нашите чувства, дребни на вид, и нашите дребни на вид постъпки? Не става ли от тези, малките неща, всичко онова, което наричаме голямо и велико?

Един индус дал на своя син един орех. Синът счупил ореха и го изял. „Какво научи от тоя орех?“ – запитал бащата. „Нищо особено. Разбрах, че има ядка и тя е доста приятна на вкус.“ – „Само това ли?“ – запитал бащата. „Да, само това.“ – „Ако беше посадил този орех в земята, ти щеше да видиш величието, което се крие в него – казал

бащата. – Ти би видял едно грамадно и пълно с плодове дърво.“

И малките Божествени мисли, които понякога идват в нашия ум, биха могли да пораснат и да видим тяхното великолепие, ако смогнем да ги отгледаме. Всичко, което виждаме в света, е заградено от малки неща. Веществото, с което правим всичко на този физически свят, е съставено от малки атоми и от още по-малки частици, с които са изградени те. А кой храни света? – Едно малко житно зрънце. Малките, послушни и незначителни със своя вид същества вършат полезна работа. Вие всеки ден натоварвате своето магаре и ако изчислите работата, която е свършило, ще видите, че му дължите няколко хиляди таланта. Вие не знаете, защото вашето съзнание не е още просветено, но вярвайте, че някога в дългата низа на еволюцията това магаре ще се яви в някаква друга форма пред вас като ищец.

Великите същества в надчовешката йерархия никога не презират малките. Ако вие имате в своя дом един скромнен слуга, вие не знаете причината, поради която Господ го е прагил при вас. Връзката ви с него не е от сега. Откъде знаете, че той няколко пъти не е спасявал живота ви? Не го презирайте. Вие не знаете причината, поради която някои люде край вас са облечени в много скромна форма.

Любовта не е дадена да я проявявате за великите хора, нито за ангелите, нито за светиите. Любовта е за малките, дребните, бедните и пропаднали братя. Такава сложна и тайна връзка има понякога между най-близките хора, и най-често между родители и деца. Бъдете внимателни и към малките си постъпки. Не гледай да продадеш слепия си кон на съседа и не се кълни в Господа, за да го излъжеш. Не измъчвай хората в името на Бога. Старай се и най-малките ти постъпки в живота да бъдат като най-големите, които считааш за важни и съдбоносни.

Не презирай и тялото си и не считай плътта си за нещо нисше. Ако трябва да се отречеш от нещо, то не е от твоето тяло, което ти е дадено като инструмент, а от прекалените свои желаниа. Знай, че твоето тяло е храм, построен също с Мъдростта на Бога.

Малките неща в живота причиняват голямата полза и голямата вреда. Вълкът, който се смята за силен и свиреп, може да пострада от един комар.

Когато огорчаваме един човек, когото считаме за малък, ние огорчаваме Господа, Който е в него. И когато правим добро на един от малките, ние зачитаме и помагаме на Господа, Който е в неговото аз. Помогнем ли нему, и неговият ангел, който е на Небето, ще ни помогне. Не презирайте никого. От презрението се ражда гордостта, която е един от опасните пороци.

Много хора считат себеси за аристократи, но истинският аристократизъм и благородство притежава оня, който е готов да се занимае да помогне на малките. Господ, Който е толкова велик, не изпитва голямо удоволствие от величието на Вселената, която е създал и управлява, колкото от това, когато малките Му деца направят една правилна стъпка напред. Истинско дело вършим тогава, когато като учители се занимаваме със своите ученици, като свещеници – със своите люде в енорията си, и като служители в живота – с ония, които имат нужда от нас.

Никога не забравяйте, че великите неща са родени от малките добродетели.

МИР ВАМ!

Йоан 20:29

Основен стремеж на човешката душа е безсмъртието. И тъкмо за да намери пътя към безсмъртието, душата се въплъщава на Земята. Човек може да е безсмъртен и да загуби своето безсмъртие, а може да бъде смъртен и да придобие безсмъртие. Смърт и безсмъртие са две състояния. Иначе казано, безсмъртието е абсолютното равновесие на силите, които действат в Природата – силите на съединение и хармония. Хармонията – това е живот, а смъртта – разединение, несъгласие и дисхармония.

Когато се говори за безсмъртие, потребно е да се знае какво се крие в тази дума. Едно сравнение: преди да започне изпълнението на някоя великолепа творба от симфоничния оркестър, вие ще видите как цигуларите и всички останали инструменти се настройват, за да бъдат в единство и съгласие с общия тон. Тук искам да се отклоня за малко и да кажа няколко думи за цигулката. Аз я считам за най-съвършения инструмент. От триста години откак Страдивариус⁶ я направи, тя не е претърпяла никаква промяна. Цигулката – това е човешката душа с четирите темперамента, а лъкът – това е волята на човека. Научете тайната на тази цигулка. Нагласете и себе си, както нагласяват нея. Вие може да сте някои от четирите темперамента: холеричен, флегматичен, сангвиничен или нервен. Какъвто темперамент да сте, научете се да свирите. На цигулката се свири на кръст. Почнете ли да свирите, вие образувате оня кръст, от който се оплаквате. „Защо Господ ми даде този кръст?“ – казвате вие, без да знаете, че сте един инструмент, на който още не сте се научили са свирите, а само го чувствате като тежък товар.

Апостол Павел, който разбираше тази тайна, казва: „Аз ще се похваля с кръста.“

Когато се осъзнаете като отделни инструменти във великото единство на живота, тогава следете ръката на диригента, вървете в такт с Неговата велика роля, и тогава ще дойде отговорът на това, какво е безсмъртие.

Кръстът – Божествената цигулка на живота, е велико благословение. От него ще се роди музиката, която се нарича спасение. Когато Христос страдаше на кръста, ангелите не плачеха, а пееха. Всички затворници в ада се радваха, че иде техният Спасител. За невежите, които не знаят да свирят, кръстът е само страдание, а за просветените духовно, той е тяхно спасение.

Христос често пита хората: „Знаете ли да свирите?“ А това е все едно да ги запита: „Знаете ли да страдате?“ Човекът, който страда в живота си, свири на Божествената цигулка. Той се спасява. Хората винаги обичат и се притичват на помощ на тия, които страдат. В свиренето, както и в страданието, има новаци, но след време те стават виртуози. Онзи, който научи великото изкуство на страданията, е както виртуоза, който е научил великото изкуство на свиренето. До безсмъртието не може да се отиде без изкуството на Божествената цигулка – без изкуството да се страда.

Първият урок, който ще ни бъде даден, е да настроим четирите струни на цигулката. Струната на душата е *МИ*, на ума – *ЛА*, на сърцето – *РЕ*, на живота – *СОЛ*. Ние трябва следователно да пеем, да свирим, да чувстваме и да мислим.

Вие може би, както и други съвременни християни, ще кажете: „Какво общо има това с Христовото възкресение?“ – Не се заблуждавайте. Нищо не се дава наготово. Един млад човек, за да дойде в университета, трябва да мине през забавачницата, отделенията и класовете. Думата *възкресение* крие една велика тайна. Не я разбирайте

механически. Да възкръснеш – това значи да бъдеш господар на всички елементи, на всички сили, на всички мисли и желания, на всички свои действия. Как ще възкръсне човек, ако не е господар на всичките тия неща? По кои други знаци в себе си се намирате годни за възкресение? Вас може да ви уплаши една жаба или едно змийче, а се считате годни за възкресение. Ако един цигулар се нуждае най-малко от дванадесет години всекидневен десетчасов труд, за да достигне майсторство, колко повече е нужно на един християнин, за да достигне степената на възкресение. Хората мислят и упоават на това, че всичко се получава даром. Господ може да ти даде даром цигулка, струни, лък, и дори учител да ти намери, но за да се научиш да свириш, трябва да употребиш лично усилие. Сам се става музикант. Сам, със своите дела, ще достигнеш до Царството на Христа.

Мир вам! – Това значи, че диригентът е вдигнал пръчката. Бъдете готови да изпълните своята партия.

Когато някой още не е готов да пее и да свири, той изкривява лицето си и почва да плаче. Плаченето не е лошо. Плаченето е криво пеене, което подлежи да се оправи. Плаченето ще се превърне в песен. Възкресението на Христа е нещо велико. То внесе нова същност в живота. То показва, че всеки, където и да се намира, каквото и да върши, трябва да знае, че Господарят на света – Великият Дух, го гледа и чака да дойде той до своето развитие, до възкресението. Какво е възкресение? – Това е един процес, при който Бог ще възстанови нарушената първоначална хармония.

Един ден, когато вашите уши ще почнат да слушат по-добре, вие ще чуете тоновете на Вселената: дърветата, листата, реките, камъните и звездите образуват музиката на Всемира. Между всичките неща и явления в Целокупния живот има връзка. Само привидната отделеност е причина да считаме, че тая връзка не съществува.

Когато диригентът вдигне пръчката и каже: „Мир вам!“, почнете да свирите. Ако не слагате пръстите правилно, Той ще ви спре, докато се научите да свирите, както трябва. Старайте се. За мързеливите няма Небе. Господ е решил да научи всички Свои деца да свирят и да пеят. Небето е царство на съвършена музика. На Небето няма място за лошо настроени цигулки. Апостол Павел и Йоан чуха небесна музика. С човешки думи тя не може да се изкаже.

И така, научете основния тон на вашата душа и нагласете своята цигулка. Всяка сутрин с вашата молитва нагласете нервната си система така, че да прогоните от себе си всички тревоги. Ако някой ви запита защо е необходимо да се молим, кажете му, че молитвата е нагласяване на цигулката.

Нагласиш ли цигулката, Господ ще ти каже да започнеш работата на деня. Тогава мирът ще дойде върху тебе и всичко ще става добре.

Христос дойде на Земята да види как пеем и как свирим. Той бе прикован на кръста, но днес над петстотин милиона хора свирят на тоя кръст, в името на който започна да се създава и ще се създаде истинската и съвършената цивилизация.

Християнството не е само формално вероизповедание, а е Божествена музика, Божествено пеене. Всеки християнин трябва да бъде готов да следи ръката на Великия Капелмайстор.

НЕОБХОДИМОСТ ДА ПОЗНАВАМЕ БОГА

Йоан 17:3

Душата на човека притежава едно голямо богатство, което тя ревниво варди. Това богатство е осъзнаването, че не е в Небитието, а има живот. Всяко същество се стреми към живота. Към него се стреми следователно и човекът. Изкуството да се живее истински – съзнателно и красиво, се овладява така, както се овладява изкуството да станеш виртуоз на някакъв музикален инструмент. Потребни са стремеж, време и пространство.

Господ желае да изучим изкуството да живеем. Грешката, която е направил човекът някога, е станала причина да се появи смъртта. Човек е почнал да съзнава голямата загуба на живота тогава, когато е видял как се рушат душата, умът, сърцето и организъмът.

В първата глава на *Битие* е разказано в символична форма преданието за Адам с историята на Ева и змията. Тази история може да се нарече история на непокорството.

„Да станеш като Бога е моето желание“ – рекла жената и вкусила от забранения плод, като дала и на Адам да яде. Последствията са ясни. След това Адам и Ева оголяли. Кога оголяват хората? – Когато разпилеят и изядат бащиното си имане. Вероятно е Адам и Ева да са яли дълго от това Дърво на живота и почнали да залагат рая. Тогава Господ ги изгонил, като казал, че занапред с труд ще изкарват прехраната си. Така става с всеки, който не оценява живота, който му е даден. Нищо в този свят – нито богатството, нито славата, нито насладите, струват толкова, колкото струва животът, даден ни от Бога.

Христос казва: „Аз съм животът.“ Какво е скрито в това изречение? Какво значи тук думата *живот*? – Животът

строи, въздига, съединява и дава радост и веселие на душата. Вземете антитезите на тия думи, които определят живота, и ще разберете какво е смърт. Тези думи са *рушене, слизане, разединение, скръб, тъга*.

Да вземем сега три положителни думи: *живот, познание и Бог*. Животът е цел, познанието е метод, а Бог е условието и абсолютната пълнота, от която черпим всичко за нашия живот. Следователно ние трябва да приемем живота като дар за нашето развитие. Иначе тоя живот с нищо не ни ползва. И гладният човек нищо не се ползва, ако получи всички теоретически познания за състава на хляба. На гладния дайте хляба и след като се наяде, може да философствате с него. И с живота е така. Не е достатъчно да познаваме само теоретически неговата същност, а да живеем и да се храним с плодовете му, за да победим смъртта. Всеки трябва да придобие вечния живот. Това ще бъде отплатата заради сегашния живот, който ни е даден. Да работим без страх за това, защото само смелите могат да победят смъртта.

Хората живеят с мисълта, че съществуват непобедими неща. Това е вярно, ако приемем, че непобедимо е Божественото, което няма защо да го побеждаваме. Потребно е да открием ония неща, които са в обсега на нашите сили. Тях в името на Бога можем да победим. Животът на човека всъщност е даден именно затова – да победи с мъжество и с непреклонна воля онова, което е победимо в гигантската борба с тъмнината. В този смисъл трябва да разбираме думите: „Който изтърпи докрай, той спасен ще бъде.“

Ето защо, за да станеш истински творец в делата на живота, който ти е дал Бог, трябва да научиш изкуството да живееш така, както домакинята познава изкуството да тъче платното на своя стан. Всеки човек в своя занаят трябва да научи изкуството да бъде полезен. И християнинът, който се стреми към вечния живот, трябва да познава неговите

основи, законите му, и да овладее изкуството сам да се развива и да помага на другите за тяхното развитие.

Христос казва: „Вечен живот е да познавате Бога.“ – „Но ние Го познаваме“ – ще кажат мнозина. Добре, но защо, като Го познават, умират? „Но кой не умира? Не умря ли и Христос?“ – Не, Той не умря, а възкръсна. Когато вие умрете, ще възкръснете ли да се покажете на своите?

Вашето схващане за Бога може да бъде като това на един философ, на един пантеист или църковник, но аз ви казвам: това не е познание, а понятие. Това е външната сянка на познанието. Когато придобиете истинското познание за Бога, вие ще осъществите вечния живот. Тогава чак не ще се боите от смъртта.

Поставеният тук въпрос може да се изясни и по друг начин. Всяко живо същество се нуждае от известна среда, за да се развива. За рибите тази среда е водата, за птиците – въздухът, за млекопитаещите и човека тази среда е друга. За растението средата са почвата, влагата и светлината. Органите на нашите възприятия – очи, уши, език – се нуждаят също от известна среда и условия, за да функционират. Така, средата на ума са мислите, на сърцето – чувствата, на волята – енергията. Средата за човешката душа е Бог. Бог е оная среда, оная сила и условие, от които черпим всичко за нашия живот. Който е разбрал този закон, не губи времето си напразно, а живее и търси същественото за развитието на душата си.

Хората се заблуждават, като мислят, че ще познаят Бога, ако отидат в другия свят. В онзи свят намират своя Отец ония, които са победили смъртта. Затова Христос казва: „Аз съм вратата.“ Врата за безсмъртието е Христос. Не само на думи, не само да изповядваме Христа, а да минем по Неговия път, който води към победа над смъртта.

Как християните от нашата съвременност разбират тази врата? Формално или символично разбират те това? „Христос ни спаси“ – казват те. Как ви спаси? – „Умря за

нас.“ Умрелият не може да спасява. „Но възкръсна.“ – Да, възкръсна Христос, защото бе едно с Бога. Чрез Своето истинско познаване на Бога Той възкръсна, сиреч излезе от затвора, в който доброволно и с Любов седя тридесет и три години, и накрая победи смъртта. Ето защо Христос е път. Ето защо само така трябва да разбираме думите: „Аз съм пътят, истината и животът.“

Ние не можем да очакваме победа над смъртта и възкресение и не можем да се наречем Христови последователи, ако не воюваме със смъртта. Този, който воюва за своето безсмъртие, не се бои от нищо. Той не се обезсърчава при трудностите. Той винаги побеждава. Как? – Само по един начин – като познае Бога, Който е начало на Живота.

Хората често питат как да се домогнем до това велико начало. Също така, както се домогваме до чистия въздух. Оставете нечистата среда, излезте навън и поемете с ноздрите си живителния кислород на въздуха. На друг език казано, това значи да поемете с ума си възвишените мисли, в сърцето си – благородните чувства, а вашата воля да твори полезни Божествени дела. Ако всеки един, който е тръгнал в този път, направи един опит всеки ден да кали своята воля, като се стреми да отпъжда лошите мисли и желания, а да възприема само положителните, в една година той ще извърши истинско чудо със себе си. Не мислете, че верующият, християнинът и ученикът на Божествената наука трябва да бъде безволев и мекушав. Това е заблуда. Този, който иска да придобие безсмъртие, трябва да има силна воля в истинския смисъл на думата. Той трябва да забрави думите *не мога*, защото ще иде в затвора. Друг път няма. Ако не желаеш да служиш на Бога, неминуемо ще служиш на дявола и на князете на този свят. Не съществува такава свобода, каквато си представят невежите. Свободен е само оня, който е с Бога. Не се ли свържете с Него и не живеете ли Божествения

живот, напразно се борите, напразно падате и ставате, напразни са всяка гибел и всяко ваше тържество. Ако днес побеждавате, утре ще бъдете победени. Това не е свобода. Мнозина ходят на църква, молят се, а животът им е съвсем друг – суров, егоистичен. Тези хора не са намерили истинския път. Те живеят за сметка на това, че Христос ни е вече спасил. Христос дойде и ни даде учение как да работим за своето издигане. Христос не може да ни спаси, преди да сме станали умни и добри.

Това, за което се говори тук, трябва да се смята като категорично правило и е без изключение. Когато човек каже, че е жаден, трябва да пие вода. Не желае ли, ще жадува. Ако някой е гладен, да вземе хляба и да яде. Това е толкова просто и ясно и не се нуждае от никакви разяснения. Така ясно е и желанието да придобиеш вечния живот. Необходимо е да минеш по пътя на Христа – и нищо повече. Ако си повикан да вървиш по този път – да следваш Христа, не трябва да се интересуваш какво ще кажат хората. Не бой се, че си слаб. Тръгнеш ли по този път, ще станеш силен. Христовото учение и това, което се говори тук, може да се постави на опитната почва. Опитайте и не философствайте излишно. За начина, по който се урежда духовният живот, ще се учите от всекидневния, от практическия живот. Жената, която ще се учи да тъче, най-напред трябва да знае да преде, да насновава, и после да научи как се тъче на стан. И животът в Христа се придобива със систематичен труд. Не мислете, че всичко ще стане отведнъж: ще се явят спънки, но ще ги преодолявате. Почнете най-напред с малките опити. Поставете си задача за една или две минути да не мислите за нищо друго, освен за Божието велико дело. После кажете: „Искам да бъда свободен от всичко онова в живота, което ме спъва.“ Изгонете вашите противници най-напред от вашия ум и ще видите, че ако успеете да ги изгоните оттам, което отначало не е много лесно, те

ще престанат да ви пречат. Изгонете от вас всички вълци, лисици, мечки, коне, волове и кокошки. Знаете ли кои са вълците? – Това е омразата. Лисиците са лукавството, и т.н. Тогава повикайте вашия „свещеник“ – вашата душа. Повикайте вашия „владика“ – вашия дух. Повикайте „певците“ – това са вашите дарби, и кажете: „Елате да служим на Бога в тоя храм.“ Тогава Христос ще дойде и ще каже: „Мир вам!“

Всичко, казано дотук, е ясно. Всичко е названо със собственото му име. Спомнете си за разбойника, разпнат до Христа. Той беше изгонил от себе си всичките нисши твари и затова Христос му каза: „Ти ще бъдеш заедно с Мен в рая.“ Другият обаче поиска да го освободят от кръста. Как ще го освободят, щом не е изгонил от себе си животните – представителите на човешкия егоизъм?

Възлюбете Господа! Съединете се с тая вечна Любов и Чистота и всичко във вашия живот ще се преобрази. Почнете упражненията, почнете работа. Чувствайте се свързани с Христа. Побеждавайте с Него и заради Него. Да се борим срещу оня, който носи духовна смърт, със силата на Оня, който живее в нас и ни е дал живота. Бъдете смели! Страхливите не могат да станат граждани на Царството Божие. Човек страда и се бори хиляди години за себе си и за всякаква суета. Най-послед нека пострада и нека се бори за Христа. В това страдание и в тази борба ще открие истинския живот.

Истинският живот е Любов към Бога. Истинският живот ще настъпи тогава, когато се всели Духът Христов във вас.

Постигнем ли това, ние ще излезем да работим за нашите по-малки братя и сестри – за всички, за да придобият и те неocenимото, велико богатство на Вечния Живот.

КОЛКО ПО-ГОРЕ СТОИ ЧОВЕК ОТ ОВЦАТА

Матей 12:12

Фарисейството е било не само специфична черта на древните еврейски фарисеи⁷, но то е значителна съставка в психологията на много хора. Фарисеят е краен формалист, който „прецежда комаря, а поглъща камилата“. Фарисеите са най-тънките виртуози да откриват чужди грешки и да не виждат своите. Те дори не виждат и своя основен недъг – фарисейството. Те знаят само едно: да не се прави нищо в съботния ден.

Христос, който ги познаваше добре, ги изобличи: „Ако вашата овца – каза им Той – в съботен ден падне в някоя яма, няма ли да я извадите?“ И може би не от обич към овцата фарисеите ще направят това, но за да не пострада техният интерес. Защо тогава да не се направи добро на човека в съботния ден? И Христос добави: „А колко е по-горе човек от овцата.“

Христос искаше да каже: „Ако вие се грижите за вашата овца, по същия начин Аз се грижа за разумния човек – да го извадя от ямата, в която е паднал.“ Всяка работа, която не нарушава Божествения закон, може да извърши всеки и всякога, защото почивката, т.е. съботният ден, е предназначена за тялото, а не за духа.

На Земята почиват само мързеливите. Тия, които работят на Божията нива, казват: „Когато се върне Христос при нас, тогава ще си починем.“

Има в живота основни принципи, има закони, които трябва да се спазват, а не само да се знаят. Без тяхното приложение всяко учение, всяка религия, която и да е тя, е безплодна. Растението трябва не само да израсте, да се развие и да върже плод, но този плод трябва да узрее.

Само тогава има смисъл това растение. И с човека е така. Той трябва да се роди, да порасте, да завърже плод, който е вложен в него, и да узрее. Човек трябва да даде себе си като зрял плод във великото дело на Господа. Човек трябва да дойде навреме и при условия на живот, подходящи и благоприятни за неговото духовно развитие. Той не трябва да хвърля мрежата тогава, когато няма риба, но и да не бъде като оня рибар, който извадил от морето стомната с лошия дух. Не пропускайте благоприятните моменти на живота да проявите своята любов. Светът е като море, а човекът трябва да бъде като опитните мореплаватели и като рибарите, които познават добре морето и дните с добрите условия.

Всички ученици на великата Божествена наука трябва да познават неблагоприятните и благоприятните моменти на живота. Тогава те ще бъдат силни както за себе си, така и за другите. Тогава чак ученикът ще бъде силен да простре ръката си и да каже като Христос: „Мир вам!“

Когато конете почнат да ритат, поставят им юздечка. Когато хората почнат да беснеят, кажете им: „Мир вам!“ И ако го кажете от името на Христа, те ще се укротят. Когато очите и ушите на хората са затворени, направете опит да ги отворите. Законът е такъв. На неразумните се поставя юздечка, а на разумните се отварят очите и ушите. Невежите, неграмотните са слепи. Такъв „сляп“ пратете при учителите. Учителите са хора, които отварят очите на слепите. В тоя смисъл те са чудотворци. Вие знаете това, вие пращате децата си при тях и след десет-петнадесет години те ги връщат с отворени очи.

Хората невинаги учат, невинаги работят, а само бляят. Блеенето е непрекъснатото недоволство и оплакване. Не е за човека блеенето. Бляят овците, а колко е по-горе човек от овцата.

Христос знаеше защо фарисеите искаха хората да останат невежи – не им беше угодно да виждат те и да разбират делата им.

Българската дума *мъж* има дълбоко съдържание. Тя произлиза от санскритската дума *манас*, която значи същество, което мисли. Кажат ли някому „бъди мъж“, то значи „мисли и прави това, което е добро“. А какво е добро? – Доброто е това, което издига човешката душа. Не е никаква заслугата на камъка, който се търкаля надолу по планинския склон. Заслуга е да се изкачи този камък нагоре. Човек, който се качва нагоре, има воля. Той преодолява спънки. Ленивият слиза надолу. В преодоляването на всяко препятствие се крие силата на човешката индивидуалност. Търкаляш ли се надолу, ти си се оставил на първичните сили, на гравитацията. Тогава ставаш нещастник. Щастлив е оня, който се качва и преодолява тази гравитация. Човек, който мисли и действа за добро, е в Божествения принцип. Всеки, който не мисли и не действа по Божиите закони, е овца. Не че овцата е нещо лошо, но нейното предназначение и предназначението на човека са неща различни. Човекът е създаден да мисли, да твори и да регулира всички елементи. Той трябва да стане господар на своята „държава“.

Ти, който си християнин и си повярвал в Христа, промени ли своя живот в духа на Неговото учение? Запитайте някой ученик: „Ти ходи ли днес на училище?“ „Да, ходих“ – ще отвърне той, но това не е достатъчно. Тогава пак го запитайте: „Ти слуша ли, разбра ли, приложи ли това, което учителят ти говори? Написа ли твоите упражнения, реши ли задачите?“ Ако ученикът каже, че не е направил всичко това, тогава решете сами – има ли смисъл това, че е ходил на училище.

Престанете с блеенето. Цял живот прекарвате върху вашия буквар. Той вече е станал на парцал, а вие все с него. Хвърлете буквара и вземете читанката. След нея – граматиката, физиката, химията, Закон Божий и т.н. Вие все повтаряте едно и също нещо: че Христос е дошъл на Земята. Добре това, но от вас се иска нещо повече – да съобразите живота си с Неговото слово. Във вас има една неразработена мина – един рудник. Заемете се с него.

Всеки може да блее, да роптае, да се оплаква. Всеки може да остриже една овца, но не всеки може да обработи вълната – да я изпере, изпреде и да изтъче плат. Трябва да се облекат голите хора. Какво е голотата и кои са голи? Кога човек се почувства гол в рая? – Когато оглуя и се поддаде на греха и на съблазънта.

Оставете буквара на вашето повърхностно вярване и тръгнете напред. „Бъдете свършени, както е свършен Отец ваш небесни“ – е казал Христос преди две хиляди години. Учениците на духовната наука често могат да се учат и от порядките на светските хора. Една дама, която се готви да отиде на бал, полага големи грижи за себе си. Цели часове стои пред огледалото, гледа лицето си, ръцете и всичко да е в изправност. Тя трябва да бъде похвалена за това. Но вие, християните, колко пъти сте заставали пред вашето огледало, за да огледате вашия характер? Затова Христос е казал, че „синовете на този век са по-умни“. От тях има да научим много неща. Понякога духовните хора стават небрежни, лениви. „Това не ни трябва, онова не ни трябва“ – казват те, за да прикрият своята леност. Те постоянно говорят за Небето. Но за какво са потребни на Небето глупави хора? Ти, който на Земята не можеш да направиш нищо свястно, как ще го направиш на Небето? Колко по-горе стои човекът, който мисли и гради своя характер, от една овца, която постоянно пасе и блее!

Царството Божие ще дойде чрез просветени, благородни и силни люде, които не се съблазняват от измамите на живота. Да не осъждаме хората, а да им дадем пример. Право ли е учителите да искат от своите ученици това, което не са предали?

Пътят на съзнателния ученик е постепенното преминаване от по-малкото към по-голямото, от животинското към човешкото, от неразумното към разумното, и най-после – от човешкото към Божественото. Дейността на ученика е да укроти беснуемия, да отвори очите на слепия, ушите на глухия, и да развърже ръката на вързания. Всеки

ученик трябва сам да реши своите задачи. Всичко в нашия живот е решаване на задачи. Едни от тях са по-леки, други – по-тежки. Сега, в нашата епоха, на хората са дадени задачи от най-леките – от четирите основни действия на аритметиката. Но тия основни аритметични действия не са нещо механично. В тях се крие дълбок смисъл. Хиляди години хората ги изучават и не са дошли до истинския им смисъл. Събират грошове, събират се с неподходящи хора, а изваждат от себе си онова, което е най-потребно. Докато човек не се научи да се събира в себе си със светиите, с Учителите, ангелите и Бога, какво е научил от действието събиране? Така е и с останалите действия, които човекът трябва да проумее в тяхната дълбочина.

Бъдете разумни, вникнете добре в проблемите на живота. Научете се кое да приемете и кое да отхвърлите. Научете изкуството да различавате и бъдете смели.

Вълците имат някакво свое право да упражняват зъбите си, но ние пък имаме право да употребим срещу тях своя ум и своята воля. Ако те имат право да ядат, ние имаме право да им извадим зъбите, да им изрежем ноктите. Христос дойде да ни научи как да се борим с вълка, а вълкът – това е дяволът у нас. Хванете дявола и го турнете на работа. Направете го овца – да дава мляко и вълна. После го направете на вол, турнете му оглавник и го накарайте да оре. Всяка сила трябва да се впрегне в разумна работа за осъществяване на Божието дело.

Господ сам може да направи всичко това и без нас, но трябва ние да го направим, за да заслужим достойното звание Синове Божии и да станем поданици на Божието Царство.

Щом Господ види делата ни, да каже: „Ето човек, който е работил разумно.“ Затова Христос каза: „Колко по-горе стои човек от овцата.“

ФАРИСЕЙ И МИТАР

Лука 18:10

Един фарисей и един митар⁸ влезли в храма. Кой е фарисеят и кой е митарят и защо са те в храма? – Фарисеят и митарят са представители на една много стара култура. За да ги опознае човек, трябва да му са известни отличителните им черти, и след това да ги съпостави с тия вече познати черти, за да ги различи ясно чрез метода на сравнението.

Думата *фарисей* иде от еврейската дума *параиш*, което значи *да разделяш*. На арабски пък словото *фарси* значи *изрядно, свършено*. Христос ни дава тези два натюрела като основни образци. По думите на Христа един талантлив художник би могъл да нарисува тия два типа, като изрази най-очевидните им черти. Не е достатъчно да кажем *фарисей* или *митар*, за да си ги представим съвсем ясно. Потребно е да добавим нещо: лицата, ръцете и тяхното телосложение. По-нататък ще бъде необходимо да се доближим и до особеностите на техния душевен живот. Христос – най-великият художник, е дал две отличителни черти на тия два контрастни характера и по тях може, както прави палеонтологът, да се опишат и всички подробности.

Фарисеят и митарят са по един от двата основни модела на хората в този свят, като от тях са произлезли най-всевъзможни варианти. Величието на Христовото слово е и в това, че с много малко думи Той е изяснил тези два основни натюрела така, че те ще останат незабравими във всички векове. Това е така, но все пак учениците на Божественото учение, които изучават аналитично и задълбочено Свещеното Писание, трябва да открият и някои

по-подробни белези за тях. Тези белези са във връзка и с физиогномичната наука.

Фарисеят е човек благовиден, възвисок, с добре оформено лице и ръце. Той е трезвен в ядене и пиене. Не е чревоугодник, но притежава изтънчен вкус. Той има кръгли рамене, крушообразно лице, по което може да се прочете доста развитата му чувствителност. Фарисеят има добре развита и подчертана долна челюст, която е правилно оформена. Това показва воля и доста схватлив ум. Устните му са с повдигнати краища, което напомня усмивка, в която се чете леко изразено презрение. „Хората са тълпа“ – иска да каже тази усмивка. Сивопепелявите очи, класическото високо чело, рядката и възчервеникава брада говорят за устойчивост и упорство. Фарисеят не е лишен от естетически вкус. Той притежава силна вяра, но вяра в своя ум, и надежда – в своята собствена сила. Типът на фарисея изразява религиозност, но той преди всичко обожава себе си. В неговия храм няма да видите образа на Христа, но неговия собствен образ. В атмосферата на тоя храм не се чувства благоговейното смирение на истински вярващия човек. Тая атмосфера е наситена с достойнството на неговите деди и прадеди, към които той храни неотменно преклонение. „Славен и велик е нашият род“ – често казва фарисеят.

Образът и осанката на този тип са образ и осанка на начетен човек. Фарисеят събира знания, познава кабалата и ако би живял в нашето време, той би бил именит писател, философ или художник. Не е изключено той да се изяви като държавник или като глава на духовенството. Философията на фарисея винаги е отживяла неговото време. Той пребъдва все в миналото, като изпуска настоящето и не се взира в бъдещето. С една дума, той е влюбен в себе си. Погледнете как той се обръща към Бога в своята молитва: „Боже, благодаря Ти, че не съм като всички други човеци.“ В молитвата на фарисея има лъжа.

Какво си ти, ако не човек? Да не си ангел? И ти си направен от същото човешко тесто. Характерно е обаче, че той не се сравнява с по-висшите същества, а сравнението извършва с долните слоеве на обществото – с престъпниците, и гордостта му е единствено в това, че не е като тях.

Какъв смисъл има да сравнява човек себе си с воловете, магаретата, кучетата и змиите? Правилен ли метод е този – да се сравняваме с отрицателното? Такава склонност, каквато има фарисеят, се среща и у мнозина хора. Те търсят отрицателни черти дори и у великите хора, успокояват се с тях, и като намерят и у себе си такива черти, мислят, че и те са велики.

Фарисеят казва: „Благодаря Ти, Господи, че не съм като другите“, но Господ казва: „Ако бях те поставил на мястото на тия „други“, знаеш ли какво щеше да бъдеш?“

Някога един от ангелите, като наблюдавал грешките на един човек, се възмутил и казал на Господа: „Защо търпиш тая твар?“ Тогава Господ изпратил този ангел на Земята да се възлътти и ангелът, който влязъл в човешката форма, направил двойно повече грехове от тогава, когото осъдил.

Много хора проявяват характера на този фарисей. Те казват: „Ние сме благородни, възпитани, защото сме от знатен род. Всички наши предци са били свършени.“ „Позволете да се усъмним в такова твърдение“ – казват техните потомци. Ако бяхме имали възможност да проследим развитието на такъв един самонадеян човек, сигурно ще намерим в неговите деди и прадеди, баби и прабаби, злосторници, нехранимайковци. Колко често хората проявяват отрицателни качества, без да знаят откъде идат те. Ако наистина те са били такива ангели, за каквито се препоръчват, как тогава у тях са се насадили дори и най-малките отрицателни привички? Ако в чистата вода се капнат няколко капки горчилка, тя непременно ще се усети. Тези капки неминуемо ще променят както

идеалната чистота, така и вкуса на водата дори и от най-чистия извор.

Не е лошо хората да имат добро мнение за себе си, но то трябва да отговаря на истината. Фарисеят обаче поддържа характерната за него черта да смята себе си за съвършен. Той не се обръща към Бога с намерение да изглади някои граповини в своя нрав, а само благодари, че не е като другите, благодари, че не е хулител, крадец и убиец.

Поведението на един истински ученик на Божественото учение трябва да бъде такова, че когато срещне хора, които смята по-долу от себе си, да не ги осъжда, а да потърси причините за тяхното поведение и да вземе за себе си съответната поука. Великият всемирен Дух, Който е положил законите на живота, казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени.“ Ученикът трябва да знае, че всяко нещо, което среща в живота си, е такова поради дълбоки и все още неизвестни причини.

Нашата съвременна цивилизация е под знака на фарисейството. Това е един свят, в който хората се ценят по форма, по външност и отношенията им са само безсъдържателна етикеция. Тя е същата някогашна цивилизация, родена в далечното минало в Индия, Египет, Вавилон, Китай, Персия, Юдея, Гърция и Рим. Тя днес е наметната с разкошната мантия на християнството, но дали наистина тя съдържа в себе си Христовото учение, това е все още въпрос. Не е достатъчна формата, защото съдържанието в една форма е, което я прави годна да остане във вековете. Съдържанието е, което упражнява своето влияние и възпитава. Без него тя е безплодна черупка.

Като илюстрация на тази мисъл можем да вземем човешкото лице. То е отличен показалец за съдържанието на даден индивид. Макар понякога привидно красиво, някое лице, разгледано внимателно, може да ни покаже особености, които ни изненадват. Очите, устата, носът и всичко

друго са показалци за отделни качества и склонности на индивида. Лицето е предмет на една цяла наука. Макар че в едно човешко лице най-важният елемент, който се хвърля на очи, е състоянието, все пак съществува наука, която е построена върху дълги статистически изучавания и която ни говори, че носът е един барометър на ума, устата извява склонностите на сърцето, а очите са непогрешният показалец за неговата душа. За вещия наблюдател очите никога не лъжат.

Ако застанете пред огледалото и се вгледате внимателно в своя образ, може да откриете своето състояние по външния си вид. Лицето е една легитимация, едно огледало. Как тогава фарисеят ще се представи такъв, какъвто не е? Христос, който вижда всичко съвършено ясно, би казал на фарисея: „Не се превъзнасяй. Ти мислиш, че не си като другите, но по нищо не се отличаващ от тях, които ненавиждаш.“

За напредналите в Божественото знание всичко е ясно като бял ден. Великият закон за причините и последствията никога не лъже. Каквото говориш и вършиш, е вписано в Книгата на живота. Ако казваш Истината, отбелязва се, че казваш Истината. Ако лъжеш, там се пише, че лъжеш. Законът е безпощадно строг и справедлив. Той при това оставя своите белези в очите, носа, устата, ръцете. Белези оставя той и върху всяка твоя кост. Това писмо, тази история на човешкия живот е дадена да се чете от тях, които са научили азбуката на Божествената наука. Напредналите същества могат да разтворят страниците на великата книга и да проследят родовете от Авраама до наши дни. В тази книга е записано какъв е бил Авраам, Яков, какъв е бил Давид и Соломон. Пророк Натан не се поколеба да каже на Давид истината в очите. Ето защо Христос, когато хората около Него Му казвали: „Учителю благи“, Той отговарял: „Защо Ме наричате благ? Благ е само един Бог.“

В молитвата на фарисея няма смирение. А щом в една молитва няма смирение, тази молитва не може да бъде приета. Фарисеят не може да бъде оправдан заради своята самонадеяност. Фарисеят е поставил лицемерието като покривало върху всичко и дори върху Божия закон. Но Бог не се лъже, тъй като Неговият поглед достига направо до сърцето на човека.

Не се представяйте такива, каквито не сте. Това е поуката от анализа на фарисейския нрав.

Да идем при митаря. Външността на митаря от гледището на физиогномичната наука не е много блестяща. Той има среден ръст, малко е дебеличък, защото обича да похапва и попейва. Той има валчесто лице, дебели вежди и широк нос. Митарят е човек на чувствата. Ушите му са големи като на Толстой. Той взема, но и дава. Има правилно развита глава като на Сократ. Той има будна съвест, както и домашни и обществени чувства. Религиозен е и при това е милосърден. Митарят не се свени да признае грешките си пред Бога и пред хората дори. Той вярва в добрия Бог, не се сравнява с по-нисшите от него, а гледа тия, които стоят нависоко. Това му качество го кара да се счита за грешник. Христос казва за тия, които осъзнават своите грешки, че имат висок идеал. Те ще надминат фарисея.

Много от хората на света са чисти или смесени представители на тия два типа. Хората би трябвало да вземат по нещо от добрите страни на двамата. Тоя нов тип трябва да бъде типът на християнския човек. Християнинът и ученикът, тръгнали в Божественния път, не трябва да бъдат без лично достойнство, но то не бива да бъде така надменно изявено, както у фарисея. От друга страна, каква полза има да мислим непрестанно, че сме грешници, и да си правим непрестанни упреци? Истинският християнин и добрият ученик на Божествената наука трябва да намерят верния път. Те трябва да научат изкуството да коригират своите постъпки и чергите на своя характер. Ученикът

трябва да стане скулптор на своя собствен характер. Не се хвалете, че сте православен или евангелист, или свършен католик. Не се хвалете дори, че сте свободомислещ. Това не е от значение. От значение е дали притежавате нещо от благородните черти на Исуса. Ако ги нямате, нито едно от горните определения не е от значение за вас. У много хора съществува склонността да се хвалят, че са свободомислещи. Какво значи свободомислещ? Истинското разбиране е, че свободомислещият е приятел на Истината. Щом не живееш в Истината, не само че не си свободомислещ, но нищо не си.

Ученикът трябва да има правилна преценка за себе си. Не се подвеждайте по това, което хората казват за вас, тъй като някога ще чуете ласкателство, а друг път – грубост. Намерете истината, която е някъде между тях. Дори оня, който те хули, най-често е по-правдив и по-полезен за тебе, отколкото оня, който те ласкае. Не се превъзнасяй, но не се и обезценявай. За да не сгрешите, имайте Бога за ваш идеал в живота. Никой друг освен Бог не знае какво си ти всъщност. Бог познава всичко у тебе. Той знае и причините, и следствията, и миналото, и настоящето, и бъдещето. Вземете от фарисея неговия ум, а от митаря – неговото смирение и милосърдие.

Христос, Който познава и митаря, и фарисея, казва, че поради смирението си митарят един ден ще седи по-високо от фарисея, защото смирението, като качество на човешкия характер, е по-ценно пред очите на Бога. Горделивият и надменният сами си пречат на своето развитие. Затова Бог – не от жестокост, а от Любов към душата на човека, смирява несмирениите. Достоинството на фарисея е като някое подземие, пълно със злато, в което обаче няма нито къшей хляб. Какво ще стане с човек, затворен в това подземие сред златото? – Ще умре от глад. Едно късче хляб в това подземие струва повече от всичкото злато на света. Подземието със затвореното в него богатство са

родовете на фарисея. Той би погинал там, ако не потърси един къшей хляб от Словото на Христа. Смирението, към което би прибегнал, е тоя спасителен зальк хляб.

Съвременните хора много често казват, че човек успява, ако има воля. Волята обаче има три прояви. Има воля-своеволие, има воля, която има предвид само собствените интереси, и най-последно воля, която има предвид благото на всички. Това е добрата воля. Така стои въпросът с ума и с човешкото сърце. Умът, който работи за Божието дело, е истинският ум у човека. Чувствата, които носят в себе си Божията любов, са истинските чувства. Затова, когато се молите, молете се да ви даде Бог Божественния ум, Божествените чувства и Божествената воля.

Молете се със смирение. Нямате ли смирение, вие сте фарисей. Не се ли показвате такива, каквито сте, вие сте фарисей. Фарисейството има много варианти. Има хора, които искат да се покажат много дълбоки и стоящи над другите и затова съзнателно мълчат. Мълчанието е ценно качество, но човек трябва да мълчи, когато е гневен и когато се готви да обиди някого. Това мълчание е на място. Не е полезно мълчанието тогава, когато трябва да кажеш утешителна дума и блага вест.

Не бъдете фарисеи, защото фарисейството е лицемерие. Нали Христос каза: „Горко вам, книжници и фарисеи.“

Учениците на великото Божествено учение трябва да знаят, че няма минало, че всичко е сегашно. И сега Христос гледа дали живеем като фарисеи, или като митарии. И сега светът е препълнен с такива, които непрекъснато назидават другите и не отделят нито една секунда да изправят поне нещичко от своя собствен характер. Как ще изправиш нравите на другите, след като ти не можеш да се справиш със собствения си нрав?

И днес в света има хора, които желаят сами да проповядват. Това е добре, но тяхната проповед трябва да бъде в съгласие с техните дела. Не е ли така, проповедта е

фарисейска. Истината – Божествената, велика Истина, се изказва не толкова с думи, колкото с дела. Божествената наука има методи като методите на ония учители, които, като преподават урока, едновременно правят и опити – като проповядват нравствената философия, показват и нравствените си дела. Шивачът трябва да знае не само теория, но да вземе ножицата и да крои. Кое е ножицата? – Това е човешкият език. Да боравиш добре с езика си и да знаеш мярката за него е първото условие, защото ако режеш безразборно, ще приличаш на оня шивач, който изхабява плата.

Мнозина питат: „Как да се молим, къде да се молим? В черквата ли да се молим?“ – „Вие сте храм Божий“ – е казано на едно място в Писанието. Това ще рече да намерим тайната стаичка у нас и да влезем в нея. Като фарисей ли? – Не. Като митаря ли? – Да влезем в храма на своята душа съвършено чисти и неподправени. Само признаването на своите грешки, каквото прави митарят, е също недостатъчно, но трябва и да се заемем да изправим тези грешки. Понякога съдбата ви праща такива близки люде, които ще ви помогнат да изправите някоя своя погрешка. Не им се сърдете, защото те идват като предупредителен сигнал. Понякога една само погрешка може да изпрати човека на позорния стълб и една само добродетел може да го издигне до Небето и да го постави между ангелите.

Внимавайте, последната погрешка може да ви смъкне и последната добродетел – да ви спаси.

Ако се вгледаме внимателно, ще видим, че у фарисея има по-изфинени, по-изискани, дори по-благородни черти, отколкото у митаря, но у фарисея има нещо, което хвърля сянка върху всичката изящност на неговата осанка. Това е, както бе изтъкнато, неговата гордост. Митарят има повече грехове, той е по-скромен, по-неблаговиден, но има една-едничка черта, която хвърля светлина върху

неговия живот. Това е неговото смирение. Затова Бог даде Своето благословение на митаря.

Ученици на Божественото учение, не оставяйте в последната си погрешка, а останете в последната си добродетел. Тогава Христос ще бъде с вас.

ЯВЛЕНИЕТО НА ДУХА

Има много понятия, които за хората не са ясни, независимо от това, че те дълго са боравили с тях. Такова е понятието „дух“. Много хора, между които и учени, не знаят какво значи Дух. На пръв поглед е странно това, че хората имат съвсем смътно понятие за нещо, което така често споменават. Причината е там, че разбирането е вникване в същината на всички неща и зависи от вътрешното „зрение“ на човека. Ако пред очите на тоя, който е със завързани очи, поставите и най-хубавата картина, той за нея няма да има никакво понятие. Ако същата картина поставите пред очите на човек, на когото зрението е повредено, той ще има за нея съвсем неистинско понятие. В нашия свят ние разбираме нещата и истините по закона на резонанса. Човек възприема тези неща от света – от неговата материална и духовна същност, за които има вътрешна подготовка. За понятието „дух“ могат да се дадат определения, но за неподготвения човек, за спящата му интуиция, то ще бъде определено с други, също така неизвестни величини.

Според символиката на славянските букви *Духъ* започва с буквата *Д*, която представлява един триъгълник. Това ще рече, че Духът ще бъде разбран от оня, който знае за триединството на Бога и който дълбоко вярва в Него. Втората буква е *у*. Тази буква представлява ръка, която гради нещо, а последната буква – *х*, е знак, който показва, че човек, дошъл на Земята, трябва да разреши всички противоречия. Буквата *ъ* от стария правопис е знак на равновесие, до което идва всеки, който е разбрал що е Дух. Ние можем да уподобим Духа и на светлината, която иде от Слънцето.

Ние не знаем съвсем определено каква е същността на светлината, но с нея градим всичко. Така и Духът, който

слиза отгоре, има отношение към нас и нашата душа. Бог казва: „Аз няма да слеза, а ще проводя Своя Дух, Който ще донесе на хората голямо благоволение.“

Както светлината гради всичко в света, така Духът гради в нас духовната същност. На него дължим всичко. Духът има общение с нашата душа. И тъкмо защото сме души, ние разбираме що е Дух. Без нашата душа – безсмъртното начало у човека, ние не сме друго, освен едно обикновено животно на четири крака. Духът е, който е изправил човека. В процеса на безкрайната еволюция ще настъпи време, когато и животните ще се изправят на два крака и ще преминат в друга, по-благоприятна и по-съвършена форма. Ние сме се издигнали с духа и живеем винаги с желание да се издигаме все по-нагоре. Ако понякога грешим, това правим често не по зла воля, а по причини, които лежат в нашето минало.

Животът на Земята не е идеален, защото Земята е арена, училище. Тук се упражняваме и изпитваме своите сили, тук падаме и ставаме, тук растем. Ние не сме още на Небето, а под „Небе“ трябва да разбираме състояние на пълна хармония и порядък. И ако ви запитат какво е Небе, ще отговорите: „Място, където царува абсолютна хармония.“ Там никой никому не пречи в неговото развитие, никой никому не се налага и не господарува. Хората, като са на различно ниво на своето развитие, постъпват различно и имат най-разнообразни понятия за света и за това, което става в него. Например ако човек вземе един орех и не махне зелената обвивка, той ще установи, че това е отровен неприятен плод. Друг ще спре до черупката и ще каже, че тоя плод е твърд; трети ще изяде ядката и ще каже, че орехите са вкусни и са създадени, както всичко друго, за удоволствие. Най-после четвъртият ще посади ореха, за да изникне след време дърво, което дава изобилен плод не само на него, но и за много други. Както са различни хората по това, как се отнасят към ореха, така са различни и в живота. Тогава как ще се разбирате помежду си? Ще чуете

едни да казват, че животът е горчив, отвратителен. Това са тия, които са изяли зелената обвивка. Другите, които са опитали зъбите си в коравата му черупка, ще кажат, че светът е егоистичен. Ония, които са изяли ядката, ще кажат, че светът е създаден за удоволствие; а последната, четвърта група хора, които са посадили ореха, за да се роди и преумножи, те са учениците на Божествената наука.

Какво е орехът? – Това са добрите мисли, чувства и дела. То ще рече, че ученикът трябва да насажда добро, мир, радост и смисъл в живота. Хората днес се нуждаят от светлина, от просветление. Всички недоразумения в света произтичат от липсата на светлина в съзнанието.

Какво можете да научите от ореха? – Изкуството да не се обезсърчавате. Когато в постигането на едно желание срещнете съпротива, не се отчайвайте и не захвърляйте започнатото дело. Бог понякога облича една мисъл в три-четири дрехи. Сменете горната дреха, както снемате горчивата обвивка на ореха, и вие ще получите същественото – ще идете най-после до ядката. Една от задачите ви като ученици е да изгонвате духовния мрак – горчивата обвивка, която е причина за недоразуменията в света. Такъв духовен мрак обвива голяма част от света. Господ знае за него и затова е изпратил Духа, Който разгонва мрачината и ни помага да стигнем до зърното на Истината. Ако живеехме непрекъснато в мрак, щяхме да загубим всичките свои възприятия. Човек щеше да заприлича на ония риби, които обитават тъмните подводни пещери и са загубили способността да виждат. Първото нещо, на което ще ни научи този Божествен Дух, е, че Земята е едно сериозно училище, предимно за индивидуалната човешка душа. От това следва, че душата на човека, заради която Бог полага толкова грижи и любов, е най-реалното нещо на света.

В училището на Земята ние придобиваме знания от живота и имаме възможност да опитаме доколко тези знания са станали наша същност. Тук ние любим, а

понякога и мразим. Любовта е градивна сила за самите нас, а омразата е изтощаване на живота така, както се изтощават тия, които непрестанно трошат камъни. Има ли смисъл непрестанно да трошиш и нищо да не си изградил? Ако искаме да живеем съзнателно и да се прояви чрез нас Божественото Начало, трябва да дадем в себе си място на Божия Дух, Който ще събуди Любовта. Този Дух не идва у човека с насилие. Той похлопва тихо върху вратата на сърцето. Ако му отворите, вашият живот ще се промени издъно. Ще знаете, че хората, които носят тежките недъзи на Земята, са от тези, които не са отворили вратата на своите сърца, когато е похлопал Духът.

Но къде е този Дух? „Ние искаме да Го видим“ – казват хората, които непрестанно имат пред очите си плодовете на Духа. Те не знаят, че всяко хармонично, прекрасно, полезно и възвишено нещо в живота е плод на този Дух. Цветето, което държите в ръката си, ви говори за Него, но кой разбира езика на цветята? Какво научавате от розата, която са ви дали? Най-напред, че има чудесно ухание и че има бодили. И човекът има тези две неща. Бодилите са създадени за ония условия, когато всеки трябва да се брани. Но има ли такива случаи в живота? – Има. Такъв е законът. Казано е: между приятелите си човек може да държи барута влажен, но между неприятелите той трябва да бъде сух. Когато двама души се съберат да живеят заедно, барутът им трябва да бъде влажен. Пред широкия свят обаче, където съществуват най-разнородни елементи и където се очакват всякакви изненади от служителите на мрака, барутът трябва да бъде сух. Привидно това може да изглежда срамно, защото е казано, че човек всякога трябва да бъде добър, но добротата трябва да се изяви при известни условия. Има моменти, когато трябва да бъдем външно лоши. Ако решите да се защитавате, трябва да знаете как се воюва. Ако се борите с неприятел, вие вършите това, което са ви наложили изключителните

условия, но ако воювате с мирни, обезоръжени хора, вие вършите глупост.

Често чуваме да се казва: „Животът е борба.“ С кого ще воювате? Ако приемете безрезервно този девиз, вие започвате да воювате помежду си, без да има нужда. Затова днес мъже, жени и деца дори воюват. Воюват учители и ученици. А защо става това? Защото са възприели един погрешен девиз за живота. Ако трябва да разрушим една скала от планината, ние действваме по един начин, но този начин не е подходящ навсякъде. В живота има закони, има порядък, които ние не можем да нарушаваме. Водата трябва да отиде в стомаха, а въздухът – в дробовете. Разменят ли си местата, настъпва опасност за организма.

И тъй, сериозно училище е животът. Има закони, има съвършен порядък, има и любов. Как ние познаваме любовта? – Тя се съдържа в желанието на учителя, който е събрал децата да ги учи. Любовта е накарала тия деца да седнат на чиновете. Ето защо, щом дойде Духът – нашият Учител, ние трябва да седнем на чиновете и да започнем най-важната от всички работи – да се учим. Учението е безкрайно и велико, защото и светът е необозримо голям и разнообразен. За тези, които познават законите на Вселената, няма два еднакви дни в цялата вечност. Всеки ден Слънцето изгрява по различен начин. В това многообразие се състои и величието на Бога.

Как да се учим? Животът ни учи по хиляди начини. Например, срещнете един свой приятел, който на пръв поглед ви се вижда грозен, но като поприказвате с него повече или като поживеете известно време с него, вие ще видите неговата прекрасна душа и той ще се превърне в най-хубавия човек. Ето един пример как може да махнете горчивата кора от ореха. Духът е, който е променил неговия вид. Никога не се отделяйте от този Божествен Дух, Който ще ви покаже истинския образ на света. Много често на вас не ви е ясно това, което вършите в даден момент. Тая

неяснота произлиза затова, защото не знаете причинните връзки, които съществуват между вас и околните. Вие „посаждате един орех“, но само след време вие ще можете да се ползвате от благата, които ще ви принесе той. Научете великото изкуство да правите добро, без да имате намерение да получите награда. Отгледайте и възпитайте добре децата си, ако имате деца, но не очаквайте нищо за себе си от тях. Не е възможно и не е редно да искате да ви платят тези, на които сте длъжници. Единственото, което можете да получите от тях, е да ви обичат.

И друго нещо трябва да знае ученикът. То е да поставя всяко нещо на неговото място. Някои хора казват: „Аз живея за себе си, след това за обществото и най-после за Бога.“ Ето едно неправилно разпределение на нещата в света. Друг пък казва: „Аз живея за обществото, после за себе си и накрая за Бога.“ И това е грешно. Истински са поставили тия неща хората, които могат да кажат: „Аз живея най-напред за Бога, после за близките и обществото, а най-после за себе си.“ Това е пътят на ученика. Поставете Господ за глава на вашия живот и ще видите резултатите. Тогава няма да имате двоумение и страх. Ще имате воля, ще бъдете смели и благородни. И камък да хванете в ръката си, той ще стане злато, с което да бъдете полезен на другите. Често Господ ви дава злато в ръцете, а вие го хвърляте. Какво представлява това злато? – Това е някакво ново знание и някаква нова опитност. Животът често ви предлага неща, неблагоприятни наглед, но те са ви дадени да се учите с тях. Една умна и работлива жена, като вземе сярвата и мръсна вълна, изпира я, извлачва я, изприда от нея нишка и изтъквава плат. Глупавата и мързелива жена захвърля тази вълна и ходи дрипава. Колко пъти животът ви е дал чрез Духа Божий задачи, които са щели да ви донесат много знания, опит и благословение, но вие сте ги захвърляли, както ленивата жена е хвърлила сярвата вълна.

Ще ви дам едно правило. Като се върнете вечер от работа, оставете пред вратата си раницата с вашите грижи. Оставете там вашите тефтери. Не внасяйте в живота си и в своя вътрешен свят дребните грижи и дисхармонии на живота. Оставете ги отвън – те са неминуеми спътници на Земята, но вие трябва да им намерите съответно място и време.

На привидно неразрешимите неща винаги се намира разрешение, ако повикаме Божествения Дух в нас на помощ. Мъдростта всичко знае, Любовта всичко може...

Един цар в древността бил много загрижен, че не може да омъжи двете си дъщери, защото красивата от тях била много зла, а добрата – много грозна. Повикал царят един мъдрец и праведен човек и го помолил да му помогне. Мъдрецът се помолил на Господа и наскоро в царския палат дошли двама странници от висш произход. Единият от тях бил сляп, а другият – глух. „Ожени – рекъл мъдрецът – красивата дъщеря за глухия, а грозната – за слепия.“ Така и направил царят. Двете семейства заживели в чудесна хармония, защото глухият не чувал злите и отровни думи на своята жена, слепият не виждал грозотата ѝ. Зрящият бил щастлив от красотата, а слепият – от безкрайната доброта, която чувал в думите на своята другарка. Ето как мъдростта поставя и недъзите на работа, за да се получи хармония.

Не искайте на Земята всички добрини. Доброто не всякога е облечено в царска мантия. Доброта и красота могат да живеят заедно само на Небето. Тук, на този свят, се редуват добро и зло, грозно и красиво. Ние не знаем дълбоките причини за това, което става, но трябва да знаем, че всичко е за добро. Ние още не знаем пътищата, по които се изявява великата Любов на Небето. Не търси да примириш доброто и злото, а само приеми доброто и отхвърли злото. Съедини душата си с Божия Дух!

ТАЛАНТИТЕ

Матей 25:15

Когато Великият Учител и Синът Божий Христос е говорил, когато е изказвал някоя мисъл или притча, Той е имал предвид основните Божествени закони. Христос никога не е говорил само за да намери повод да приказва на Своите ученици, а за да им даде известни истини.

Защо на едного се дават пет таланта⁹, на друго – два, а на трети – един. Дали това е случайно? В Природата всички неща, които е създал Господ, не са случайни. Ние наричаме „случайни“ ония неща, които не са с обяснение. Има следователно ясни и неясни неща, а не случайни. Не е случайна и притчата с талантите, защото в света живеят хора, които отговарят на тоя с петте таланта; има такива, които приличат на тоя с двата таланта, а трети – на човека, който е имал само един талант. Кой са те? – Хората с единия талант живеят само за себе си. Те ядат и пият, поспиват си, угаждат си и така преминават през живота. Те са егоисти и безплодни люде. Тия с двата таланта живеят само за семейството и ближните си, а най-много за своя народ. Ония, на които са дадени пет таланта, имат нещо много повече. Какво показва числото пет? – Това са нашите пет сетива. Такива хора живеят пълния живот за Цялото: за себе си, за ближните си, за човечеството, за Вселената, а най-много за Бога. Те разбират Природата и законите на живота. Хората с пет таланта са Учителите на света.

Един малък анализ: ако съберем талантите $1 + 2 + 5 = 8$ таланта. Числото осем е число на труда. Господ направил света в шест дни, в седмия си починал. След почивката иде новият, осмият ден – денят на работата, в който ден сме ние. Работете, без да се смущавате. Може да направите

и грешки, но вървете напред. Кой учител очаква, че учениците му не ще сгрешат? Коя жена, като шета, не разхвърля? Кой бояджия не цапа? Всеки, който работи, ще изцапа и ще окъса дрехите си. Животът на Земята – в материята, е осъден на овехтяване, износване, окъсване. Когато правим къща, наоколо има разхвърляни материали, но изградим ли къщата, всичко е наред. Хората на Земята са в осмия ден – на труда, и затова всичко е разхвърляно.

Ако съберем талантите на онези, които според Христовата притча са спечелили от петте още пет, а от двата – още два, и прибавим и заровения в земята талант, ще получим числото 15. Ако от числото 15 извадим дадените първоначално осем таланта, ще получим числото 7. Какво показва числото 7? То е число на почивка. Оттук и смисълът, скрит в тази притча: оня, който иска да почива, трябва да работи. И Господ е почивал на седмия ден, но след като е сътворил света. Почивката е резултат на работа. Само тия, които са работили, ще бъдат радостни и весели. Те ще влязат в радостта на Господа.

Да се спрем и на понятието „работа“. Какво е работа? – Работа е онова, което вършим за Бога. Останалото е труд. Трудът е преместване на веществото от едно място на друго и нищо повече. Истинската работа подразбира знание. Не може да бъде истински работник оня, който няма и петте таланта. И тоя с двата таланта работи, макар и по-малко от първия, а тоя с единия талант прилича на един минерал, който, колкото и да е красив, остава отчужден и сам. Хората с един талант имат каменни сърца.

Житното зърно – изобщо растителният живот, който стои над минералите, храни човечеството. Ако да не бе тоя растителен свят, как щяхме да живеем сред неплодните камъни? Ние съществуваме заради великата жертва на житното зърно.

Всеки според талантите си. Повече от хората на нашето време имат по два таланта. И вие сте от тях. Тези два

таланта са достатъчни за вас, тъй като не бива да искате повече от това, което можете да използвате за разумна творческа работа. Ако вие успеете да превърнете двата таланта в четири, тогава сте направили твърде много. Какво е числото четири? – То е число, което показва, че трябва да проведете в живота си процеса на прочистване. Четири, това е една цедилка, през която не трябва да минават непотребните неща. Просто казано, да не пиете водата заедно с калта. Числото четири следователно е Божествен процес, през който се прочистват мислите и желанията.

Ученикът трябва да бъде мъдър и да знае какво преминава през цедилката и кое е потребно за него. Когато цедите сирене, в цедилката остава потребното, а когато цедите изкаляна вода, в цедилката остава непотребното. Ето защо тръгналият в духовния път трябва да познава процесите на Живата Природа и да ги прилага в своя живот.

Приведете в действие двата таланта, които са ви дадени. Как? – Най-напред минете през процеса на прочистването и после заработете с тях. А кои са те – талантите? Първият е умът, вторият – сърцето. На този свят може да се върши нещо добро, ако имаш ум и сърце. Ако някому се развали колата на пътя, ти как ще му помогнеш, ако нямаш знание? Само ако си майстор, ще му бъдеш полезен. Как пък ще помогнеш и как ще прислужиш на някой болен и недъгав човек, ако нямаш сърце и не ти стане жал за него? Ето двата таланта. С тях ще работите. С тях ще изпълните Божията воля.

Сърце аз наричам корените на живота, а ум – клоните и листата. Не оставяйте да изсъхнат корените, защото ще изсъхнат и клоните. На всяко загубено добро чувство се губи и една добра мисъл. Ето защо пазете сърцето си чисто. На всяко ваше възприятие съответства по една Божествена добродетел, както на всяко коренче в земята съответства едно клонче.

Научете се да виждате и да разумявате, че светът, в който живеем, е облекло на Истината. Всяко дърво, всеки камък, цвете или извор, всяко нещо, което виждаме, крие в себе си смисъл и е източник на знание.

Думите *Любов, Мъдрост, Истина* са цветя в Божествения свят. Те съответстват на велики същности в Небето. Ето защо животът не се състои в ядене, пиене и удоволствия, а е велика наука. Християнството е също велика наука. То не е забавление и само мъртъв ритуал. Християнството е огромна дълбока Школа със своите отделения, класове, университети и академии. В Христовата академия няма място за лентяйство, за ядене, пиене и удоволствия. В тая академия се приемат хора най-малко с два таланта. Хората с един талант не са годни за великата Школа на Христа. Кой ще си губи времето с такива, които заравят таланта си в земята? Такива хора са паразити, каквито са всички ленивци. Изпитвайте духовете. Не се сдружавайте с човек, който има един талант, заровен в земята. Такъв човек е паразит и вълк, когото не можете да облагородите. Такива ленивци нищо не вършат. Те са, които развъждат паразити. На такива трябва да се казва жестоката истина. И най-близък да ти бъде човекът с един талант, смятай го негоден за нищо. Ако ти е син, прати го по света да се лута и да се учи. Не му давай средства да гуляе. Има такива синове, които с десетилетия следват в странство и се завръщат с покварени души – по-лоши от това, което са били, преди да заминат.

Но не е ли жестоко това? Как ще отстраниш собственото си дете? – Ти не познаваш това дете. Не се знае Господ ли ти го е дал, или си го откраднал. Понякога крадците, в желанието си да задигнат повечко, вземат фалшива монета. Ако е жестоко да го пратиш да се лута по света и да се учи, не е ли по-жестоко да угаждаш на всичките му прищевки, да го развратиш и да насърчиш отрицателното у него? Тогава ти погубваш душата му. А не е ли по-жестоко да погубиш една душа?

Христовото правило може да се приложи в обществения живот. Ако на някоя държава или народ работите потръгнат зле, причината е, че начело на този народ стоят хора с един талант, и при това – заровен в земята. Когато питат защо страда България, отговорът е, че я управляват хора с един талант. Може ли да очаквате добра работа от негоден слуга? Хората както в частния, така и в обществения живот, се нуждаят от водачи, съветници, управници, които имат пет таланта. Тогава и целият свят да се опълчи срещу такова общество или държава, никой нищо не може да стори.

Талантите не са притежание на човеците. Те принадлежат на Бога. Той ги дава, Той ги отнема, според както ние постъпваме. Щом си се родил и си започнал да работиш, погрижи се да умножиш това, което ти е дадено. „Ако към дадените ти два таланта – казва Господ – спечелиш още два, тогава ще влезеш в Моята радост.“

Дори и за тези, които имат само един талант, има място в света. Ако такъв човек работи, а не заравя таланта в земята, той ще се спаси. За всекиго съществува възможност да успее на тази житейска арена. Всеки може да направи крачка напред.

На такъв, който има само един талант и иска да работи, дайте му съдействие. Но на такъв, който има също един талант, но го заравя в земята, не давайте съдействие. Изгонете го да намери Господа. Само Бог може да оправи такъв човек. И Христос дойде за тия с един талант, но те Му струваха много скъпо. Колко страдания изживя Той с тези ленивци!

В хората с един талант, които заравят този талант в земята – заравят даденото им от Бога – няма живот. Пазете се да не се превърнете в такива хора. От тях нищо не излиза.

Вие, които имате по два таланта – ум и сърце, трябва да си послужите с тях. Тогава няма да се оплаквате, че

нямате добри приятели. Хората изоставят само тия, които имат един талант, и то заровен в земята. Никой не обича суровия егоист, който живее изключително за себе си. Как да работите с тия таланти? Давайете от себе си доброто на тия, които го заслужават и разбират, и подквасвайте хората с кваса на Любовта, Мъдростта и Истината. Във всичко имайте мярка, тъй като мярката е най-верният признак за вашата духовна висота. Нямате ли мярка, това, което ще подквасите, ще вкисне.

Направете от двата таланта четири. Това ще покаже, че сте работили с тях. И когато Господ види какво вършите, вие Му кажете: „С двата таланта, които ми даде Господ, припечелих още два.“ Тогава Той ще рече: „Добри рабе, влез в Моята радост!“

МНОГОЦЕННИЯТ БИСЕР

Матей 13:46

Животът във всички свои видове и прояви показва полярност. Във всяко нещо има родове – мъжки и женски. Що е мъж? Що е жена? – Всеки знае това, макар че и до днес съществува спор кой от тия два полюса стои по-високо. Каквито и доказателства да привеждат философите в полза на едното или другото начало, все пак най-вярна е аксиомата в херметическата философия, че всяка истина е наполовина вярна.

Ако някой от вас желае да узнае най-отблизо и най-добре някоя истина или ако искате едно ваше твърдение да е най-близо до Истината, снемете от него 50%. Това е така, защото у човека има една склонност да преувеличава. Един разказвал на жена си, че го срещнали сто мечки в гората, докато най-после в развитието на разказа се оказало, че е имало или само една мечка, или пък на мъжа така се е сторило, че има мечки. Този пример илюстрира това, което във философията се нарича субективно разглеждане на фактите.

Има обаче една друга истина за разглеждане и преценка на явленията: съзнателно-обективно, което е мъжкия принцип, и подсъзнателно-субективно, което представлява женския принцип. Често субективното разглеждане на дадени външни или вътрешни явления може да ни въведе в заблуда. Към освобождение на човешкото съзнание и на човешкия разум води обективното разглеждане на въпросите. Да вземем за пример мидата. Ако в нея попадне пясъчно зърно, то започва да я безпокои, но мидата не се оставя на това безпокойство, и като няма друго средство да се освободи от него, възлюбва тоя „враг“ в себе си и го

обвива с една течност, която превръща пясъчното зърно в бисерче. Христовото учение ни учи, че и ние можем да направим бисер от нашите страдания.

Често и мъже, и жени казват, че нямат условия за духовен живот. Това не е истина. Оня, който има копнеж към великото и Божественото в света, ще намери условия. Да обичаш Бога и да служиш на ближния е всякога възможно. Нека Адам се оплаква, че не може самичък да се справи с градината в рая. Господ чу това оплакване и му даде другар – жената. Това не е само легенда, а дълбока истина. Законът за полярността се яви в творението като основен закон, без който не би имало никакво развитие. Този закон движи света напред. Независимо от твърденията на учени и философи, че мъжкият полюс е на по-високо ниво от този на жената, все пак в този свят и в Природата ние познаваме само женския полюс, тъй като мъжкият е невидим. Много факти в науката потвърждават това. Енергията обикновено се появява на отрицателния полюс. Електроните имат отрицателен товар. Не мислете, че отрицателното значи слабо, беззащитно. Напротив, отрицателният полюс – катодът, притежава голяма мощ. Пълна хармония в живота и пълното осмисляне се явява тогава, когато ние приемем принципа на жената, а този принцип е раждане и отглеждане. Всеки човек трябва да роди и да отгледа една идея. Всеки трябва да роди и да изхрани добри мисли, чувства и дела. Това ще рече да станем като майките – най-показателния пример за развитието, за жертвата. На този свят това, което знаем най-добре, е майката, тъй като Бога никой не е виждал.

Както скулпторът от безформения камък прави художествено произведение, така и ние в ръцете на Великия майстор се превръщаме в Божествено творение. Всеки човек е една написана книга, върху която мъдрите могат да четат.

Господ е невидим, макар че има хора, които Го „виждат“, чуват Го и Го познават в себе си. Невидимият Господ стана видим чрез Христа и всеки един от човеците в своето бавно и непрестанно развитие ще изяви Бога. И колкото в по-голяма степен изявява Бога, толкова по-лесно околните ще видят Бога в тоя човек.

Всяко нещо на този свят е постижимо, но се изисква време за неговото постигане. Не помните ли колко мъчно е било всичко, когато сте били деца, и как после това мъчно е станало лесно? Всички хора казват, че търсят Истината. Тази истина обаче не може да се открие, докато не намерите своя Баща, който е Мъдрост, и своята Майка, която е Любов. Искате ли да узнаете истината, превърнете в бисер едно ваше страдание. Няма по-сигурен път от това. Много често се говори и за това, че трябва да се оправи светът. Оправянето се състои в това, че двата полюса на живота – и мъжкия, и женският, трябва да станат проводници на Божия закон и да заживеят на Земята като синове и дъщери на Бога. Станат ли такива, те са правоверни, защото как може да си правоверен, без да си възлюбил Господа с всичкото си сърце, ум, душа и сила? Какъв правоверен си ти, който не люби ближния си, и как ще се наречеш последовател на Христа, ако не се заемеш и не възлюбиш дори и враговете си? Правоверен най-сетне е този, който от пясъчното зърно е направил бисер.

Хората не могат и не бива да бъдат еднакви. Външна разлика ще съществува и това е неизбежно, тъй като всяка форма съответства на едно вътрешно естество. При всичката тази разлика трябва да има едно нещо еднакво: всеки да признае и да тачи у себе си и у другите Божественото начало.

Мъжете и жените да се учат от живота. Често мъжът се оплаква, че жена му е сприхава и лоша, но ако той е мъдър, ще разбере, че с тия свои качества тя може да свърши полезна работа. Има гладки, но безплодни дървета, а има

бодливи круши, но те дават много плод. Жената трябва да изпълни своето предназначение, но да не променя своите позиции, защото, ако ги промени, тя няма да може да изяви това, което липсва у мъжа.

Хората на тоя свят – и мъже, и жени, трябва да живеят мъдро. Мъдростта дава мярка на постъпките. Не е достатъчно мъдро човек да раздаде имота си на сиромасите. Невинаги това дело може да се нарече добро. То ще бъде добро тогава, когато е в мярката на разумността. Добро дело ли е да даваш всеки ден на вълка по едно агне? Всичко, което вършим на тази Земя, трябва да бъде насочено към пробиване път през мрачната стена на греха, тъй като между Небето и Земята се намира голямата „планина“ на греха, която трябва да се преодолее. Успеем ли да преодолеем тая планина, Земята ще стане като Небето. Христос направи път през тая планина и каза: „Един е пътят, който води в Царството Небесно.“ Вие често отивате до тази стена и пак се връщате, защото се боите да минете през тесния път. Вие тъпчете по терена на греха и казвате: „Нямам приятели, нямам близки, никой не ме обича.“ Това не е истина. Много често Господ ви приказва чрез хората около нас, но вие не умеете да се вслушвате в тия гласове. Когато сте намислили да извършите нещо лошо и някой приятел ви каже: „Не прави това!“, тогава знай, че Господ ти говори. Думите са човешки, но съдържанието е на Бога.

Ученият човек може да нареди няколко оптични стъкла и да види микроорганизмите, които не се виждат с невъоръжено око. Ученият чрез тия оптични стъкла може да изучава и планетите. Защо вие не подредите „оптичните стъкла“, които са във вас, за да видите това, което сте смятали за невидимо? Оптичните стъкла – това е Божествената Мъдрост, с която не сте си послужили като с оръжие във вашия живот.

Не забравяйте бисерчето, за което говори Христос. Мнозина от вас искат да го изхвърлят от себе си –

да пометнат една Божествена идея. Помятането не е позволено. Не е позволено на човека да помята дете нито от утробата си, нито от своя ум. Лошите мисли, които понякога ви мъчат, са ония деца – ваши мисли и желания, неосъществени Божествени хрумвания, които не сте превърнали в дело, а сте ги пометнали.

Молете се на Бога да ви прости този грях. Не отхвърляйте, но отхранвайте благородните подбуди у вас. Ако една мида може да направи бисер, за което Христос се похвали, вие нямате ли едно ваше дело, за което бихте били похвалени от Него?

УЧИТЕЛИТЕ

Матей 23:8

На този свят хората се учат в разни институти. Един от тях, който от земно гледище стои най-високо, е домът, в който живеят бащата и майката. Домът на тази Земя е най-светлото учреждение. Домът се доближава до Божественото училище. Всеки има баща и майка, но не всички бащи и майки са истинските. Действителните баща и майка са тия, които са успели да предадат нещо повече от физическото естество – да предадат благородни пориви в душата на своите деца.

„Много важно нещо е възпитанието“ – казват хората. Но днешното възпитание повече прилича на дресиране. Така се дресират животните, но оставите ли ги на свобода, те забравят дресировката и проявяват истинския си нрав. Да бъдеш някому учител, не значи, че трябва да го дресиращ, а да го родиш. Истинският учител не употребява за зло ножа, с който помага и с който прави оздравителната операция. Знаете ли колко учители има, които с тоя нож са правили морални катастрофи? Думата *учител* има отношение към духовния свят. Истинският учител постъпва така, че както в него, така и в ученика, когото обучава, има ясно съзнание за задачата, която предстои да се извърши. Не всеки, който е станал причина да придобиеш някаква опитност, можеш да наречеш свой учител, тъй като и изворът може да те научи на нещо.

Учител е оня, който ще те научи как се изгражда светлият ум, благородното сърце и воля. Той ще те научи да разбираш дълбокия смисъл на елементите, с които изграждаш духовното си тяло. Това тяло е истинското твое богатство. В Писанието се казва, че с него ще възкръснеш от мъртвите.

Оня, който нарича себе си учител, трябва да е готов да даде нещо на своя ученик. И ако за обикновените учители се иска цена и специална подготовка, колко повече се иска за тия, които боравят в полето на духа. Само когато Божественият Дух осени човека, той може да стане учител на другите. Не е достатъчно да принадлежиш на някоя черква или на някое общество, за да си годен да учителстваш. Ти трябва да знаеш мислите, желанията, пътя и нивото, до което е стигнал той, когото ще обучаваш. И друго нещо: не можеш да възпитаеш никого, преди да си възпитал себе си. Учителят е чист като кристална вода. Той живее така, че всички желаят да му подражават. Ако си учител и учиш хората на лошо, Господ ще те върне в твоето развитие. Учителят не бяга от живота. Той се стреми преди всичко да извади тръна от своята пета. И апостол Павел имаше такъв трън. Подобен има всеки в себе си и Христовото учение е науката, която ще ни помогне да извадим първо тръна от своята пета, а след това и тръна от петата на ближния.

Учителят трябва да изясни принципа на раждането. Тук раждането разглеждаме в духовен смисъл, както е казано в Писанието: „Авраам роди Исаак.“ В какво се състои раждането? – То е осъществяване на една Божествена идея. Научиш ли някого да тръгне по Божиите пътища, ти си го родил. И кръщаването е такова нещо. То не е само потапяне във вода, а свещен акт – да внесеш у някого Божия Дух.

За малкото дете най-добрите учители са бащата и майката, но после кръгът се разширява и човек трябва да се учи от тия, които знаят истината.

Учителят притежава качеството да влиза в контакт с висшите Същества. Както за електрическия уред или двигател е необходим контакт с проводника, по който ще протече ток, така и за учителя, който се движи в полето на духовния живот, е необходим контакт с живите Божествени сили.

Учителят, който е в състояние да наставлява и помага на другите, трябва да владее своя мисловен апарат, за да бъде господар на стомаха, сърцето и на всички органи в жизнения апарат. Той трябва да бъде силен и да е господар на самия себе си. Истинският учител трябва да има свое собствено достойнство. Да не бърза да се изявява като учители и да си служим само с някое чуждо достойнство. Тогава ще заприличае на онова магаре, което било натоварено с икони. Хората се покланяли на иконите, а магарето си въобразило, че се кланят на него.

„Не се наричайте учители“ – каза Христос, защото вие може да осакатите някого с несъвършеното си знание. Тогава носите отговорност. В света има много учители, много свещеници и владици, но има ли някой, който е срещнал своя истински учител? Колцина са го срещнали в живота си лице срещу лице?

Човек разбира света дотолкова, доколкото се е издигнал до своето развитие. Гъсеницата има едно съзнание, а пеперудата – друго. Само този, който е влязъл в духовния свят, разбира какво е това вол, осел, вълк или гълъб. Във всяка форма на физическия свят е вложена една идея. Този, който я разгатне, той е разбрал света, в който живее. Хората идват на тази Земя, за да се явят пред изпитна комисия. Ще зависи как ще издържат изпита, за да бъдат приети на Небето.

Един е вашият учител – Христос. Той трябва да запише Своето име в душата ви. Запише ли го, вие ще бъдете посрещнати на Небето. Ако някой твой близък те тормози, знай, че той е от изпитната комисия. Издържиш ли, Господ ще му каже: „Стига толкова!“ Христовото учение ще ви научи да познавате хората. Щом вземете едно цвете и го помиришете, ако обонянето ви е здраво, ще познаете какво цвете е то. Така ще познаете и всяка душа чрез делата.

Не се претрупвайте с неразбран материал. Не преяждайте. Вземете един стих от Писанието и размишлявайте върху него. Вашето сърце е астралният свят, а умът ви – духовният. Всеки ученик трябва самичък да влезе в Божествената градина и чист да отиде при извора на Любовта.

Чисти мисли, свещени желания и непоколебима вяра! Щом ги придобиете, сложете вашия Господ напред и не се бойте. Всички препятствия и мъчности, необходими за вашето растене, ще преодолеете. Познайте Христа! Чрез Него ще познаете цялата Вселена. На всеки човек е дадена на физическия свят една майка, в духовния свят – един учител, а в Божествения свят – един Баща. Този Баща е Господ.

СЛОВЕСНОТО МЛЯКО

Първо Петрово послание, 2:2-4

Мойсей казва: „Не пожелавай!“, а Петър в посланието казва: „Пожелай!“ Кой е прав? – И двамата са прави, защото Мойсей има предвид едно нещо, а Петър – друго. Мойсей казва да не пожелаеш власт и земни наслади, а Петър казва да пожелаеш „чистото словесно мляко“.

Докато е малко, детето суче, за да расте и крепне. То още не е годно за твърдата храна. Но когато след три-четири години изникнат зъбите, тогава вече неговият организъм е пригоден за нея. Същото е и с духовния живот. Отначало се приема млякото на словото, а после – твърдата храна на живота. Млякото, което дава майката на своите деца, свещениците – на своите пасоми, учителите – на своите ученици, трябва да е чисто, непокварено и дадено с любов. Хората на нашата съвременност знаят много неща от различните науки, но съществено знание – необходимото словесно мляко, не са възприели. А това на вид просто, но велико знание за живота, е най-същественото. Истинското знание прави човека „жив камък“, както го нарича апостол Петър. А под думата *камък* трябва да разбираме човек със завършен характер.

Какво ще рече да си духовен? Мислите ли, че е достатъчно само да съзерцаваш и да мечтаеш? – Не. Духовният човек живее в хармония с окръжаващата го среда, с почвата, върху която е стъпил. Той е постигнал изкуството да реагира правилно и разумно на всичко, което среща около себе си.

Искам да обърна внимание върху следния процес: когато поставим варовик в някоя пещ и го изпечем, ние получаваме вар. Твърдите камъни се превръщат в едно

вещество, с което ние белосваме стените на нашия дом. И Господ постъпва така с хората. За да не бъдат корави камъни, Той ги поставя във варницата на страданията и те се превръщат в чиста бяла вар, която белосва живота им. Камъните, които не стават на вар, ги хвърлят на пътя като непотребни.

Ако у някого от вас се появи мисъл, която безпокои и терзае живота ви, турнете я в пещ и я превърнете във вар. Ще знаете, че когато страдате на Земята, на Небето се радват. Когато ви пекат във варницата, вие, които не разбирате дълбоката причина, казвате: „Изгоря ми животът!“ А на Небето казват: „Колко се радваме, че този камък ще се превърне в бяла вар!“ В своята мъка хората често казват, че ангелите нямат никакво състрадание към тях, а ангелите си мислят: „Ние имаме състрадание, но гледаме как в пещта ставате бели и чисти.“

У вас има едно противоречие. Искате да изпълните Христовия Завет, а живеете по закона на Мойсей. По времето на Мойсей условията са били други, а в ерата на Христа те са се променили. На тая Земя не могат всички хора да бъдат богати, знатни, учени, но възможно е да бъдат всички добри. Пожелайте добродетелта, тъй като тя принадлежи на физическия свят. Тя е толкова разбираема за този свят, че и животните разбират кога се постъпва към тях с добро.

И така, ясно е, че това, което пречиства човека, то е страданието. Вие сте ученици, но трябва да знаете, че е необходимо да минете през пещта на варницата, за да станете бели. На Небето не можете да отидете като тесто, а само като опечен хляб. Потребно е всичко, което сте научили, да употребите за собственото си развитие. Чрез това развитие ще станете годни да участвате в преустройството на света. Затова трябва да се нахраните със словесното мляко, за което говори апостолът.

Майките на този свят са отговорни за млякото, с което са захранили децата. Майките са гувернантките, които Бог е ангажирал, за да отгледат Неговите деца. Следователно майките имат най-високата длъжност, и при това – и голяма отговорност.

Ние учим Христовото Слово. То е така обширно, дълбоко и необхватно, че е смешно да мислим, че можем да го намерим само в тая или оная църква. Тъкмо това е сектантство. Истинското изповядване на Христовото учение върши оня, който е готов да се отрече от всичко заради Него. Ония от тръгналите в тоя път, които могат да се отрекат от всички измамни неща – от покварените мисли и чувства, които тровят човешкия живот, те са намерили Божествената Истина, те са ученици на Христа. Много от християните, които се смятат за благочестиви, не могат да осъзнаят, че със своите дела те предават наново Христа на Пилат и Го приковават на кръста. Бива ли да мъчим своя Господ, Когото обичаме? И защото все още нямаме сили да се отречем от някои наши погрешни привычки, иде страданието. Ние се оплакваме, казваме, че душата ни се терзае, но продължаваме да забиваме гвоздеи в тялото на Христа.

На учениците казвам: турнете коравия камък на вашата себичност в пещта, за да се превърне в бяла вар. С нея ще белосвате вашата душа. Когато Господ казва да се самоотречем и да загубим своя живот, Той разбира да не го загубим за свинете – за ония неща, които седят много под нас, а за другите, които седят на много стъпала над нашето развитие. Ако се храним със словесното мляко, ще се приближим към ангелите, а после и към Христа.

Нека изчезне всеки страх. Сложете вашите съвести да бъдат изпитани като златото в Божествения огън. Приемете стиха на апостол Петър. Заживейте и работете с него. Тогава всичко ще се промени у вас и вие ще получите от Бога това, за което сте копнели.

СТАРИ И НОВИ МЕХОВЕ

Лука 5:37-38

Притчата за старите и новите мехове е класическа. Тя съдържа истината на един велик закон и може да се употреби и нашироко в живота, но главното, за което я е привел Христос, е, че Божественото Слово може да се приеме от нови хора, готови да го вложат в живота си като ръководно начало. Новото в живота могат да възприемат такива, които са освободили умовете и сърцата си от натрупаните стари знания. В процеса за възприемане на новото у хората, които са „стари“ по разбирания, се поражда една реакция.

Какво представлява виното в това сказание на Христа? – То е сила. За да се даде подтик на човешката еволюция, потребна е сила, а силата не е нищо друго, освен човешкия дух, който работи в съгласие с Божествените закони. Еволюцията на човека прилича на работата, когато ваятелят освобождава камъка от излишните късове. Ще отскочат тия късове встрани и при тоя процес „старите“ трябва да стоят настрана, за да не ги нарани някой от тях. При еволюцията, при напредъка и при градежа не може да има пълно спокойствие.

И така, който иска да възприеме Новото учение, трябва да се освободи от старите мехове. А тия, които нямат нови мехове, да стоят настрана. Как ще възприемеш новото, щом като у тебе са живи всички желания и всички пороци? Не смесвайте старите идеи с новите. Изхвърлете старите, за да не се получи в живота ви една неприятна реакция. Старото и новото не могат да се примирят.

Ако някой каже, че е разбрал цялата Истина и няма вече какво да учи, той е стар мях – спрял е своето развитие

на Земята. Вие търсите щастие, а гоните химери. Щастлив може да бъде само такъв, който има делова ръка, светъл ум, непоколебима сила, благородно сърце и цел в живота си – стремеж нагоре. Няма ли тия качества, той е стар мях и какво може да очаква от живота? Ако една майка не е проникната в дълбочината на душата си от светли идеи, не ѝ препоръчвам да ражда деца. За какво ще послужат негодните люде в живота? Няма ли от тях с хиляди и милиони? Христос казва на едно място: „Който иска да Ме последва, да вземе своя кръст.“ За ония, които разбират думите на Писанието, кръстът значи сила. Затова апостол Павел казва: „Аз ще се похваля с кръста Христов.“ И ще знаете, че когато се оплаквате от вашите страдания, на вас ви е даден кръст, който е най-подходящ за вашите сили. Вървете напред, защото ако спрете, ще се превърнете в стар мях. Приемайте Словото като ново вино. То трябва да влезе в кръвта на новите човеци. Бъдете светещи! Старият по дух е мъждееща свещ, а новият е ярко горящ светилник.

От какво произлизат в света свадите и недоразуменията? – Причината е, че хората често ферментират и превръщат новото вино в кисел резник. Но приложимо ли е Христовото учение? – Да, приложимо е! Ако се взрете по-внимателно в притчата, която разглеждаме тук, ще се убедите в това.

Долу старостта! Махнете старите мехове настрана. Понякога хората, които са лениви, стават лукави. Те казват, че са немощни, защото не искат да работят. Махнете старите мехове, тъй като с тях не се отива в Царството Божие. Аз не ви уча да излеете виното, но новото турнете в нови мехове. Старото вино е старата култура. Тя ще стои записана в музея на човешката култура, а новото вино – Словото на Христа – да стане наш живот.

Мнозина от вас са опиянени от стария живот – от старото вино. Отрезнявайте и изгонете от вас стария дух.

Нека радост изпълни сърцата ви. Мислете, че този свят е сътворен за вас. В него има всички условия за вашето развитие.

Четете и изучавайте Евангелието. Разберете духа на Христовото Слово и го вложете в себе си. Не забравяйте да размишлявате всеки ден по няколко минути за Бога, за вечния живот и за добрите хора. Не се оплаквайте от неблагоприятните условия, защото не са условията, които създават живота, но човек създава условията. Вие не знаете какъв е вашият път. Може да се случи от господар да се превърнете в слуга. Не е лошо изкуството на слугуването. Така обучени, изпълнени с опитност, с вяра и любов, Господ ще ви изведе от пустия остров на лошите условия.

Благодарете на вашия Отец, че сте в процеса на живота и че вървите напред, че не сте изоставени, а се движите към съвършенство. Бъдете благодарни, че можете да бъдете съсъд за словесното мляко. Не затлъстявайте умствено и физически. Не се изоставяйте, а упражнявайте в положителен смисъл своя ум, сърце и воля.

Употребявайте енергията на вашия живот за реализиране на благородните си и възвишени мечти.

СВОБОДА НА ДУХА

Второ послание на ап. Павел до коринтяни 3:17

Условието, за да добием свобода, се съдържа в Духа. Синът Божий изясни свободата, като каза, че Истината прави човека свободен. Това е така, защото Синът произхожда от Духа. Свободата на духа е необходима за всекиго. Когато липсва тази свобода, религиозните хора стават два пъти по-лоши от светските. Под думата *религиозен* се разбира човек, който е свързан с нещо. Ако някой е свързан със своята къща, къщата е негова религия. Ако е свързан с някоя партия, партията става негова религия. Ако е свързан фанатично с някое учение, то ще му отнеме свободата.

Що е свобода? – Свободата е светлина. Имаш ли светлина, твоят път е осветлен и ти си свободен. В мрака на нощта, когато пътят е в мрак, не си свободен. Освобождението е една от главните задачи на човека. За да стане свободен, той трябва да слуша вътрешния глас на Бога. Деликатно схватливо ухо трябва да има той, за да долови този нежен глас.

В света има много религиозни хора, но ако религията не ги освобождава от робство, било то външно или вътрешно, тя не е истинска религия. Преди всичко религиозните хора трябва да бъдат в съгласие с основното определение, което е дал Христос за свободата. То е следното: „Това, което не искаш да ти правят, и ти не го прави.“

Религията е наука за Божествената Любов. Тя има и външни форми, но ако спазвате само външната ѝ страна, а не съблюдавате вътрешното ѝ съдържание, ще влезете в голямо заблуждение. Един ден вие ще смените тази религия, както сменяте облеклото си, тъй като тя не е част от самите вас.

Господ е решил да тури ред в живота на хората. За тая цел Той работи и чрез духовните, и чрез светските хора. „Но те рушат“ – казват духовните. Да, рушат, но когато градите нова къща, не разрушавате ли старата? Ако човек е склонен да отрича всичко и да настоява, че само неговите схващания са правилни, той трябва да докаже, че те са годни за живота и му дават свобода на духа. Ако едно учение, една партия, една религия не дава свобода на духа, то не е Божествено учение. Ограничите ли духа на човека, предписвате ли му как да мисли, как да чувства, кога да е този човек ще ви остави. И учителят ще остави своите ученици, щом те не му дават свобода да върши своята работа.

Вашата работа като ученици е да не отнемате ничия свобода. Видите ли вързан човек, развържете го, а не му казвайте, че Господ ще го отвърже.

Бог е благ, макар че в Стария Завет е казано „гняв Божий“. Че Господ не се гневи, се вижда от думите на Христа, Който казва: „Защо Ме наричате Учителю благи? Благ е само един Бог.“ Благият не се гневи. Вие ще срещнете най-различни определения за Господа, но те са човешки, несъвършени. Едно е право и неоспоримо: дето е Духът Господен, там има свобода. И в живота на човека всичко трябва да става по вътрешна свобода. И когато се молите, трябва да бъдете свободни. Застанете ли пред Господа, отвържете въжетата, с които сте се привързали за разни колове. Вие се готвите за един свят на свобода – Царството Божие. Ще знаете, че там се отива само след като е придобита пълна вътрешна свобода.

Как може да придобием свобода на духа? Това е въпрос на ревностно и системно самовъзпитание.

Имайте свобода и давайте свобода. Изслушвайте тия, които ви говорят. Не искайте от никого да ви се подчинява, защото всяко подчинение, което е наложено от вас, е насилие, защото не е родено в любов.

Свободата подразбира взаимно почитание. Не бъдете като тия млади булки, които, преди да ги венчаят, се правят на хрисими, а после, когато придобият права, стават непоносими. Ще знаете: човешките дела се забелязват. За всяка ваша постъпка се изпраща специално известие. Когато един ден се представите на вашия Отец, тези телеграми ще бъдат пред Него.

Бог в Своето безгранично битие е Дух, Който всякога поучава, поправя, но не наказва и не отмъщава. Ако някога ние се чувстваме наказани, това е метод да бъдем освободени от робството.

Когато се молите, пазете се това да не е както у фарисея само външен ефект. Истински верующият трябва да се пази от такова психическо пиянство. То не е никаква религия. Същинското приближаване до Бога или приближаването на Бога до човека ще остави в душата следа, която не трае само миг, а ни въодушевява дълго време.

У мнозина се появява желание да станат първи в света. В това се крие опасност тези хора да станат последни пред Бога. И който иска да стане пръв пред Бога, нека приеме, когато това се наложи, да бъде последен в света.

Давайте всекиму това, което искате за себе си. Ако обичате хората искрено и чистосърдечно, и те ще ви обичат така. Срещнете ли някого, който е близък до сърцето ви, не му казвайте: „Аз те обичам“, не говорете за любов, защото тя може да се загуби. Тези, които много говорят за любов, не обичат истински. И друго, не казвайте: „Там е Духът“ или „Там не е Духът“. Който има духа на свободата в себе си, само той е на прав път. Ако искате молитвите да бъдат приети от Бога, придружавайте ги с дела: утешете един човек, нахранете един гладен, помогнете на невежия. Не се одумвайте. Изгонете стария дявол на одумването от вас. Не ставайте негови глашатаи.

Набожността на ученика да проличи в делата, а не отвън. Отвън живеете разумно. Учете се от светските хора.

Нали е казано: „Бъдете умни като змиите и незлобливи като гълъбите.“

Религиозният живот трябва да се разбира така: да имаме и да даваме свобода на хората, да извиняваме техните погрешки и да търсим всяка възможност да се сплотим духом. Ако говорите лошо за хората, вие се свързвате с тях по такъв начин, че получавате влиянието на техните отрицателни мисли. Говорите ли добре за тях, вие печелите, а говорите ли лошо, те печелят.

Първата задача, която трябва да решите, е да изгоните от себе си дявола на одумването. Хванете го и го впрегнете в полезна работа. Както на земеделеца са потребни волове, за да оре, така и отрицателните духове са потребни на ученика за работа. Бъдете внимателни! Не ги ли впрегнете да вършат работа, те ще ви впрегнат да им помагате. За да впрегнете отрицателните духове, вие трябва да станете силни, а силни и мощни ще бъдете само когато Духът Божий е с вас.

Бог е Бог на Любовта и на свободата. Божият Дух изисква да бъдем еднакво свободни и като царе, и като последни слуги. Христос донесе учение, според което ние трябва да имаме свобода и да дадем свобода на другите.

УСЛОВИЯТА НА ВЕЧНИЯ ЖИВОТ

Йоан 17:3

Всеки човек търси да осъществи един свой идеал, една мечта. Ако влюбеният момък срещне своята възлюбена, той усеща, че е постигнал нещо велико, което дава в живота му смисъл и пълнота. „Еврика!“ – извикал Архимед, когато открил закона, а Нютон е изпитал свещен трепет и дълбока вътрешна радост, когато е открил защо падат телата и защо се спуска надолу планинският поток. В такъв миг на постигнати идеали човекът е доволен. Той е смел като лъва, търпелив като вола, летящ като орела, разумен с разума на човека. Човекът, който е намерил своя идеал, има мир в душата си. За него са изчезнали противоречията. Такъв човек отминава великодушно дребните неща и малките погрешки на хората. За него е от значение вечният живот, който като Божествен огън крепи неговия дух.

Много от хората на тази Земя се губят в неважни неща, които съставляват само външен церемониал, а нямат съдържание. Те спорят дали кочияшът на каляската трябва да седи отпред, или зад господаря. Това е без значение. Важно е кочияшът да бъде внимателен и досетлив, каляската да е здрава, конете – силни, и господарят – благороден и добър. Потребно е учениците да научат изкуството да откриват второстепенните неща в живота и да ги отделят от съществените. Всеки трябва да търси и открие своя най-голям идеал. Това, към което се стремите, не е вашето тяло, а вашата душа. Този идеал Христос е нарекъл с думите „вечният живот“. Как трябва да се разбере това? Ученикът трябва да мисли правилно и вярно, да разбира написаното във Великата книга на живота. „А защо

трябва да владее това изкуство?“ – ще запита някой от вас. Потребно е, за да не греши и да не изкупва грешките си със страдание.

Що е вечен живот? Дали е дълъг, непрекъснат, безграничен? Дали думата *вечен* е свързана със съществуването на човека? Дали пък думата *вечен* има отношение към времето, „което тече“? Хората тълкуват нещата по различен начин. За да илюстрираме това, да вземем следния пример. В живота има три главни принципа. Те се срещат в граматиката, в логиката и в математиката. В граматиката например те се наричат подлог, сказуемо и връзка (пряко допълнение). В нашия случай елементите са Бог, Исус Христос и вечен живот. От Бога и Христа произлиза вечният живот. Преведено логически, Бог е голямата предсилка, Христос – малката предсилка, а вечният живот е заключението. Бог е началото, зародишът; Духът – силите и условията; Христос – разумното начало, което излиза от Бога, а вечният живот е резултат, който ще познаем, когато познаем Бога и Христа и опитаем Живото Слово.

Ако ви дадат плат готов изтъкан, вие ще кажете: „Аз зная как е станал тоя плат“, но ако ви накарат да го направите – да изпредете вътъка, да турите основата, ще кажете: „Това не знам.“ Вечният живот е такова нещо, което се познава само когато се опита. Изобщо духовният живот е опит. Теоретическите познания са само подготовка. Не живееш ли духовните си идеали, ти не ги познаваш, ти нищо не вършиш. Както средата за рибата е водата, както почвата е среда за растението, така за душата вечният живот е оная среда, в която тя може да се изяви.

Има разлика между „среда“ и „условия“. Ако за рибата средата е водата, за човека тя е само условие. Ако потопим човека във водата, той ще умре. Средата за човека е въздухът, но поставим ли рибата в тая среда, тя ще умре. За рибата въздухът, който тя поема от време на време по някакъв начин, е също едно условие. Учениците трябва да разбират вярно аналогиите.

Освен „среда“ и „условие“ съществуват и „елементи“. Елементите поддържат живота. Почвата, водата и въздухът като физически величини са среда за едно същество, но са условие за други същества. Нивите, градините, лозята са условие за живота, от което произлизат елементите на тоя живот: житото, гроздето, плодовете. Грешките на съвременните философи произлизат от неправилното разбиране на основните неща. Така „вечен живот“ е нещо, което трябва да се разбира по следния начин: думата *живот* има повече отношение към органическия свят. Той там може и да се прекъсне, но понятието *вечен* е свързано със съзнанието, което остава да съществува. Съзнанието следователно е духовният гръбнак на живота, а Бог е средата, в която протича духовният живот. За човешката душа Бог е това, каквото е светлината за очите. Ако човек не се потопи в Бога като в среда, той ще прилича на ония житни зърна, които чакат в житницата да бъдат посетени. Такива житни зърна се намират и в египетските пирамиди. Те са стояли там пет-шест хиляди години, без да участват в живота. Само когато те бъдат посетени, ще изявят своето предназначение. И човешката душа е зърно, което чака в Божествената житница да бъде посята и да изяви вложените в него Божествени възможности.

Една велика Истина са пропуснали да проумеят хората на тоя свят. Те не знаят, че като съществуват, те са включени в живота и не могат да избегнат това съществуване. Никой човек не може да се самоунищожи. Никой не разполага със своето битие, защото битието на човека е вън от времето и пространството. Човешката душа, след като е просъществувала милиарди години в Божественото съзнание, се е индивидуализирала, пробудила се е и е дошла върху арената на Земята като индивидуално съществуваща, за да придобие свой личен, безсмъртен живот. Този дар – да бъде индивид, отделен и завършен за себе си, макар и свързан с великия организъм на Цялото, е даден от Бога.

Да се върнем към въпроса за средата, условията и елементите. В църквата тая истина се назовава с троеличността на Бога: Отец, Син и Дух Свети. Подлог, казуемо и връзка. Еволюцията на живота може да се изрази така: има развитие за дадено същество тогава, когато средата стане условие. Духовната среда за човешката душа е Бог и затова е казано: „Това е живот вечен, да познаят Тебе, Единаго, Истиннаго Бога...”

Съществуването, което е потопено в дадена среда, не я познава. Рибата е във водата и не я познава. Само когато рибата бъде извадена от нейната среда, тя разбира, че това е било единствената среда за нейното съществуване. Средата на птицата и на всички живи същества е въздухът. И само когато тия живи твари, включително и човекът, бъдат извадени от тая среда, виждат, че тя е единствената, в която е възможно да съществуват. Много човечи не познават Бога като среда за съществуването на своята душа, но те не знаят, че въвн от Бога те са в небитието – те са без душа. Ето защо безсмислието на живота у много хора идва поради това, че те не познават Бога, Който дава единствения и истинския смисъл. Човек въвн от Бога умира. Може ли една отделна клетка от човешкия организъм да познава човека? – Тя не е в състояние да постигне това, докато не обходи целия организъм. Човешките клетки са малки и разумни същества. Те имат език, на който може да им се говори.

Човек ще проумее Бога само когато е мъртъв за физическото съществуване. С други думи, когато той не уеднаквява цялото свое битие с физическия си живот. Ония, които са писали Евангелието и свещените Писания, са били мъдри. Някои сегашни философи си представят, че Христовите ученици като рибари и обикновени люде са били прости. Това е невежествено разбиране. И за самия Христос в Евангелието не е казано никъде нищо за това, къде се е учил Той. Въпреки това обаче Той е знаел всич-

ко. Той е владеел цялата премъдрост на Вселената, защото е учил в небесното училище. Христос не създаде учение и теории за строежа на Вселената, защото Той дойде да спаси човешката душа. Теории и хипотези, заради които хората са били жестоки помежду си, са създавани по-късно от Неговите последователи. Не се заблуждавайте. Не може човек, който не е учил, да отведе човечеството при Бога. Христос е най-съвършеният Дух, защото идва направо от Бога.

Учениците трябва да се освободят от погрешните заключения. Има една Божествена логика, която не се покрива с формално човешката. Казано е в логиката, че всяко същество с два крака и без пера е човек. Откъде идва тази грешка? – Коренът ѝ се крие в това, че не физическите белези са белези на човека. Човекът е неговият ум, сърце, душа, слово.

Съществените белези, които отличават живите твари едно от друго, не са предимно от физическо, а от духовно естество. Ако някое същество желае да влезе в един по-висш свят, то трябва да промени своя вътрешен порядък. Както рибата, която иска да напусне водата, не може да живее във въздуха без дробове, така и преминаването от едно духовно състояние в друго изисква специална вътрешна нагласа – нови органи за по-висшия порядък на живота. За да направи нова стъпка в своето развитие, човек трябва да изработи нови добродетели. Нищо не се получава без усилие. Развитието е общ, неизменен и задължителен закон, но как ще се измине пътят в процеса на това развитие, зависи от индивида. Човек прилича на цвете. Цветето изправя чашката си нагоре към небето, за да получи светлина и жизнена енергия от Слънцето. Оплоди ли се обаче, то свежда цветеча надолу и преработва този плод. Така и ученикът на Божественото учение трябва да получи познанието, но после трябва да го преработи, за да стане то негово притежание.

Плодните растения имат две среди: почвата, която е среда за корените, и въздуха – среда за клоните и цветовете. Човешкият живот е на Земята, а Божественият – горе. Помежду тях е светът на духовете, на ангелите – астралният свят, който е връзка между човешкия и Божествения. За да има изречение, трябва връзка. Например: „Бог е Любов.“ Спомагателният глагол е е връзката, която прави изречението. Такива междинни и привидно прекъснати светове има и в Природата. Като се минава от света на звуковете към света на светлината – от четиридесет хиляди херца, които са най-високият тон, схващан от ухото, до четиристотин билиона херца – най-малкият брой, който схваща окото, има преход – празна пустиня, която е такава за човека, но не е пустиня сама за себе си. Всяко нещо, което хората не разбират, е пустиня за тях. Христос, Който е говорил за вечния живот, е попълнил всички междини. Той казва: „Аз съм пътят, който води от истината към живота.“ „Аз свързвам – иска да каже Той – тия два свята. Следователно мога да заведа всекиго и към света на ангелите, и към Божествения свят. Оня, който Ме последва, ще намери най-голямото благо за своята душа – Божествения мир.“

Мирът е чедо на Небето. Той е отгледан в жилището на Бога.

А що е път? – Пътят е движение на Духа – разумно приложение на природните и Божествените закони. А що е живот? – Животът е хармонично организиране на елементите и развитието на силите в Божественото единство. Що е истина? – Истината е проявление на Единия Бог, Който създава условията, при които човешкият дух и душа могат да достигнат възвишените светове. Ако уподобим „вечния живот“ на извор, който изтича из някой планински връх, тогава водата е елементът, който носи тоя вечен живот, а течението на реката е пътят, по който слиза Божественият живот към по-низшите светове. Затова Христос казва: „Аз излязох от истината – от Бога, и

слязох в материалния свят, за да помогна на хората и да им занеса живата вода.“ Ние трябва да се намираме близо до този извор. Водата, която пием ние, обикновено е пътувала със стотици километри. Тя не е същинската изворна вода, тъй като в нея са проникнали разни чужди елементи и са я размътили. Ето защо човек трябва да тръгне по течението на реката и колкото и да е труден пътят, трябва да достигне извора. Това е водата, която трябва да пием – чистата, непомътена вода, без никакви примеси. За да пием тая вода, която пием сега, причината е нашата леност. А има ли леност и страх, трудно може да се отиде до вечния живот. „Това е далечна работа“ – ще кажат мнозина. Не, може още днес да стигнете до Божествения извор, стига да успеете да преодолеете инертността, която завладява тялото, заблудите на ума, измамите на сърцето, нерешителността на волята.

Учениците често казват: „Както е рекъл Господ...“ Това е също едно заблуждение. Никога Господ няма да докара благата в ръцете на тия, които живеят в леност, страх и съмнение. Има едно заблуждение, което е намерило място в умовете на много хора. То е, че духовният живот носи леността. Вярно е тъкмо обратното – няма по-интензивен живот от духовния. Хората още не са се научили да мислят. Те знаят да мразят, но да любят още не могат. Те само трупат карма, от която понасят последиците, и създават закони, които правят живота тежък и безвкусен. Казано е в свещените книги, че да добие вечен живот може само оня, който се е научил да мисли и да постъпва правилно.

Като наблюдаваме живота на хората, може да извадим заключение, че много дребни неща могат да ги извадят от релсите. Прегоряло яденето, станала някаква малка пакост или пропуск – и вече мирът е нарушен. Не се мамете и не се тревожете за ония неща, които не засягат духовното развитие. Не се поддавайте на измамите на отраженията. Изработете за себе си ненарушимо самообладание. Бъдете

като оня философ, на когото слугинята по невнимание унищожила листчетата, върху които философът двадесет години събирал данни за един свой труд. Когато той узнал това, не се разгневил, обърнал се към слугинята и учтиво ѝ казал: „Друг път не бива да правиш това.“ А на вас казвам: „Пазете добре „листчетата“ и не ги оставяйте на произвола на неразумните хора.”

Най-голямата ваша задача и най-важният и ценен капитал е да изградите своето духовно аз. Какво по-велико притежание има от това, да познаете Единия, истинен Бог. Размишлявайте върху значението на трите величини: среда, условия и елементи. Вижте дали сте потопени в оная среда, която се нарича *Бог*, имате ли условията за вашето развитие и притежавате ли необходимите за това елементи. Проверявайте дали вашето зрение, слух и език са оръдия на Божието Слово. Всички органи у човека трябва да бъдат в изправност и да са в услуга на духовното развитие. Светът ще се поправи така, както се поправя един часовник, на който всички съставни части трябва поотделно да са в изправност и да са на своето място. Светът е като организъм, на който всички органи трябва да бъдат в изправност и в хармония помежду си. Как искате часовникът да отмерва добре времето, ако неговите части не са изправни и не са хармонично координирани помежду си? Как искате светът да се оправи, щом като отделните части на този свят не са в хармония помежду си? Ако в някой часовник е влязло чуждо вещество или някой паразит, този часовник трябва да се почисти, за да върви правилно. В тоя смисъл Христовото учение е такава философия, която освобождава човешката душа от всякакви паразити. Тя е философия, която туря в правилен ход ума, сърцето и езика на човека. Тая хармония е онова, което верующите наричат спасение.

Не е лесно да си часовникар на своя вътрешен духовен живот, но с настойчива работа човек може да постигне

това изкуство. Когато се сглоби и тръгне в правилен и безпогрешен ход духовният часовник, тогава чак ще потекат Божествените сили в душата на човека.

Духовната пролет на човечеството ще настъпи, когато в нашето съзнание се появят корените на Божествения живот. Върхутях ще се изгради стволът на бъдещото дърво. От него ще израснат клонищата и малките клончета, ще се развият листата на самосъзнанието. Ще се появят пънките и цветовете на свръхсъзнанието и най-после ще се роди плодът на безсмъртието.

ДУХЪТ И ПЛЪТТА

Послание на ап. Павел до галатяни 5:17-23

Хората на нашето съвремие все още нямат истинска светлина за законите в живота. Със закони се управлява светът, в който живеем, и тия закони Господ е положил още когато е устройвал Вселената.

Свещените писания не ни казват нищо за това, колко време Бог е учил човека, преподавайки му небесните знания. И след като го е поставил над всички твари, казал му: „Ако спазваш законите, които съм положил, ще бъдеш щастлив, радостен и блажен. В деня, когато престъпиш Моя закон, всичко ще се опълчи срещу тебе.“ Доказателство за това е разказът в Писанието за Дървото на живота и Дървото за познаване доброто и злото.

Човекът не послуша, че елементите в Дървото за познаване доброто и злото не са за него. Затова той пострада. А Адам нямаше достатъчно сили да ги понесе. Така се появи първата грешка на човека, която се нарича непослушание. Човек трябва да има абсолютна вяра, но не каква да е, а разумна вяра в Бога и в Неговите закони. Не е възможно съществуване без вяра. Ако не вярваме в Бога, ще вярваме в нещо друго. И не само човек, но и всички същества, колкото и да са малки, имат вяра в нещо. Ако проучим живота на безверника, който твърди, че не вярва в Бога, ще открием, че той вярва в нещо друго. Дори вярата в себе си е все пак някаква вяра. Искам да обърна внимание и на това, че има положителна и отрицателна вяра. Адам и Ева проявиха неверие и съмнение в Бога, но повярваха на Луцифер, който се промъкна в райската градина. Така стана грехопадението.

Ще се спра на два закона в живота. Първият от тях ще формулирам като „Закон на противоположностите“, а втория – „Закон на подобие“. Всеки може да провери тези закони във всекидневния живот. Преди да се спрем на тия закони, да се спрем на следното разсъждение:

Ако стоите на морския бряг, ще имате възможност да наблюдавате явленията приливи и отливи. Приливи и отливи стават и у човека. Ритмичността в Природата се отразява като ритмичност и в живота на човека. Някога си разположен, пееш, радваш се, лодката ти се плъзга добре по стихналата вода на морето, но изведнъж дойде внезапна вълна, разлюлее лодката, плисне те вълна и ти развалиш своето настроение. Древните философи са казвали: „Познай себе си!“ Аз тълкувам това по следния начин: да познаеш себе си, ще рече да познаеш приливите и отливите в своя живот. В науката това се нарича ритмично движение. Във всички неща съществува течение от центъра към периферията и от периферията към центъра. В науката тия процеси се наричат действие и противодействие – акция и реакция. Акцията е прилив, а реакцията – отлив. Във всяко нещо, което се извършва ритмично, съществуват тези елементи. Тях ги има и в работата на човешкото сърце. Понякога сърцето избързва, а друг път се забавя. Всички нарушения и болезнени състояния на сърцето са промени в неговата ритмичност, а тая ритмичност е свързана с приливите и отливите в съзнанието на човека.

Апостол Павел в цитираната глава говори за закона на Духа и за закона на плътта. Законът на плътта е закон на „отлива“, а законът на Духа – закон на „прилива“. Законът на противоположностите има отношение към отлива, а законът на подобие – към прилива.

Човек трябва да познава законите на живота и на Природата и да се справя с тях. Когато морето има прилив, ще стоиш далече от него – на високи места, и само при отлива можеш да си наблизо до морския бряг и да се лю-

буваш на морето. Законът на подобие е закон на Небето, а Законът на противоположностите е закон на Земята, на органичния свят, на плътта. Някога ставаш сутрин неразположен и дори гневен – тогава някакви дяволи те мъчат. Не си доволен от нищо и си готов да избухнеш. Знай, че тогава си в закона на противоположностите. Такъв човек само чака някой да го закачи и експлозията е готова.

Апостол Павел казва, че плътта противодейства на Духа. Ако свържем това с казаното преди малко, ще заключим, че когато човек е в закона на подобие, има прилив и хармония, а когато е в закона на противоположностите, той е в закона на плътта и е в отлив. Тези два закона имат обратни знаци, движат се в противни посоки и не могат да се примирят. В известни периоди на живота човек е в закона на прилива, а друг път – в този на отлива. Ако някое дете се зачене и се роди в закона на противоположностите, от него не очаквайте нищо добро. Ако бащата и майката са под влиянието на закона на подобие, ще се роди дете с добър и развит ум. Някога хората са разбирали тези закони. Всеки човек, бил той свещеник, учител, проповедник, писател, музикант или художник, за да даде добра, полезна творба, трябва да е в закона на подобие. И проповедниците по черквите, и ораторите са под влияние на тия закони. Ако проповедникът е в закона на противоположностите, проповедта му ще бъде песимистична. Ако е в закона на подобие, ще се изяви като оптимист. Много е важно, когато говорим на хората, да сме въдворили в себе си предварително пълен порядък.

Когато сме в дисхармония, казваме, че дяволът ни мъчи. Ако успеем да влезем в хармонията, дяволът ще избяга. Затова Бог е дал ум на човека да разсъди за всичко. Еднаквите причини дават еднакви следствия и противоположните причини носят противоположни следствия. Индусите наричат тоя закон „карма“ – закон за причините и следствията. Има лоша и добра карма, карма

на отлив и карма на прилив като в счетоводството – да дава и да взема. Биеш някого – и тебе ще те бият; обичаш някого – и той ще те обича.

В този свят, в който живеем ние, изключено е да няма конфликти, но те трябва да се разрешават мъдро. Ако един петел кукурига на купището, той не ще допусне и друг петел. Две добрини и две злини създават конфликт. Дори двама светии, двама учени и двама лекари понякога не могат да се понасят. Затова, ако вие сте добър човек, не се бойте, когато дружите и с лош. Когато доброто и хармонията са във вас, злините отвън не могат да ви засегнат. Злото има свой път и свое развитие. То се ражда, когато двамина искат да бъдат господари на едно и също място. Законът е такъв – единият от тях трябва да бъде слуга. И щом стане слуга съзнателно и по любов, Господ ще го приеме, защото е разрешил правилно една задача. Една от задачите на учениците е да излязат от закона на контрастите и да влязат в закона на подобие. Понякога е необходимо, за да въдвориш хармонията в себе си и отвън, да се отречеш. Оня, който се отрича, не значи, че загубва живота си. Той извършва нещо красиво, героично и благородно.

Христос, Който дойде на Земята, не дойде да господарува, а да ни научи как да обичаме – да излезем от закона на противоположностите и да влезем в закона на подобие. Започни да обичаш! „Но как да обичаме?“ – би запитал всеки. Наистина, ти не можеш да обичаш, докато не влезеш в света на Любовта. То е все едно да те затворят в тъмна стая и да ти кажат: „Гледай!“ Какво ще гледаш? Мракът в стаята не е свят на светлината и любовта. Трябва да се победи този мрак. А как ще стане това? – Трябва да запалиш свещ.

Милиардите клетки, от които е съставено нашето тяло, попадат в известен период под тия два закона и затова се получава прилив или отлив в организма. Когато се

гневиш, ти си в отлив. Постарай се да влезеш в прилива на живота, като се съсредоточиш и отправиш ума си към Бога. Сутрин ние се мием. Символично това е очистване от лошото състояние, но защо след това отново се забъркваме в калта на живота? Апостол Павел казва, че трябва да придобием плодовете на Духа, а те са: *любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание*. Това са три тройки, които отговарят на понятията баща, майка и дете. Който има тия три тройки добродетели, той има баща и майка, той е дете на благородни родители. Такъв човек може да живее не само между хората, но и между ангелите и светиите.

Там, където е Истината, няма измама. Там, където е Господ, дяволът не идва. Щом те гази дяволът, Господ Го няма. Живее ли Бог в сърцето ти, дяволът не може да ти бъде господар. Злото не може да бъде добро и доброто не може да бъде зло. Никой не може да обърне някого към Господа, ако той съзнателно живее в закона на контрастите. Избрал ли е някой дявола за свой ръководител, той не може да обича Бога. Щом си избрал Христа за твоя светлина, никой дявол не може да те надвива.

Законите, за които приказваме, са неизменни и вечни. Някъде жена иска мъжът ѝ да я направи щастлива. Другаде мъж иска жена му да го направи щастлив. Това са измами. Ако се намираш в закона на противоположностите, никой не може да те направи щастлив. Единственото щастие, което можеш да дадеш на някого, е да го прехвърлиш от отлива в прилива. Щастливи сме само когато сме при Бога – при Неговото величие, Любов и дълготърпение. Иначе ще приличаме на свинята, която, след като е изляла крушите, рови в корените на дървото, за да развали и самото дърво. Страданияето, което Господ е допуснал в света, трябва да научи човеците да не ровят и да не обезсмислят живота си и да преминат от закона на отлива в закона на прилива.

Не казвайте „не мога“, защото влизате в закона на противоположностите. Кажете „мога“ и ще влезете в закона на спасението. Речете ли „не мога да любя“, вие сте в закона на противоположностите. Кажете ли „мога да любя“, вие влизате в закона на подобие. Вместо да ровите корените на крушата, помолете се, ако знаете да се молите. Да се моли човек е най-високото и най-благородното занимание на този свят. Не става дума за външната страна на молитвата, за думите и езика, но за тая молитва, която изразява съзнателния стремеж на душата и която е произнесена с любов.

Да се молиш на Бога е по-достойно, отколкото да се молиш на човеци. Не лъжете. Не казвайте, че тоя или оня е причина за твоята неправилна постъпка, а кажете направо и честно, че сте виновен. Когато изповядваме грешките си, тогава имаме възможност да ги поправим. Единственото добро дело в живота на Толстой е неговата изповед. От духовно гледище тя струва повече от всичките негови творби.

Когато Бог е казал, че ще направи човека „по образ и подобие Свое“, това значи, че го е удостоил с нещо велико точно така, както един обикновен гражданин, който е живял незабелязано, е станал видна личност, например генерал. Но щом той напусне Божия закон на подобие и влезе в злината и контрастите, Господ казва: „Дайте тука генерала да го разжалваме!“ Човекът бе разжалван заради своето непослушание. Той посегна към забранения плод. Тогава той влезе в закона на противоположностите. Грешката си ще поправим, когато влезем в закона на подобие.

Всеки ден ние минаваме от единия към другия закон. Понякога сте при дявола, а друг път – при ангелите. Гледайте да не останете само при външната страна на Истината. Отваряйте внимателно свещената книга на живота. Тогава ще разберете всички тайни и като ги разберете и

когато се почувствате съвсем готови да ви приковат на кръста, тогава чак може да говорите за спасение.

Направете в живота си поне едно, но съвсем безкористно добро дело. За него ще се улови душата ти в съдния ден. Постарайте се да запишете в книгата на живота едно дело на истинска любов.

Жертва и себеотричане за другите – това е истинското служение на Бога и Христа.

НОВОТО ОСНОВАНИЕ

Първо послание на ап. Павел до коринтяни, 3:11

Йоан 14: 6

Какво трябва да разбираме под думите: „Никой не може да положи друго основание”? Какво е това основа? Тази дума се употребява много често. Когато се гради къща, поставя се основа. Когато се тъче плат, пак се полага основа. Основа има и във всички науки: химията, геометрията и т.н. И за съществуването на самия живот е потребна такава основа – опорна точка, без която е невъзможно да се изгради той. И се казва, че не е възможно да се измени тази основа на живота.

Ние се намираме под властта на някакви закони на добро и зло, което съставлява също една основа. Тя ни носи както страдания, така и радост. Тя е причина за нашето падане и издигане. Когато се прави мост над една река, той може да се закрепя в две опорни точки. Така е и за човека, за когото опорни точки са небето и земята. И в живота ние срещаме тия точки. Една от тях е мисълта, а другата – нашата воля.

Христовото учение има дълбок смисъл, който трябва да бъде известен на тия, които го изповядват. Не си християнин, ако не познаваш елементарните неща на това велико Учение. То е все едно да се хвалиш, че си отличен готвач, а да не разбираш нищо от кулинарното изкуство. Христовото учение не е само вероизповедание, а единство между мисъл, чувства и дела. Затова е казано, че никой не може да постави друго основание.

В тоя свят няма среден път. Човек върви или нагоре, или надолу. Ако мислиш, че можеш да живееш без Бога, ти слизаш стремглаво надолу, но живееш ли с идеята да

изпълниш Божията воля, ти се издигаш. Ако електрическият ток не намагнетизира едно желязо, за да придобие то свойството да привлича железните предмети, то никога не може да бъде магнит. Ако пък действително притежава магнитни свойства, то ги дължи на това, че е възприело от Природата магнитната енергия. И между хората има такива, които се самоизмамват и казват: „Аз привличам хората към себе си, аз съм влиятелен човек.“ Ако някой човек наистина има качеството да привлича хората, не бива да си прави илюзии, че това е негова собствена власт. Ако се махне Божественото начало у човека, той ще стане това, което е желязото, ако махнем електричния ток. И така, всеки трябва да намери двете опорни точки и да изгради върху тях своя живот. Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Двете опорни точки са пътят и истината, а животът е нещо, което произлиза от тях.

Всеки човешки живот преминава върху дъгата, метната върху две опорни точки. Начинът, по който се изминава този път, показва съвършенството на човешката мисъл и висотата на неговите чувства. Това за материалистическото учение няма никаква стойност, защото според материалистическата наука мисълта се създава в мозъка. Това обаче не е Истина. Ако земята можеше да ражда от само себе си без хвърлените в нея семена и без творческата сила от Слънцето, тогава и човешкият мозък би могъл да роди мисъл без семената, които получава от Божествения живот. Духът е Слънцето, което поражда мисълта в мозъка на човека. Защо ще се сърдим на подобни твърдения? Нали всяко същество мисли? И волът мисли, но по волски – ограничено. И змията, и гущерът, и мухата мислят и според своята мисъл създават своя организъм. Човешкото тяло е плод на една мисъл, защото мисълта е сила и с нея можем да направим много нещо. Ето защо в Божествената наука се казва, че ученикът трябва да владее своята мисъл и да си служи с нея.

„Иди и завладей Земята и елементите“ – казва Господ на човека. Но Земята е голяма, един човек не може да я завладее. Това, което може да завладее той, е своята мисъл, а след това и своите чувства. Животът е задача, която трябва да се разрешава. Христос положи едно основание. Ние трябва да следваме Него и нищо повече. Кое е това основание? – То се състои от деветте блаженства и двата закона. Блаженствата са споменати в евангелията, а законите са: Любов към Бога и Любов към ближния. Животът на отделния индивид, на семейството и на обществото трябва да се намира под знака на тия закони. Ако обичаме Бога и ближния си, ние сме разрешили въпроса. Но ние вместо това търсим добродетели у другите хора. Но кой може да ги прояви, ако не обича Бога? Аз ще ви кажа, че човек не може да обича друг човек, ако не обича Бога. Хората не знаят това, но любовта, която проявяват към своите близки, е Божията Любов, иначе това не би било любов.

Хората са души. Аз гледам на човека като на душа, която се развива и която в бъдещето ще си построи ново тяло и нов дом. Ние смятаме, че знаем много неща, но малко се запитваме за това, колко е голяма тази област на живота, която не познаваме. Освен това човекът на тази Земя е потопен в една мрежа от илюзии. Задачата на всеки човек, която всъщност е и самият път на неговото развитие, е да се освободи от тези илюзии. Ние трябва да дойдем до истината за нашето положение и трябва смирено и внимателно да се приближаваме към тази истина.

Ученикът не бива да бъде самонадеян. Той трябва да научи, че човешките проекти и закони не се изпълняват така, както сме ги намислили. В нашето предварително планиране ние нагласяваме нещата така, че се явяват несъобразени, с много неизвестни за нас неща.

„Нещастни сме, съдбата ни преследва“ – казват хората и не знаят, че това, което ги преследва, е последицата от тяхното незнание, което е създадо последици от много причини. Правилната мисъл, която създава хубави следствия в живота ни, ни освобождава от това, което ние наричаме лоша съдба.

Ако направиш едно добро дело, колкото и малко да е, то ще се върне по неznайни пътища при тебе. И не защото следва да очакваме отплата, трябва да бъдем служители на Доброто, а заради самото Добро и затова, че сме решили да бъдем Негови служители и служители на Светлината.

Божественото учение препоръчва едно внимателно вглеждане в нашите постъпки, мисли и чувства. Има моменти, когато си склонен да бъдеш жесток. Вникни добре в това свое състояние и ще разбереш, че то не е твое. Тая черта, която си склонен да проявиш, е някакъв фалшив капитал, завещан от някой твой праядо. Захвърли го смело. Мислиш го за някаква добродетел, а то е измама; струва ти се, че е скъпоценен камък, а то е обикновено стъкло. Правилната преценка, особено за себе си, е голяма придобивка за съзнателния ученик.

По законите за наследствеността нашите праеди са ни оставили някакво богатство. Понякога в него има истински добродетели, но има и фалшиви диаманти. Ученикът трябва да владее изкуството да подбира кое е ценно в унаследените от него качества. В живота може да попаднем на правата – на добрата или на отрицателната основа, тъй като животът на Земята има и добро, и зло. И затова истинския път, който ни улеснява в разрешението на тоя въпрос, апостол Павел посочва със следните думи: „Никой не може да положи друго основание освен това, което Христос е положил.”

Животът на Земята е устроен така, че много често се срещат мрежи и примки, поставени от лукави люде. Не се измамвайте от блясъка на привидностите. Не се увличайте

в суетата на земната слава. И паякът хвали мухата, но вкара ли я веднъж в паяжината, за нея няма връщане. Не приемайте такава власт, която може да ви опозори. Ако не сте изработили в себе си един солиден морален стълб, не се залавяйте да управлявате хората. Подражайте на Христа и Неговото безкористие. Аз знам, че не можете да бъдете светии. На тази Земя светийството притежава тоя, който е укротил низшето в себе си, който е станал господар на своята мисъл, както такъв, който може да укроти един лъв и да приспи една змия. Светийството се състои в това, да сте прогонили страха и когато ви срещне лъв, да ви стори път. Светийството е още в това, да владееш двете опорни точки на своя живот. Атакуват ли те на едната точка, да отидеш на другата по моста на живота, изграден от твоята воля, където неприятелят не може да дойде. Ще знаете, че никой не може да победи добрия човек. Вникнете в двете думи: Исус и Христос. Исус – това е страдащият човек на Земята – човешката душа, която, страдайки, изработва своето спасение, а Христос е човекът, който е победил.

За да разреши правилно всички задачи в живота, Сократ⁹ се оженил за най-лошата жена и казал, че ако реши задачата си с нея, той ще разреши всички останали задачи, които ще му предложи животът.

Мъжът и жената са също две опорни точки. Всички мислят, че Ева създаде беда на Адам. Не, тя не му създаде беда, но му създаде работа. Чрез Ева той имаше да разреши сериозни задачи. Съвременната култура не би съществувала, ако нямаше Ева. Тя направи грях, но после го изправи. Тя каза на мъжа: „Аз те свалих, но пак аз ще те издигна. Ти чрез мене ще се научиш да мислиш, ти трябваше да ме видиш, за да се пробуди у тебе мисълта.“ Осем хиляди години Ева работи над света и Адам изпълнява нейните заповеди.

Земята е училището на Небето. Вие си мислите, че като идете на Небето, ще ви научат на великата Мъдрост.

Заблуждавате се. Оттука още трябва да носите със себе си разработения материал. Такива, каквито сте днес и каквито са повечето хора, те не биха могли да престоят дори десет дни на Небето. Толкова е малък техният капитал. А ако мислите, че всички заминали от този свят са на Небето, също се заблуждавате.

Верующите хора непрекъснато говорят за спасение. Не може да става въпрос за спасение, преди да е имало учение. Едно време Ева даде на Адам да яде от плодовете на забраненото дърво, но Христос каза: „Да ядем плодовете от Дървото на живота.“ „Ние съгрешихме“ – каза Ева. „Щом изправите своята погрешка, щом изхвърлите от себе си греха, тогава ще вкусите плодовете от Дървото на живота“ – казва Господ.

За много хора, непосветени във великата Божествена наука, тя неща изглеждат алегорични, но те са действителност. И двете дървета са в човешкия мозък. Дървото за познание доброто и злото е в задната част на мозъка, а Дървото на живота е отпред. Христос, като казва да вкусим от Дървото на живота, иска да ни научи да мислим – да не живеем със задния ум, а с ума в предната част на главата, където е Дървото на живота.

В живота на всеки човек ще настъпи един момент, когато той ще скъса с безразличието към основните въпроси на своето битие. С Христа или против Христа? В света има една вечна война. Тя не се вижда, но съществува. Ние не можем да я избегнем. „Аз не искам никакви страдания“ – ще каже някой от вас. Този, който не иска никакви страдания, няма нищо да спечели. Всяка печалба се придобива със страдание. Това е закон на живота. Кой е спечелил нещо, без преди това да е направил една жертва?

Дойде ли ви една лоша мисъл да извършите нещо нередно или жестоко, направете усилие да я отстраните от себе си. Винаги казвайте: „Ако аз бях на мястото на този,

за когото съм замислил това, бих ли желал да се постъпи и с мене така?“ Ако хората мислеха по този начин, в света нямаше да има никакви конфликти. Хората всякога трябва да си спомнят, че има едно будно око, което ги наблюдава. И друго нещо: където и да отидеш, дори и със своите лични малки или големи страдания, помъчи се да зарадваш хората. Срещнеш ли натъжен човек, постарай се да го утешиш, а това ще стане най-добре, когато осветлиш неговия ум. Ето защо ученикът трябва да има знания. Ето защо той трябва да познава човека, Природата и всичко онова от безкрайната Вселена, до което е проникнала човешката мисъл. Изучавайте човешкото лице, ръцете, главата и всички характерни неща. Тогава ще бъдете годен да положите основанието, което е положил и Христос. Ако успеете да приложите двата закона – Любов към Бога и Любов към ближния, никой не може да ви се противопостави.

Ние често употребяваме, пък и хората в света често употребяват думата *любов*. Но има една любов, която няма нищо общо с Любовта, която донесе Христос. Това е любов, каквато имат октоподите, които, като ловят жертвата си, не я изпускат, докато не изсмучат всичката ѝ кръв. Божествената Любов е огън, който не изгаря, но който дава красота на човека. И желязото, когато се нагорещи, става красиво. И то получава сияние, но загуби ли тая топлина, наново става черно и грозно.

Хрумне ли ви нещо добро, кажете настойчиво и без колебание в себе си: „Аз мога да го извърша!“ Хрумне ли ви отрицателна мисъл, кажете категорично и без колебание: „Това няма да извърша!“ В това се състои цялата философия и така трябва да разбираме основанието, което положи Христос.

Най-реалното доказателство за съществуването на Бога е, че ти съществуваш. Кажи на себе си така: „Щом аз съществувам, и Бог съществува.“ По-силно доказателство

от това няма. Вие се съмнявате в Бога и в Неговото добро намерение, защото страдате. Но вие трябва да знаете, че когато Господ пожелае да ни научи да мислим, Той ни слага на огъня. „Но това е ад“ – ще кажете вие. Адът е мястото, където хората се учат да мислят. И ние сме в ада. Земята е тринадесетата сфера на тоя ад. Не се бойте и не треперете от ада. Щом Бог е с вас, и в ада ще бъде добре.

Никой не може да положи друго основание освен това, което е положил Христос. Когато се съединим духовно с Христа, ние ще разберем смисъла на тия думи и всичкото величие на живота, който ни е даден. У човека се крият много сили и възможности. И макар пред Бога той да е микроскопично същество, вложената в душата му искра ще го направи сънаследник на всички Божествени блага. Човекът ще промени себе си – своя ум, своето сърце и воля, и ще влезе във великото съзвучие на Божествения живот.

Това е новото основание, което положи Христос.

ЩО Е ВЪЗКРЕСЕНИЕ?

Матей 28:19

Основната мисъл във всички християнски проповеди е Христовото възкресение. Въпросът се разглежда исторически и философски. Хората се питат възможно ли е възкресението. Питат се богослови, вярващи, учени – всички правят усилие да докажат, че е възможно, и все не успяват.

Ако държите в ръката си кибритена клечка и не я запалите, какво ще знаете за нейните възможности? Можете ли да си представите какъв пожар може да направи тя? За скритата сила в тази кибритена клечка вие ще научите нещо само когато я запалите. И възкресението ще остане за вас една загадка, ако мисълта за него не произведе във вашия ум и във вашето сърце светлина. Възкресението ще продължава да бъде неизвестна величина или само една дума, която ще носите като непосято зърно, без да знаете какво се крие в него.

Такова всъщност е и нашето знание за живота. Ние често приличаме на оня философ, който се разхождал с лодка по морето. Той разпитвал лодкаря дали знае нещо от съвременните науки и като разбрал, че скромният лодкар не знае тия неща, обърнал се към него и с известно тъжно снизхождение му казал: „Ти си загубил три четвърти от своя живот.“ След малко обаче настъпила буря. Морето се развълнувало, вълните подхвърляли лодката и лодкарят попитал философа дали знае да плува. Философът отговорил, че не владее това изкуство, а лодкарят му казал: „Ако вълните обърнат лодката, вероятно е да загубиш и целия си живот.“

Какво в действителност ни ползва математиката, ако не сме наредили разумно своя живот? Какво ни учат зна-

нията по биология, ако не сме поставили клетките на своя организъм в порядък? Какво ни ползват всички останали науки, ако не можем да си помогнем с тях?

В живота на Христа има три главни момента. Това са състояния, през които преминава всяка човешка душа: раждането, смъртта и възкресението. Спомнете си Писанието: Христос се роди тържествено, ангели пееха на небето, но умря мъченически. Има дълбоки причини за тая смърт, но след нея дойде възкресението. Защо се яви смъртта в света? – Тя е последица от непослушанието на Адам, поради което неговото развитие се промени. То тръгна от горе на долу. Христос дойде и за да върне това течение на живота, което се нарича възкресение. Трите думи – Отец, Син и Светият Дух – които често сте чували от праведниците, трябва да се разбират по следния начин: Отец – това е Божествената Мъдрост, Синът е учението на Божествената Любов, а под словото „Дух“ трябва да разбираме учението за еволюцията на човека. Светът, в който живеем, има две лица. Това се потвърждава от един стих на апостол Павел, който казва: „Образът на този свят прехожда, но има образ, който не се мени.“ Човекът преминава през всички възрасти – през силите на своята младост, през зрелостта и най-последно през старините. Всички хора мислят или за своята младост, или за смъртта, но малцина мислят за възкресението. За да разберем възкресението, трябва да отстраним от нас редица привички, които спъват нашето развитие. Сега приличаме на човек, който иска да плува в морето, гребе непрестанно, а стои на едно и също място, защото не е отвързал лодката от кола на брега. Ти търсиш свобода, но как се получава тя? Щом се съмняваш в своя ум, в благородните пориви на своето сърце и в непоколебимостта на своята воля, ти не си разрешил своите задачи. Ти гребеш, но лодката ти е все още вързана за брега. Искаш да бъдеш свободен, но как ще добиеш тая свобода, щом даваш място в своя ум на отрицателни мисли? Кога

да е тези мисли ще ти причинят неприятност. Ако в твоето сърце се е загнездило някакво лошо чувство, знай, че и то един ден ще ти причини неприятност.

Ти искаш да се приближиш към Бога, но знаеш ли как постъпва майката с изцапаното дете? – Тя не го взема веднага в своите прегръдки. Най-напред го понаказва за невниманието му, после го измива с вода и сапун, преоблича го в чисти дрехи, и тогава чак го взема в прегръдките си. А как ще отидеш наблизко до Бога, преди огънят на страданието да те е очистил, преди водите да са измили твоя живот и преди да си се облякъл в дрехите на истинската добродетел? Ние бързаем да дойдем до венеца на победителя, но в древните Олимпийски игри венеца получавал истинският победител, преодолял всички препятствия и нередности. В Христовото учение пък победител е оня, който е изпълнил Неговия завет.

Бог е създал този свят, за да бъде той велико училище. Най-напред пусна духовете в нисшите планове на Битието. Тези духове създадоха кристалите на минералното царство, но по-късно Бог оживи тези мъртви геометрични форми и ги превърна в живи клетки за органическия живот. Това е пътят на развитието. А каква е нашата задача? – Ние трябва да се превърнем в живи клетки и да заемем своето място в организма на общото, да станем удове на Христа.

Често между вярващите хора става дума за спасение. Какво е спасение? – То е преди всичко знание за мястото, което трябва да заемем в живота и да научим великия смисъл за нашето появяване в този живот. След това идва новорождението. Христос е казал: „Ако не се родиш отгоре, няма да видиш Царството Божие.“ Новораждането не е прераждане, а нещо много повече. Прераждането е закон, който заставя човека да продължи работата, която е напуснал, а новораждането – това е една готовност на човешката душа да изпълни доброволно и с любов Божи-ята воля.

Животът е сериозна задача. Ученикът трябва да намери истинската и реална стойност на неизвестното в уравнението. Има хора, които не могат да намерят тия значения на хиксовете и започват да плачат. Вместо това те трябва да употребят всичкото си упорство, за да решат по някакъв начин своята задача. Какво друго по-полезно бихме правили в своя живот, ако не решаваме задачите, които ни поставя Той? Не изхажяваме ли живота си за странични неща и не изоставяме ли това, което е най-съществено? Ние търсим земната слава, а славата, която е приготвена за нас, след като станем господари на себе си, пренебрегваме.

Както при всяко раждане има страдания, които са неизбежни за майката, която дава живот на своята рожба, така настъпват страдания за всеки, който е тръгнал в Божествения път. Той трябва да даде живот на една Божествена идея, на една светла мисъл. Това е новораждането.

Христос възкръсна! Посветените в истинското Божествено знание са наясно по това. Те не се учудват и не смятат за невероятно физическото възкресение, но тук разглеждаме въпроса от друго становище – като ученици, на които предстои да извършат нещо съществено в своя живот. Ще дойде час, когато и ние трябва да възкръснем от гроба, в който се намираме от хиляди години. Ученикът със своето усилие трябва да отвали надгробния камък, защото ще дойде Христос, ще застане пред този отворен гроб и ще извика, както извика на Лазар: „Излез въл!“

Това се крие в думата *възкресение*. Това е всичкият смисъл, вложен в него.

МАРТА И МАРИЯ

Тези два образа са много известни на всички, които са чели Евангелието. По тях, като по два прототипа, бихме могли да наредим всички хора. Мария представлява спокойното, съзерцателно начало в живота. Тя е свързана с отвлечения Божествен принцип в живота. Марта е неспокойна, вечно търсеца и подвижна като листата на дърветата и като вълните на морето.

Христос казва: „Мария е избрала добрата част, която никой не може да ѝ отнеме.“ Мария е солта на Земята, която не позволява да става загниване, а Марта представлява буйния елемент в живота. Тя е активният принцип, без който не може. Като жизнен принцип Марта е навсякъде – в дома, в училището, в съдилището и навсякъде, където трябва да се въведе ред и порядък. Би могло да се каже, че първият принцип – този на Мария, е принцип на висшето, на неземното, а принципът на Марта е този на Земята. Мария ни свързва с Небето, а Марта – със Земята.

За да протича животът правилно в света, в който живеем, не бива да се дава абсолютно предимство на който и да е от тия два принципа. Ученикът трябва да владее изкуството да ги застъпва хармонично. Първият принцип ни учи да се подчиним на Бога, да преодолеем низшето в себе си. Но ако я нямаше Марта, нямаше да има никакъв ред и порядък в света.

Когато човек желае да стане добър господар, преди това трябва да е минал стажа на добър слуга. Който не се е научил да слугува добре, не може да бъде господар. И чак когато научим това велико изкуство – да служим на другите с любов, тогава можем да седнем при нозете на Христа.

Веднъж великият цигулар Паганини¹¹ видял един просяк, който седял на пътя и когото хората отминавали. Паганини спрял пред него, взел цигулката му и започнал да свири. Затрогнати от тази прекрасна музика, минавачите напълнили копанката на просяка със златни и сребърни монети. След туй великият цигулар оставил цигулката и си отишъл.

Когато ученикът заслужи това, ще дойде неговият Учител, ще вземе цигулката му и ще изсвири на нея нещо прекрасно. Тогава копанката на тоя ученик ще се напълни с благородни мисли, желаниа и постъпки.

Как ще стане това? Господ не иска да Му дадем всичкото си време. И Христос не искаше от Мария да Му посвети всичкото си време, а само онова малко време, което е за Него. И великото Божествено учение, на което сме се посветили, не ни забранява да вършим своята работа, но малкото време, което му принадлежи, да го дадем с чисто сърце, както направи Мария.

Съществува един закон: щом ученикът не даде тоя час на Господа, в него ще се яви вкисване. Ще изчезне нежността, мекотата, взаимната отстъпчивост, която единствено прави възможен човешкия живот. Хората, които всеки ден се карат, са нарушили този закон и затова роптаят срещу Бога. Ние живеем в един свят на недоволни хора, които непрекъснато роптаят. И вярващите, които непрестанно дирят Бога, не Го намират поради същата причина. Дирят Го в звездите, в Природата, искат да им бъде посочен от другите и не Го намират.

Променете живота си и ще видите Бога така, както виждате света при светлината на Слънцето.

Човечеството трябва да замени нощната култура с дневна. Господ огрява еднакво и гълъбите, и змиите, и комарите, и всяка твар на Земята, но човекът трябва да приеме съзнателно тая светлина.

Чувал съм често да казват: „Да възпитаме света!“ Аз не вярвам на такова възпитание. Ние сме индивидуални клетки в Божествения организъм и трябва да възпитаем себе си. Хората обичат да заповядват, но учениците не трябва никому да заповядват, освен на своите мисли, желания и постъпки. На всичко друго освен на тях те трябва да слугуват.

В първата глава на Библията се казва, че Бог създаде първо Небето – в първия ден, а после Земята. Под „Небе“ разбираме Мария, а под „Земя“ – Марта. Бог каза на Марта: „Мария избра добрата част. Погледни нагоре!“ Марта – Земята, погледнала нагоре и започнала да се върти около себе си и около Слънцето и така от низшите форми на Земята се образувал животът.

Човекът е създаден по такъв начин, че у него едновременно живеят и Мария, и Марта. Вие се бъркате в живота, вършите това и онова, но не може да намерите истинския път. Питате се едни други кои философи да следвате, а Господ ви казва: „Следвайте това, което Аз ви казвам!“ Ако се задълбочите в себе си, вие ще разберете много повече неща от тия, които биха ви казали философите. Господ е наредил света в отлична, неподражаема хармония. Той е определил около небесните тела границите, които не бива да преминавате. Нашите беди идат от това, че ние не спазваме този ред, който Бог създаде.

Изхвърлете от себе си всичко друго и задръжте само Бога! Най-напред изхвърлете вашите идоли!

Не заповядвайте! Човекът, когото наричаш твой слуга, може в същото време да е слуга на Бога. Ти не бива да му попречиш да изпълни той задължението си към своя Отец заради твоите прищевки.

Учението за Мария и Марта ни разкрива много тайни: Мария е висшето в ума, сърцето и волята, а Марта е нисшият принцип в тях. Ако разберете дълбокия смисъл на разказа за Мария и Марта, ще добиете най-добрата обхода с хората.

Бъдете мъдри! Духът Божий урежда всички неща. Имайте непреодолима вяра в този Дух. Имайте абсолютна вяра в Христа, защото Христос е най-великата проява на Бога и обединява в Себе Си всичко.

И вие обединете в себе си трите неща: вашия дух, вашата Мария и вашата Марга.

Животът е като пътешествие в морето. Ще има клатушкане и редица неприятности. Вие какво си мислите? Лесно ли е да минете океана от Земята до Небето? Ще има много клатушкане и много страдания, но вие не се бойте. Бъдете винаги с Бога, с вашия Велик Учител, и ще разрешите всички въпроси на живота.

ДЕЦАТА

Матей 18:3

Христос взема образа на детето като символ. В Неговото Слово под „дете“ се крие дълбок смисъл. Христос не казва, че за да влезеш в Царството Божие, трябва да си скъпоценен камък върху короната на някой цар или пък милионер, а трябва да си „дете“.

Детето е символ на пасивно състояние. То има малко духовна енергия в кинетично състояние, но голяма потенциална духовна енергия. Потенциалната енергия като изявена е вече ограничена. Това дете е семка, из която ще израсте могъщо дърво. Ако съпоставим думата *дете* със *стар* човек, старият е оня, който е изразходвал своите сили, превърнал е всичко в кинетична изразходвана енергия – изхарчил е всичкото богатство.

Ако нямате ума, сърцето и невинността на детето, ако нямате и неговата чистота, не можете да влезете в Царството Божие. Така трябва да разбираме думите на Христа. Никога не мислете, че сте големи, и всякога се старайте да бъдете деца. Този, който се мисли за голям, свършва малка работа, а този, който се мисли за малък – свършва голяма работа. Останете винаги деца. Когато се изправите пред ключа на електрическата лампа, от вас не се изисква да свършите кой знае каква работа, а само да завъртите този ключ. Силата, която се изисква за това, е малка, но електрическата инсталация, която има в себе си всички възможности и всичкия потенциал, ще даде своя ефект. И аз ви съветвам, когато станете суртин, „завъртете ключа“. Останалото само ще дойде. Не си ли завъртял ключа, не си ли влязъл в хармония с Божествения порядък, денят ти е загубен. Щом си завъртял

този ключ, ти придобиваш нов порядък на мислене. Ти ще решиш, че е по-добре да имаш петстотин грама жито в стомаха си, отколкото сто килограма на гърба. Това, което е в стомаха ти, е живот, а това, което е на гърба ти, е товар. Когато някой ангел пожелае да се възплъти на Земята, той става дете и приема формата на най-голямото смирение. Човек е много близо до Царството Божие. Физическото разстояние, което ни дели от него, е една стомилионна част от милиметъра. Има едно друго разстояние – състоянието на нашето вътрешно аз, което е всъщност истинското разстояние. И това разстояние се преодолява чрез чистотата на сърцето, свойствено на малките деца.

Да бъдете деца в най-добрия, Божествен смисъл на думата! Ако не сте деца, ще грешите, защото ще имате много желания. Човек, който много желае, е склонен да греши. А направиш ли грях, ще страдаш. Който прави грях, е лош, но който не се разкайва, е още по-лош. Ако грешиш и не се разкайваш и не се молиш, ставаш още по-лош, а такъв, който не се разкайва, а само се моли, е лицемер. Затова бъдете чисти Божествени деца.

На този свят големите неща и големите идеи не са тия, които носят щастие. Вътрешното доволство и хармония идат от осъществяването на малките Божествени идеи. Ако изразходвате живота си с привидно големи, но суетни неща, ще се превърнете в гола пустиня или в изсъхнало старо дърво.

Бъдете смели! Колебанията в живота и противоречията са неминуеми. Когато параходът, с който пътувате, се клати, какво ви ползва вашият страх? Доверете се и знайте, че ще настъпи момент, когато бурята ще утихне и това люлеене ще престане. И друго нещо е от значение – да придобиете доверчивостта на малките деца. Това е истинският път, за да намерите благоволенieto пред Господа. Нали бащите и майките прощават всичко на децата, защото са малки,

чисти и прями? Щом искате да ви обича Бог, трябва да бъдете пред Него с чистотата на малките деца. Понятието *стар* и *млад* тук разглеждаме в съвсем друг смисъл. Стар човек е този, който, както вече бе споменато, непрекъснато живее с мисълта, че е голям и велик. Пазете се от такъв човек. Христос, Който е знаел този закон, е казал: „Бъдете като децата!“

И в Природата най-хубавите и най-ценните неща са малки. Някога брилянтът е бил газ с огромен обем. Той се е смалил, смирил се е и е придобил висока цена. Големите плодове, ако не се изяждат, изгниват, а житото, което храни човечеството, е приело най-скромна форма, но е придобило устойчивост за хиляди години.

Христос е говорил за тези, които Го разбират, за тези, които предпочитат петстотинте грама жито в своя стомах, отколкото стоте килограма товар на гърба, чрез който товар те минават за „велики хора“.

Внесете Христовата идея в ума си: да бъдете малки деца. Представете си, че вашият живот сега започва. Откажете се от мисълта, че сте видни хора и че всички трябва да ви уважават. На Земята има един закон, който вие не знаете. Уважението ще трае, докато има какво да вземат от вас. Вашето външно достойнство ще се превърне в бракувана банкнота. То е нищо. Истинската стойност е чистотата на вашето сърце и светлината на вашия ум. За да ги имате, трябва да бъдете деца в Божествения смисъл на думата.

Ако едно въже може да вдигне десет килограма, а вие сте намислили да вържете на него сто килограма, следва да направите това въже десет пъти по-яко. Въжетото, това е вашият морал, който при променените условия на живота трябва да става все по-як и по-устойчив.

Човек може да стане велик, само ако Бог го кредитира. Само Бог може да ви направи велики. Ако сам искаш да се направиш велик, ти си като търговците, които нямат пари, а се препоръчват за богати.

За да станете деца в Божествения смисъл на думата, трябва да забравите това, което сте били, а да помислите за това, което сте и което ще бъдете занапред.

Чуете ли някой да казва, че няма Бог или че „животът няма смисъл“, знайте, че той не е завъртял ключа. Казвате ли, че хората са лоши, и вие не сте завъртели ключа.

Запазете дълбоко във вашето съзнание идеята да се превърнете на малки деца в оня смисъл, в който бе изяснено понятието *дете*.

БЛАЖЕНИТЕ

Матей 5:10

Блаженството хората разбират по различен начин. Едни смятат за блажени богатите, други – учените, трети – знатните, и т.н. Христос обаче казва: „Блажени са гонените заради правдата.“ Гоненето невинаги е лошо нещо. Ония, които разбират вътрешния смисъл на живота, да не се спъват от противоречията. В живота на Природата и човека противоречията и противоположностите са неизбежни полюси. Лицето на Земята се мени. Едната половина е в светлина, а другата – в тъмно. Гоненето е придружено със страдание, но страданието е Божествен закон. Дори и Господ страда заедно с нас. Да страдаш не е най-лошото. Със същите чувства, с които изпитваш най-приятните неща в живота, ще изпиташ и най-неприятните. Дисхармонията, която се явява понякога у нас, показва, че сме развалили своя строй. Трябва да се настроим така, както се настройва един музикален инструмент.

Радостта и скръбта са двете дъщери на Бога. Искаш ли да напредваш, ще приемеш страданието така, както приемаш радостта.

„Блажени сте, когато ви гонят.“ Ако ви гонят, когато сте виновен, не е никаква заслуга. Трябва да ви гонят заради Господа, и както казва народът – „за права Бога“. Тогава, когато ви гонят заради Бога, няма защо да се боите. И когато ви хулят заради Него, не трябва да се смуцавате. Не е важно какво мислят другите за вас – единствено важно е какво Той мисли.

Бъдещият живот на човека и на цялото човечество е да премине от какавида в пеперуда. Щом се боите от живота и постоянно се тревожите как ще преживеете,

щом мислите само за удобства и къщи, вие сте гъсеница. Според Христа дай това, което е непотребно за теб, на другите, остави за себе си Живото Слово и Любовта към Бога. Престанете с живота на гъсеницата, а влезте в битието на пеперудата. В това се състои и дълбокият скрит смисъл на Христовото учение, което всеки ще приеме и ще приложи според степента на своето развитие. Щом отхвърлим пътя на доброто, изневиделица ще дойде един камшик. Той е неизбежен, защото ще те вкара в пътя на твоето развитие.

Невинаги, когато хората говорят за обич, казват истината. Те обичат и агнетата, милват ги, слагат им венец, но после вземат ножа. Месоядството е причина за смъртта в най-широк смисъл на думата. Божественото разбиране на живота изключва всяко насилие. Хората не бива да бъдат жестоки заради своята алчност.

Спомнете си приказката как студът, вятърът и Слънцето се обзаложили кой ще свали кожуха на селянина. Студът, разбира се, не успял, вятърът не успял, но Слънцето успяло. След учението на студа и вятъра иде учението на Любовта. Любовта е в състояние да изплати всички дългове. И Христос дойде да изплати дълговете на света. Нашето понятие за велик човек не се покрива с понятието, което има Небето. Ако човек изпълни своята роля на Земята добре и свърши работата, която му е възложил Бог, той се смята за велик човек. Велик и свят е също този, който понася страданието си с достойнство. Като ученици трябва да разберете всички неща в техния дълбок истински смисъл. Така ще разберете Божествената Истина. Кое нещо смятаме, че е разбрано? – Разбрано е това, което е произвело известна промяна у нас. Хората разбират ония неща, които са преживели по някакъв начин. Ако в един салон, където са се събрали много хора, извикаме думата *пожар*, всички ще ви разберат. Хората ще хукнат да се спасяват. Но ако произнесете думата *любов*, никой няма

да ви разбере. Думите имат сила, когато произвеждат в нас известна вътрешна промяна. Не казвайте „слаб съм“, а кажете „мога“. В Писанието е казано: „Всичко мога чрез Христа.“ Христос е нашата сила и нашето упование. И Господ, Който работи непрестанно върху света, ще ви събере в едно и ще образува онова Дърво на живота, на което ние ще бъдем клончетата, корените и листата. Всяко листо ще бъде за изцеление, а всеки плод – жива храна.

„Блажени сте, когато ви гонят и рекат за вас лоша дума.“ Ако ви гонят заради Бога и Христа, радвайте се, а рекат ли лоша дума за вас, огледайте себе си и ако има нещо вярно в това, изправете погрешката.

Вглеждайте се в хората като в огледала. Така ще поправите своите грешки. Но и вие бъдете огледала, за да се оглеждат и другите във вас. Христос ни показва какъв е смисълът на страданието в живота.

„Блажени сте, когато ви гонят.“ Гонят ли ви, вие растете, минавате от гъсеница в пеперуда. На Земята има хора живи-мъртви, а има и мъртви-живи. За вторите Христос казва, че са блажени, защото са дали живота си за Господа. Живите-мъртви са гъсеници. Когато във вашия живот влезе някоя мисъл, която ви разрушава, тя е гъсеница. Изхвърлете я навън. А когато влезе мисъл, която ви повдига, тя е красива пеперуда. И житното зърно го гонят и влага го разяжда, но то се извисява нагоре и дава пълен клас.

Ако гонят някого и той не дава никакъв плод, заслужава да бъде гонен. Ако пък гоненият даде плод, това гонене е за него растене и възвисяване. Благославяйте, не кълнете, не одумвайте! Човешката уста не е създадена за отрицателни думи.

Христос отново ще дойде. Ще дойде Неговото Слово. Той иде на бял кон – символ на Неговото светло учение. Блажени са ония, които са познали Господа, които са на Дървото на живота като корени, клони, листа или плодове.

Блажен е всеки, който е посетен от Господа.

ИСТИНАТА

Йоан 8:32

Пилат зададе въпрос на Христа: „Що е истина?“ Гордият, самонадеян, но същевременно любознателен римлянин искаше да получи наготово отговор за това, което всеки би трябвало сам да намери чрез дълъг, упорит и пълен с противоречия и страдания живот във вековете. Въпросът за истината е най-дълбокият философски въпрос. Истината не е такова нещо, за което има готова дефиниция. Тя е обилна светлина, непресъхваща мъдрост, всеобхватна любов, абсолютна правда и вечен живот. Всичкото това, събрано в едно, се съдържа в думата *свобода*. Христос, Който не даде никаква готова формула и дефиниция за Истината, скри Своя отговор в думите: „Истината ще ви направи свободни.“ Следователно, за да имаш пълен и преизобилен със смисъл живот, трябва да си докоснал Истината.

Грешат тези, които мислят, че Истината е нещо въображаемо. Тя е специфичен свят, който има своя духовна структура и своя красота. Истината не е абстракция, а свят с краски, тонове, със своя музика – свят, който е съществувал и ще съществува вечно.

„Аз за това се родих, да свидетелствам за истината“ – каза Христос. Пилат, който мислеше, че ще чуе наготово отговора, запита: „Що е истина?“ Както Пилат, така и всички хора ще узнаят що е Истина, когато извървят един дълъг път и влязат в нейния прекрасен свят, в нейната радост, хармония и пълнота. А да се постигне тая радост, хармония и пълнота, е възможно само ако изпълнят Божията воля. Следователно не можеш да познаеш Истината по други криволичещи пътища, а само по пътя, който води към изпълнение Волята на Бога.

Истината е наука както за отделния човек, така и за разумните взаимоотношения на хората. И тъй като основен закон в живота е развитието, при което човешкото *аз* трябва да преодолее редица препятствия, следва, че е невъзможно да се мине през този свят без страдания. Страданията на отделния човек и страданията на народите са подготовка за познаване на Истината. И ангелите знаят това. Ето защо мъдрите хора и мъдрите народи, ако ги има, не се отчайват от страданията, а ги приемат като неминуеми в живота.

Не питайте като Пилат що е истина, а живеете според възможностите си във вътрешна свобода, тъй като свободата е един от най-верните белези на Истината. Не питайте що е музика, а чувайте изпълнението на един пианист, цигулар или певец. Не питайте що е добродетел, а живеете добродетелно и познайте плодовете на Добродетелта.

Всички желаят да бъдат силни, без да знаят, че силни са само свободните. Те са, които могат да носят страдания. Народите обичат, тачат и наричат свои герои тези, които са страдали за тях. Ако някой умре за друго, става свободен. Ако не беше умрял Стефан, нямаше да се роди Павел. Когато тука, на Земята, някой те удари или ти причини зло заради Истината, на Небето се скъсва една от нишките, които те свързват с твоята зла съдба.

Има в света хора, които са познали Истината. Повечето от тях са получили това просветление чрез страдание. Докато са били в охолство, те са грешили, но щом дошли страданията, започнали да ухаят като цветя.

Само такъв, който е познал Истината, добива власт над материята и нейните закони. За него казват, че е чародеец, но той е научил великото изкуство да преминава от временното към вечното. И тъкмо затова е създаден животът на Земята: да бъде като опитно поле, където хората изучават великата наука за Истината. Съобразно с техния темперамент, с нивото на тяхното развитие, Господ

ги е поставил на различни опитни полета и в различни гами. Едни са в минорната гама, а други – в мажорната. При минорния строй ние се учим да мислим за отвъдния свят, а при мажорния – да имаме сили да се справяме със суровия материален триизмерен свят.

Нека всеки изпълни задачата, която му е дадена. Мъжете да не създават лоши закони за жените, защото ще ги опитат върху себе си. Жените да не създават лоши закони за мъжете, защото също ще ги опитат.

Бъдете справедливи и мъдри: не роптайте срещу родителите си. Вие имате един баща и една майка. Те са станали оръдие на Божествения Дух, за да се облечете във форма. Роптаете ли срещу тях, вие роптаете срещу Господа. Тогава сте далече от Истината.

Като знаете казаното дотук, бъдете благодарни за всичко, което се случва с вас на този свят.

ИЗ ЖИТНИЦАТА НА МЪДРИЯ

Гласът на Истината и Доброто ти казват нещо, но след този глас идва друг, който започва да коментира първия зов.

Когато се събудиш сутрин, един глас ти казва: „Стани!“ Друг глас се обажда и казва: „Рано е още, Слънцето не е изгряло.“ Този втори глас не е друго освен коментатор на първия.

Слушайте гласа на този, който не аргументира и коментира, а говори направо – ясно и чисто! – Това е гласът на Истината.

Царството Божие наследяват тези, които не слушат коментатора, а вярват на своя вътрешен глас, в който има подем, чистота и бодрост.

В бъдеще разумни хора ще се наричат тези, които имат изработени приятелски, братски и сестрински отношения към околните люде. Те не живеят, изпълнявайки горе-долу написаните закони, а изпълняват законите, които са винаги живи в техните сърца. Не тщеславният стремеж на хората да имат много връзки ги прави достойни и обичани, а връзките с Христовата Любов, Мъдрост и Истина, които движат всяка тяхна постъпка.

Северният полюс на Земята се смята за глава на света и на планетата, защото той е място на чистота и истина. От това географски хладно, но духовно, съгриващо сърцето място всички останали области с различни дължини и ширини черпят духовен озон за своето съществуване. Съществува една зависимост и взаимно кореспондираща връзка между физическия и духовния свят.

Мъдрият отправя съвет към своите ученици да бъдат в хармония с целия Космос, независимо от това, че при днешните условия това е трудно поради туй, че услови-

ята, при които ние сега живеем, са крайно неспокойни и развълнувани. Приемането на космически енергии сега е по-трудно от преди.

„Вие правите ли опит да разберете кой човек е ближен?“ – пита Мъдрият. Ближен за вас е този, у когото е пробудено Божественото начало. Това трябва да ви бъде ясно. Имайте мнение за хората около вас, но не съдете никого. Всеки човек е на нивото, до което е достигнал. Бъдете обективни, но не дръжте в ума си погрешките на хората, а само онова, което сте оценили за положително, добро и хубаво.

Поискайте от Небето да бъдете ръководени във вашите разбирания и постъпки. Поискайте стража на устата и стража на вашето сърце. За да не грешите, работете! Работата е най-хубавото състояние, което може да има човек на физическото поле. Има мъчение, труд и работа. Когато дадеш половината от мъчението, ще дойдеш до труда. Като дадеш половината от труда, ще дойдеш до работата. Работата идва от Бога, трудът идва от хората, а мъчението идва от дявола.

Ако пеете по три пъти на ден, от каквато и болест да боледувате, ще оздравеете. Не говоря за музиката, която се демонстрира като изкуство, а за онази Божествена Сила, която идва и протича по законите на музиката. Пред музиката и мрачните мисли негодите отстъпват.

Бог желае душите ни да бъдат свободни, духът ни да бъде силен, умът ни да е озарен от светлина, а сърцата ни – пълни с добрина. Бог иска да ни даде Своята сила, Своята светлина, доброта и благодат. Той желае да ни даде всичко, каквото има.

Идват нови времена. Старото небе и старата Земя са небе и Земя на скръбта. Новото Небе и новата Земя ще бъдат Небе и Земя на радостта. Бог иска децата Му да бъдат с весели сърца.

Отминалите векове имат черен цвят. Черното съдържа всички цветове, но ги задържа за себе си. Бялото, което иде, също съдържа всички цветове, но ги дава. Който ходи в тъмнина, всичко взема, а който ходи в светлина, всичко дава.

Някои от слушателите на Мъдрия са Го запитали какво е мнението Му за женитбата. Той отговорил: „Женитбата може да бъде едно благословение, но може да бъде и едно проклятие. Ако се свържеш с един ангел, който ще те повдигне, тя е благословение. Свържеш ли се с една паднала душа, която не можеш да повдигнеш, тя ще те завлече в ада. Това е проклятие. За да не ходи човек сам, Бог е предвидил женитбата. Чакайте определената за вас душа и когато дойде тя, пред вас ще се открие един нов свят.“

Ученикът на Божественото учение знае да примирява в себе си противоположните елементи и сили в Природата.

ПРИРОДНИЯТ МЕТОД ЗА ЖИВОТА

В една от беседите със своите ученици в Търново мъдрият Учител каза: „Ще ви запозная с няколко кратки бележки върху природните методи за работа. Учениците са длъжни да познават методите на Природата, тъй като никой не ще ги извини, когато те ги нарушават. Дори малките деца в училището знаят своята програма, а днешните християни не знаят програмата на своя живот.

Природата е разделила времето – някакъв интервал от него (да приемем денонощието), на три части. Първата част е времето за почивка, втората част е времето за хранене, и третата част е времето за работа. Това са известните на всички хора три основни положения в живота.

Почивката, с която започвам, има също свои категории: първо, почивка – отмора след работа; второ, почивка – разходка и гимнастика; трето, почивка – сън. Сънят у различните хора и дори за един и същ човек е в различно време и с различен ефект. Има сън, от който може да се придобият сили, и друг сън, от който нищо не се придобива. Сънят е физико-астрално състояние. Зависи при съня до кое поле на невидимия свят достига духовната надфизична същност на човека. Зависи с какво чувство и в какво състояние е бил човекът, който е легнал да почива в сън. От голямо значение е с какви същества е бил спящият в надфизичния свят. Сънят поначало е необходим за топиране на психофизиологическата система. Само в сънно състояние човек почиства тялото си и добива енергия.

Кошмарните сънища са резултат от кошмарно състояние както на мисловния, така и на емоционалния свят. От тези сънища нищо не се придобива. Затова процесът на обновяване във време на сън е полезен и нормален, когато и животът протича в хармония.

Разходките, излетите и гимнастиката са от оная категория на почивка, при която чрез движение, дълбоко дишане и гимнастически упражнения каляваме тялото си и го правим издръжливо спрямо различните промени в Природата.

Храненето се отнася към физическия живот. И при храненето ще кажем това, което казахме при спането. Има хранене, при което се получават сили и енергия, а има случаи, когато нищо не се получава. Дори има случаи, когато неразумното хранене носи отрицателни резултати и даже беда. Чрез храната човек акумулира енергии в тялото си, които енергии са потребни за извършване на някаква работа. Както при спането, така и при храненето човек трябва да има добро разположение. Само при такова разположение по време на съня се влиза в контакт с по-висши Същества, а при храненето – с положителните сили на Природата. Ако хората имаха възпитания ум и чувства на адептите, те при съня и при храненето щяха да изпитват едно от най-приятните разположения.

Спането и храненето са свързани и често ние нарушаваме своя сън поради тежката храна, която се приема при вечерянето. Може тези неща да ви се видят маловажни, но те са от голямо значение. Всеки трябва да изправи привидно маловажните работи, за да настъпи хармония в общото състояние.

За учениците на Окултната школа ще дам няколко правила, които трябва да се изпълняват:

ПРАВИЛО ПЪРВО: Един ученик на Божествената школа трябва да се храни, преди да е залязло Слънцето. Така правят птиците. Само бухалите и прилепите правят обратното. Сутрин обаче ученикът няма да се храни, преди да е изгряло Слънцето. Това го казва авторът – Великата Природа, а не е обикновено хрумване. Когато искаме да станем ученици и приемаме новите принципи, ние нямаме предвид старите навици.

Колко пъти в денонощието трябва да се храни човек? – Културният свят е разделил това време на четири части: сутрин, обед, закуска (сляпа икиндия) и вечеря преди залез. Има хора, които се хранят само веднъж в денонощието, други два пъти, и т.н. Общо храненето трябва да се приема, когато човек почувства глад. Абсолютно е забранено гневенето през време на хранене.

При храненето се появяват различни невидими течения от електромагнитен характер. Те биват кръгообразни, елипсовидни, параболични и т.н. Не бива да се прибавят към тях течения, породени от гнева. Те са вредни. Има и друго много важно правило за ученика. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от Небето, Който ви дава живот.“ При храненето не бива да се забравя това. В една Окултна школа който престъпи това правило два пъти, се изключва от Школата. При яденето трябва да се сядат на софрата с най-добро разположение. Мислите да бъдат светли, а сърцата – разтворени с любов. Яденето трябва да започне с благодарност към Бога.

ПРАВИЛО ВТОРО: На учениците от Окултната школа е забранено да се хранят бързо. Това е много важно по различни причини. Който яде бързо, той не успява да осъществи своите идеали. Много неща са пропуснати и пропилены в света поради бързото хранене. Адептите и учителите, които ръководят окултни школи, имат особено мнение за тези, които бързат при яденето. Поради този лош навик мнозина от учениците са били изключвани от Школата.

ПРАВИЛО ТРЕТО: Не е позволено на ученика от Окултната школа да преяжда. Той трябва да спре яденето, когато усеща най-приятно чувство от поеманата храна. Преяждането намалява творческите енергии. Има полезна пословица, че яденето трябва да се прекрати при най-вкусния залък. Много полезни идеи са пропаднали поради пищните банкети.“

Следва да минем към работата. За работата мъдрият Учител е дал следното правило: „Ученикът от Окултната школа не трябва да прави различие между физическа, умствена и духовна работа и да казва, че едната стои по-горе от другата. Всяка работа е достойна. За такива различия при неправилна преценка за качеството на работата учениците биват отстранявани от Школата. Физическият труд е метод за приемане енергии от Земята. Това става най-често чрез краката, през отворените пори на които придобитата енергия трябва да циркулира по цялото тяло. Тия енергии помагат и за извършване на духовна работа. Както сърцето ни, така и нашите мозъчни клетки трябва да бъдат отворени.

Всичките тези правила се отнасят само за тези, които имат желание да вървят по нагорния път на възхода. Не прилагате ли тези правила, дадени в Школата, вие не сте никакви окултни ученици. Тогава не ще закъснее и вашето отстраняване от Школата.

Учителите не позволяват тези правила да бъдат използвани за никакви други цели, освен за истинското ученичество. Ще знаете, че „Бог е огън пояждащ“ за ония, които не изпълняват Неговата Воля. Ученикът трябва да възприема правилно и със смирение както физическата, така и духовната, умствената и всякаква храна за душата си, защото иначе ще повръщате. Повръщането показва всякога, че храната е била зле възприемана.

И друго трябва да знаят учениците на Божествената наука. След като научим и приложим всички правила, тогава ще настъпят и мъченията. Страданията имат смисъл само тогава, когато вече сте възприели знанията. Без знания страданията са ненужни, тъй като ученикът няма да знае как да се отнесе към тях.

Христовите притчи трябва да се разпределят на три категории. Христос е говорил на земеделците, на рибарите и на търговците. Ние смесваме тези притчи в едно. Разпределението трябва да се разбира така:

1. Нивата на земеделеца е човешкото тяло. Тялото има отношение към почивката и съня.

2. Петте чифта волове (възприятията) имат отношение към храненето на човека.

3. Търговците – хората на аритметиката и ума, имат отношение към мисловната работа и към работата в най-широк смисъл.

Физическата, духовната и умствената работа трябва да се извършат с любов. Сънят, храненето и работата, била тя умствена или каквато и да е друга, да се извършват с любов. Ако внесете в живота си тези методи, ще изчистите от вас недъзите, неврастенията и животът ще стане по-приятен, по-свеж и по-продължителен.

Досегашните ви учители са ви давали вредни съвети. Те са казвали на старите: „Остаряхте вече, време е да си почивате.“ На младите пък са казвали: „Млади сте още и не сте си поживели.“ Неверният и немощният в малкото е неверен и немощен и в голямото. Ако вие нямате сила да изпълните тези наставления, как тогава ще изпълните и ще извършите големите работи в живота? Който изпълни наставленията на Живата Природа, него Бог ще благослови. Отнесете ли се към тях с пренебрежение, тогава Природата ще приложи някое от своите наказания. Кое ще пречи на човек да върви по този Божествен път? Може би общественото мнение. Но общественото мнение по-горе ли стои от Бога?

Съществува само един начин да изпълним Волята на Бога, както имаме един начин за почивка, един начин за хранене, един начин за работа. Това са простите, но важни правила. Ние се спряхме на тях, разгледахме ги доста подробно, но все пак може да се кажат някои подробности за улеснение.

За спането: най-добрият начин е да се спи на дясната страна – плавно, спокойно и без хъркане. Средно спане е

на лявата страна, лошо – на гърба, а най-лошо е на корем. Нощите, през които сте спали спокойно, ще определят вашия духовен прогрес. Придобийте воля за правилно спане.

Неготовите да следват този път да се откажат още навреме, за да не станат като оня червей, който изяжда плода. Такива пречат за успеха и на другите. Добре е всеки да прецени дали може да изпълни работата, за която се захваща. Трябва при това да ревизирате навиците си. Научете се да изпълнявате дадените обещания. Мнозина от учениците са лениви и когато им се направи забележка, те казват, че още не ги е научил Духът. Аз пък ви казвам, че тези, които Духът иска да научи, Той ги праща на училище. Това, което сте започнали, довършете го. Започнал си гимназия – довърши я. Започнал си университет – довърши го. Довърши докрай всяка започната работа, каквато и да е тя. Величието на човека е в това – да изпълни обещанието, което е дал в себе си. Това е оня път, за който се говори, че е постлан с рози.

Учете! Бог помага на прилежните. Живейте без страх и без тъмнина! Научете се да бъдете безстрашни, а не смели! Много често смелите са страхливи. Във всички моменти на живота си бъдете без страх! Опитайте и ще се уверите, че Бог е благ.

Когато питате какво е това любов, отговарям: любов наричаме това – да слушаш, да възприемаш и да приложиш.

За извинение някои ще кажат: „Светът е такъв.“ Тогава Бог в тебе ще отговори: „Светът ли е по-голям, или Аз?“

„Тази беседа ще завърша – казва мъдрият Учител – с едно обръщение към учениците: изпълнете това, което вече знаете, и се пазете строго от любопитство. То е строго забранено в Школата.

Ще знаете, че Бог е с вас във всички моменти и че вие сте свързани с Него.“

ЗА СПРАВЕДЛИВОСТТА

Да допуснем, че сте хора, придобили много знания за живота. Научили сте дори и някои тайни на Природата. Ще бъдете ли щастливи?

Задавам този въпрос, защото много често се говори за щастие. Казват хората, че знанието прави човека щастлив. Това не е вярно в най-широкия и буквален смисъл на думата, защото „знанието“, че твоят билет от лотарията не печели, не те прави щастлив. В случая ти знаеш вече една нова „истина“, но какво получи от това знание?

Има следователно истини, които не ни правят щастливи. От това следват две неща: или не трябва да наричаме с думата *щастие* онова, което ни носи временна наслада, или да се съгласим, че не всяко знание е част от Истината. Има знание, което заробва, а има знание, което освобождава. Знанието, което заробва, не е истина. Само знанието, което освобождава, е Истина. Затова Христос казва: „Истината ще ви направи свободни.“

Да познаеш доброто и злото в света е истинско знание. Не е работата в това, да знаеш защо съществува добро и зло, защото това е безполезно и защото на този въпрос няма кой да ти отговори, но трябва да се научиш да ги различаваш. Не служи на злото, защото то е като ония алчни господари, които непрекъснато товарят подчинените си с работа и накрая ги изгонват гладни, обрани и измамени. Злото е примамливо. То много обещава, но нищо не дава. Доброто пък нищо не обещава, не те залъгва с нищо, но щом се наемеш да работиш за него, усещаш радост и спокойствие.

Различаването на тези два принципа в живота е истинското и най-необходимо знание. Да различаваме доброто

от злото е най-потребно за всеки, роден на тази Земя, без обаче да търси причината защо има добро и зло в света. Безсмислено и наивно е да питаш художника защо върху белия лист рисува с черна креда.

Животът на Земята е устроен така, че всичко върви заедно. Доброто и злото, правото и кривото, милостта и коравосърдечието са смесени в арената на живота така, както са смесени във въздуха кислородът, азотът, въглероддиоксидът, хелият, аргонът, неонът, водните пари, както и много още чужди вещества. Тези съставки на въздуха се намират не съединени, а само смесени. Така смесени, а не съединени, са доброто и злото в света, за да може човекът – ученикът на Великото Знание, да ги различава едно от друго. Без тази смес процесите в неорганичната и в органичната Природа са невъзможни.

За живота на организма е потребен кислород. Чрез него става обмяна в кръвта, вследствие на което ние живеем. Азотът, който се съдържа в най-голямо количество във въздуха, е един от недействителните елементи, макар че той се смята за господар в атмосферния океан. Неговото присъствие има грамадно значение за Природата, но живите организми използват главно кислорода. И както съществата в Природата подбират за себе си това, което им е необходимо, така и човекът трябва да научи изкуството да подбира само онова, което е полезно за неговото развитие.

Колкото необходимо, толкова сериозно и деликатно нещо е различаването. Различаването е изкуство да се живее, тъй като злото е маскирано като добро и е подсладено с много измамни неща.

Каквито и да сте, каквато и роля да играете във вашия живот, не се samozабравяйте да мислите, че сте голям фактор. Вашият живот се осмисля от нещо друго, което иде от един по-висш свят. Без него вие не струвате нищо. Без това Начало нямате никаква цена. Хората без Бога са като нулите, пред които няма единица или каквото и да

е значещо число. Колкото и нули да наредите, те нямат никаква стойност, ако пред тях не поставите единицата. Тази единица осмисля и внася стойност. Тя е, която оплодява човешката мисъл. Без нея нулите остават неоплодени семена.

Щом човеците решат, че са фактори сами за себе си, без да се съобразяват с Великото Начало в света, те ще създадат един празен, безсмислен и безвкусен свят, в който всички ще живеят апатично, без възторзи, с жестоко безлюбие и егоизъм. Такъв свят ще започне да се самоотрича и ще заприлича на един мълчалив ад, тъй като никой на никого не ще може да помогне, защото всеки поотделно ще бъде лишен както от материални, така и от духовни ценности. В такъв свят ще господства материалното начало, той ще бъде ръководен от най-първичните инстинкти на биологичното съществуване и ръководителите му почти с нищо не ще се отличават от животните, с тази само разлика в тяхна вреда, че не ще имат нищо от наивността и предаността на някои животни, а само коварството на една първична мисъл за лично себесъхранение.

Хората в такъв един свят, в който ще отсъстват висшите чувства на Божествеността и пиететът към разумните причини, които ръководят развитието, ще загубят вярата си един в друг, ще се дебнат и ще си забиват нож в гърба. Днес ще седят на една маса, а утре ще се гледат като кръвни врагове. Този свят ще бъде изоставен от Небето, благодатта ще се оттегли от него и сам той ще се разяде, както желязото се разяжда от собствената си ръжда.

Ето защо човек никога не трябва да забравя, че сам той не е достатъчен фактор в своето съществуване, а има потребността да бъде гледан от Мировата Любов така, както детето е гледано от своята майка. И само когато той запази това чувство на почит и стане проводник на тази Любов, той живее достойно на този свят.

Към много неща се стремят хората, но едно е важно – връзката с Разумната Причина, която връзка осмисля всичко. Който притежава тази връзка, прилича на човек, намерил след дълго гладуване пресен пшеничен хляб, с който утолява своя глад. Такъв човек знае началото и причините на всичко, което става с него. Такъв човек придобива вече първата и най-малка добродетел между добродетелите – справедливостта.

Справедливостта е най-скромната дъщеря на Любовта. Тя е много по-малка от нея, но тя е, която ще ни научи, че причината за нашите беди и несполуки в живота не са хората, а самите ние. Справедливостта е, която дава първия урок на ученика, от който урок той научава да не вини другите за това, което сам си е причинил. Пак справедливостта ще го научи да не изисква от другите това, което сам не може да направи. Справедливостта е, която ще ни припомни, че нямаме право да очакваме уважение от другите, щом като и ние не уважаваме никого. И обич не може да очакваме, щом живеем в безлюбие.

Като начална добродетел справедливостта е свързана с различаването. Ученикът най-напред трябва да приложи справедливостта към себе си. Да стане справедлив към своите удове – да престане да недоволничи от това, че неговият стомах не е в ред и че Природата не е била справедлива към него, а да види, че причината е в самия него. Когато хората дават на стомаха си неподходяща, нечиста и несдъвкана добре храна, когато наливат в него всичко, което изисква тяхната лакомия, когато никога не му дават почивка, тогава те са несправедливи в своето недоволство от него.

На света има алчни, сребролюбиви и ненаситни хора. Те работят непрестанно и ден, и нощ. Уморяват очите, ушите, ума, ръцете си и после грохват. Не се увличайте в прекален труд! Това не е полезно. Четири часа труд в денонощието са достатъчни за един разумен човек и за

едно разумно общество. Останалото време е за духовна работа, за размисъл, за чистота и за почивка.

В справедливостта към себе си се съдържа и правилната преценка на нашите способности. Изработването на една свършена мярка е необходимо условие за развитието на ученика. Живата разумна Природа е вложила в човека качества, които трябва да се оценят точно. Не преувеличавайте дарбите си и не ги подценявайте. Не мислете, че сте гении, но не казвайте, че от вас нищо няма да стане. Бъдете справедливи с точната мярка на обективния наблюдател.

Никой човек не е лишен от някакъв по-голям или по-малък дар. Мнозина са обаче тези, на които леността не е позволила да се докоснат до дарованието си. И време има всеки, но също малцина са тези, които не са го пилели напразно.

Справедливостта изисква човек да поглежда не само нагоре, но и надолу. Нагоре да гледа е полезно затова, защото трябва да расте, да достигне висината, до която са достигнали по-напредналите от него, а надолу трябва да поглежда, за да благодари на Небето, че не е от тези, които пълят по низините и страдат много повече от него.

Ученикът, пък и всеки човек, трябва да знае своето място. Не само това, но той трябва да е уверен, че то е заслужено. Ако мястото е високо, заслужено е; ако е ниско, пак е заслужено. Научи ли този пръв закон на справедливостта, ученикът ще престане да се тревожи, че не е на най-високото място, но не трябва да се отпусне, а да подготви себе си за възкачване нагоре, тъй като всичко зависи от него.

Може би на някои от учениците ще се види странно защо справедливостта е наречена тук „най-малката добродетел“, след като се вижда колко тя е необходимо и важно качество. Като закон справедливостта съществува, но тя е предимно регулатор.

Човек може да наруши справедливостта в положителен смисъл спрямо другите хора, като влезе в онова състояние, което обгръща в себе си всички останали добродетели и стои над тях. Това е Любовта. Ако ти имаш една ябълка и седиш до възлюбения си човек, справедливостта изисква да дадеш половината от тази ябълка на човека, щом и двамата сте гладни. Но твоята Любов ти казва друго: отрежи за себе си едно резенче и цялата останала част дай на твоя любим човек, като му кажеш, че не си гладен. Ако му дадеш цялата ябълка и го убедиш, че преди минутка си ял и не чувстваш глад, това е най-добре. Любовта ще приеме да погладуваш и да нарушиш справедливостта по този начин. Всъщност цялата същина на християнското учение е едно нарушение на справедливостта, защото Христос не повтори закона на Мойсей – „око за око, зъб за зъб“, а каза: „Възлюбете враговете си.“

Там, където не съществува любов, цари справедливостта. Тя е необходима, защото ако отсъства, животът става хаотичен. Справедливостта е крайно необходима за обществения живот. Разбира се, там се идва до една възможна справедливост, която се намира някъде към средната аритметична стойност на противоположностите, които създават обществените конфликти.

Препоръчвам на всички да направят един опит със себе си: поставете си задача за известно време да бъдете абсолютно справедливи. Без оглед на каквото и да е, старайте се да приложите справедливостта във възможната най-висока степен. Бъдете справедливи към себе си – към своите мисли и чувства, към всичките си големи и малки дела. Опитайте се да бъдете справедливи към ближните си и към всеки срещнат човек. Бъдете справедливи и към животните, и към всичко останало в Природата. Наблюдавайте се, за да видите къде ще срещнете трудност за предлагане на справедливостта.

Това упражнение е от голяма полза за учениците от Великата Школа. То е необходимо и за всеки човек, който не живее със затворени очи, а гледа на своя живот като на път за развитие на човешката душа монада. При това упражнение ще срещнете много неща, които не подозирате и които съзнателният живот трябва да умее да превъзмогне.

Щом сте научили закона на справедливостта, тогава вече можете да разберете и по-горното стъпало, което води към закона на Любовта, който е закон на възкресение от мъртвите.

ПРИЛОЖЕНИЯ

РЕЧНИК НА ЧУЖДИ И ОСТАРЕЛИ ДУМИ

Апологет (гр.) – привърженик на някое учение или идея, за които се застъпва

Гумно (ост.) – равно и отъпкано място за вършитба с добитък; харман

Даул (тур.) – тъпан

Джиросва (ост.) – прехвърлям полица на друго лице; *прен., ирон.* – прехвърлям, стоварвам другиму някаква работа или отговорност

Диканя (тур.) – примитивен земеделски уред за вършитба, направен от дъски с набити отдолу остри кремъци, теглен от коне или волове

Икиндия (тур.) – време преди залез слънце, привечер

Кезап (перс.) – азотна киселина

Кодрант (библ.) – древноримска медна монета, състояща се от две лепти или една четвърт от асария

Копанка (ост.) – кръгъл съд, издълбан от дърво

Краски (рус.) – цветове

Люде (рус.) – хора

Монада (гр.) – първоелемент, най-простото неделимо единство като принцип на Битието и материята

Небулозно (лат.) – което е в състояние на мъглявина или на разреденост на веществото

Оцилограф (лат.) – електроизмерителен уред за наблюдаване и записване на електрични и други трептения, колебания и др. величини за определено време

Палеонтолог (гр.) – учен, който изучава изчезнали вкаменени животни и растения от различни геологически епохи

Пантеист (гр.) – човек, който отъждествява Природата с Бога или я обожествява

Пертурбация – смущение в установения ред на нещата

Пиетет (нем.) – набожност, благочестие; голямо уважение, възторжена почит

Пиростия (гр.) – железен триножник, който се поставя върху горещ огън, за да поддържа съдове

Предсилка – предикат в логиката; това, което в съждението се казва за предмета на съждението

Разумеете (рус.) – разбирате

Самурен (тур.) – дреха или шапка от кожата на сибирско животно от рода на белките, което се смята за много ценно

Сторонници (рус.) – привърженици

Уд (ост.) – крайник, орган на тяло

Фреквенция (лат.) – честота, брой на трептенията за една секунда (при светлина, електричество и др.)

Хамути (тур.) – специално приготвени ремъци или дървена, обшита с кожа примка за врата на впрегатно животно

Хроми (ост.) – куци

Чутура (диал.) – дълбок тесен съд от издълбано дърво, в който се чука пипер, жито и др.; *прен.*, *ирон.* – глава на глупав човек

Щения (рус.) – желаня

Юлар (тур.), оглавник – въже или ремък, с които се връзва добичето през главата

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

¹ **Хърбърт Спенсър** (1820–1903) – английски философ, политически теоретик от класическото либерално течение и социологически изследовател на Викторианската епоха. Развива всеобхватната теория за еволюцията като прогресивно развитие на физическия свят, на биологичните организми, на човешкия интелект, култура и общество. Едно от най-известните му произведения е „Принципи на биологията”, където изказва известната фраза „оцеляване на най-приспособения”. Философските му идеи са свързани с широк спектър от теми из областта на етиката, религията, биологията, психологията и др.

² **Антоан Лавоазие** (1743–1794) – френски химик, председател на Парижката академия на науките, един от създателите на съвременната химия. Той установява ролята на кислорода при горенето и при дишането, открива закона за запазване на веществото при химичните реакции, а също и състава на водата, въздуха и диаманта. Създател е на химическата номенклатура. Прави изследвания в областта на термохимията и биохимията. Гилотиниран е по време на Френската революция от 1794 г., защото е бил откупчик на данъци, но две години по-късно е реабилитиран.

³ **Роберт Майер** (1814–1878) – германски физик, лекар и биолог, един от основоположниците на термодинамиката. Като физик работи върху закона за запазване на енергията, изследва окислителните процеси като основен източник на енергия за живите организми. Става почетен доктор на Тюбингенския университет, но последните години на живота му преминават в болести и страдания.

⁴ **Херман фон Хелмхолц** (1821–1894) – германски физик, физиолог и философ. В областта на физиологията е известен с математическото моделиране на окото, с теориите за зрението и с изследване на възприемането на цветовете. Приносите му във физиката са свързани със закона за запазване на енергията, работи в областта на електродинамика-

та и химическата термодинамика. Провежда експерименти, свързани с изследването на нервните импулси и мускулния метаболизъм. Професор е по физика и физиология в Бонския и в Берлинския университет.

⁵ **Михаил Ломоносов** (1711–1765) – руски учен-енциклопедист и поет. Професор е по химия в Петербургската и в Шведската академия на науките. Става инициатор за основаване на Московския университет. Открива закона за запазване на масата при химичните реакции, закона за запазване на енергията, изследва молекулярния строеж на веществата и природата на топлината. Работи в областта на геологията, металургията, астрофизиката, конструира много метеорологични и оптични уреди. Занимава се с астрономия и пръв установява наличието на атмосфера на планетата Венера. Поставя основите на физикохимията и изследва атмосферното електричество.

⁶ **Антонио Страдивариус** (1644–1737 г.) – италиански лютниер и знаменит майстор на струнни инструменти. Създава цигулки, виолончела, арфи и др. Запазени са около 650 инструмента, изработени от него. Те се отличават с изящната си форма и с неповторимата си акустика. Тайната на изработката на инструментите му още не е открита, както и качеството на звука им още не е постигнато от друг лютниер.

⁷ **Фарисеи** – еврейска религиозна общност от времето на Христос, членовете на която са ревностни привърженици на Мойсеевия закон и на древните предания. Те са носители на религиозен фанатизъм, строго изпълняват външните обредни норми, като често достигат до формализъм и показно благочестие, поради което названието *фарисей* става синоним на лицемер.

⁸ **Митар** – лица в Древна Юдея, които са събирали налози и данъци за Римската империя.

⁹ **Талант** (гр.) – антична мярка за тегло, използвана в Европа, Северна Африка и в Близкия Изток. В Римската империя 1 талант съответства на масата на водата, която се съдържа в една стандартна амфора (около 26 литра). В Древен Рим талант наричат теглото на 100 римски либри (1 либра = 327 грама или на 96 драхми). С таланти измервали и среброто

и златото, които имали равностойност на определено количество златни или сребърни монети.

¹⁰ **Сократ** (469–399 г. пр. Хр.) – древногръцки философ, който чрез задаване на въпроси създава нов клон на философията, отнасящ се към морала, наречен *етика*. Противопоставя се на софистите, за които няма абсолютна истина и всичко може да се докаже чрез логически съждения. Затова срещу него е образуван процес и Сократ е осъден на смърт чрез отравяне, като сам изпива чашата с отровата.

¹¹ **Николо Паганини** (1782-1840 г.) – италиански композитор и гениален цигулар виртуоз. Прилага неподражаеми новаторски техники при изпълнението си и работи упорито за тяхното усъвършенстване, като свири по 15 часа на ден. Автор е на сонати, на шест концерта за цигулка, на струнни квартети и др. Концертната му дейност из цяла Европа е поредица от триумфи.

Георги Томалевски

СЛОВОТО МУ Е ЖИВОТ

Резюме на беседи на Учителя Беинса Дуно,
представени в есеистична форма

Редакция

СПАСКА МИХОВСКА
КОНСТАНТИН ЗЛАТЕВ

Художник

ДАНИЕЛА ТОДОРОВА

Компютърен дизайн

ИВАН ДЖЕДЖЕВ

Формат

Печатни коли 22

Издателство

„БЯЛО БРАТСТВО“

02/ 9 634 313

izdatelstvo@bialobratstvo.info

www.bialobratstvo.info

Цена 10 лв.